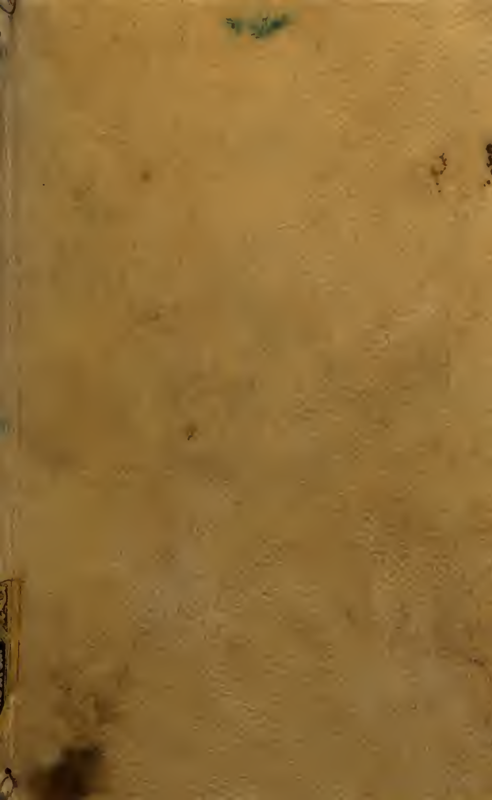
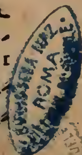
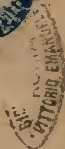

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
2 B
43

SYNTA

IS LINGVAE GRAE-
AE, IOANNE VARENNIO MECHLI
ensi Autore, unà cum Annota-
unculis paucis ad præcepta Syn-
taxis Varennianæ, per IOA-
CHIMVM CAME-
RARIVM.

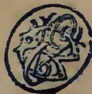

CCESSERVNT PRAETE-
EA DE PASSIONIBVS DICTIO-
um ex Tryphone Grãmatico: Nec-
on libellus de Constructione uerbo-
um, ex Opere, quod χεῖλων βασιλικὴν,
oc est, Schedam Regiam uocant, ex-
cerptus, nõ minus utilis quàm
necessarius.

BASILEAE,
M. D. XXXIX.

AD LECTOREM

εἰς σύνταξιν Βαρίνου.

Δέξαι γραμματικῆς καὶ τήνδ' εὐεργέα τέχνης
 Πιερίς, ἣν σφετέρης χερσὶ ἐπόνησε Βίβι.
Τὸν κάλαμον δεύτερος κάλ' εἰς ξυγ, ρα.
 Λαμπομένων γλαφυροῦ πᾶσ' ἀ ησιλε
Δέξαι, καίπερ γὰρ πολὺ χεῖρον ἐδέξαο τῶνδε,
 Σπουδαῖς πολλαῖς χαρμοσύνῃσι νόου.
Ἀλλὰ σὺ καὶ μόχθον μὴ φεῦγε, τὸ σὸν μέρος, ὥστε
 Ἀλλέξασθ' ἐπί τις τῶν ἐπίπροσθε γραφαῖς.
Οὕτω γοῦν ψυχὴν διδαχῆς καὶ πνεῦμα λαβούσης,
 Δαιδάλεον ζώσης εἰκέτος ἔργον ἔχοις.

ΙΩΑΧΕΙΜΟΥ.

OANNES VA
RENNIVS ERVDITISSI-
MO IVRIS VTRIVSQVE
LICENTIATO, D. PHI-
LIPPO CLERICO
S. P. D.

LVRIMI summa eru-
ditione uiri æditis libris
de Græcanica Syntaxi lu
culentissime pceperūt, ni
mirū Apollonius, Theo
orus Gaza, Lascaris, alij que eius-
em classis non pauci, qui eam poste-
tati tradiderunt sic absolutam, ut illis
uoq; ad percipiendam eam linguam
ifficiat, qui Latine ignorant, quiq;
Quintiliani freti consilio, Græce di-
unt, priusquam sciant Latine. Ve-
im hoc nostro seculo plerisq; hic or-
o inuertitur, multis Græce literaturæ
udia demum amplectentibus, quum
m in Latinis literis nonnihil promo-
erunt: uel quòd tum deniq; animad-

 uertant,

uertant, quàm non consistit absq; Grę cis linguæ Latinæ peritia: uel quòd in adolescentia præceptore Græco destituti, Latine tantum discendi facultas ipsis fuit, non etiam Græce. quo fit, ut dum perceptis nominũ uerborumq; inflexionibus, sese conferunt ad Syntaxim, offendant eam multis superuacaneis implicitam, ac per hoc nimia prolixitate molestam: quod passim, nulloq; discrimine cõmisceat, siue quæ cum Latinis pugnant, siue contrà quæ consentiunt. Nos itaq; quo discipulorum nostrorum, quos priuatim erudiendos suscepimus, tantum subleuaremus tedium, collegimus, & in libellum perbreuem digessimus, quicquid in Syntaxi Græca deprehendimus, quod Latinis uel ignoratur, uel ab ipsorum consuetudine penitus abhorret, omissis omnibus quæ cum eis consentiunt. Quanquam antem hæc primum non in hoc conscripsimus, ut publice omnibus inuulgarentur, sed in

usum

usum tantum & utilitatem conuictorum nostrorum: hortantibus tamen et urgentibus amicis, cõmisimus ea prælo Rescij nostri, tibiq; in primis dicanda duximus. Siquidem maximæ mihi iam pridem tecum intercedunt consuetudinis causæ: nempe quod istius tuæ eruditionis, haudquaquam uulgaris, me præceptore fundamenta iecisti: deinde, quod iã inde à puero domestica familiaritate mihi cõiunctus, singularẽ semper mihi exhibuisti beneuolentiã, deniq; quod uirilem ætatem iam ingressus, tamen non cessas perpetuò tui in me amoris declarare syncæritatem. His omnibus etiam accedit, quòd frater germanus es ornatissimi illius & summa humanitate præditi iuuenis, eaq; utriusq; literaturæ & sacrarũ scripturarum eruditione, ut unus nõ modò suæ familiæ, aut patriæ, uerũetiam uniuerso Christianorum orbi ingenio suo, si uita longior contigisset, ornamento esse potuerit: illius, inquam,

Reuerendiſſimi domini, Domini Ioannis Clerici, quondam Archiepiſcopi Arborenſis apud Sardos, diſcipuli & patroni mei, dum uixit, magnificentiſſimi: quem tu quidem uniuerſis animi dotibus, morumq; integritate adeò refers expreſſe, ut non poſſis expreſſius. Suſcipe igitur hos noſtros περὶ συντάξεως ἑλλην[illegible] Commentariolos: in quorum pleriſq; locis utimur exemplis è ſacris libris deſumptis, quod ſciã tibi, quum & ipſe Eccleſiaſticorum ordini temet adiunxeris, in primis probari, quicquid Eccleſiaſticam ſcripturam quoquo modo ſapiat. Vale: Louanij, calendis Iulij, Anno à CHRISTO nato

M. D. XXXII.

YN.

SYNTAXIS LINGVAE GRAECAE, EA *potißimum complectens, quæ à Latinis dissentiunt,* IOANNE VARENNIO *Mechliniensi Autore.*

SYNTAXIS NOMINVM.

GENITIVVS POST Nomen.

OMPARATIVVM GEnitiuum exigit, significantẽ rem excessam, Ἀχιλλεὺς ἰσχυρότερός ἐστιν Αἴαντος, Achilles est fortior Aiace. οὐδενὸς χεῖρον, nihilo minus.

Hinc est quod 1. Corinth. 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη legimus: maior horum est charitas: pro, maior his. et ad Hebr. 3. καθ᾽ ὅσον πλείονα τιμὴν ἔχει τοῦ οἴκου ὁ κατασκευάσας αὐτὸν, quanto ampliorem honorem habet domus qui fabricauit illam: pro, ampliorem domo, uel ampliorem quàm domus.

Et multò latius patet hic usus comparatiui cum genitiuo apud Græcos, quàm cũ ablatiuo apud Latinos. Frequenter enim illi per cõparatiuũ cum suo casu explicant, quæ Latinis uocib. eodem modo sermonis absurdè dicerentur. Sed addendum est, quàm, aut aliud simile. δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, assentire oportet opinionibus expertorum, non minus quàm demonstrationibus. κάλλιόν ἐστιν εὖ ποιεῖν φίλους τῶν ὀθνείων, honestius est amicis benefacere, quàm alienis. τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδίων ἡ ἀγωγὴ, scientibus uita suauior est, quàm indagantibus. μᾶλλον νομίζω σε φίλον τοῦ ἐχθροῦ, magis

gis puto te amicũ, quàm hostem. κρέττων λόγου, excellẽtior quàm dici posset. κρείττων τῆς παιδείας, excellentior quàm quem doctrina emẽdare posset. κρείττων μέμψεως, maior quàm ut reprehendi debeat. στερρότερος λόγου, firmior quàm dici posset. ἰσχυρότερος πίστεως, fortior quàm credi posset. μεῖζον λόγου ἔργον, opus maius quàm sermone explicari posset. ἥττων ὀργῆς, uel ἔρωτος, minor quàm ut irasci, uel amare posset.

Construitur nonnunquam comparatiuum mediante coniunctione ἤ, idq́ue quandoque cum genitiuo, ὡμίλησα ἀρείοσιν ἢ ὑμῶν. Quandoque cum eo casu quẽ postulat uerbum adiũctum. ὡμίλησα ἀρείοσιν ἤπερ ὑμῖν, conuersatus sum cum uiris melioribus quàm uos estis. Quandoque cum κατὰ, & accusatiuo. πλέον ἢ κατ᾽ ἄνθρωπον, plus quàm secundum hominẽ. Quandoq; cũ infinitiuo, νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, ægritudo maior quàm ut feratur. Cui interdum interponit ὥστε aduerbiũ digressiuũ. τὸ

νόσημα μεῖζον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν, ægritudo maior quàm ut posset ferri. At superlatiuum nihil horũ post se admittit.

Admittunt etiam cõparatiua plurima aduerbia, λίαν, πάνυ, μᾶλλον, & similia: ut, πάνυ μεῖζον ὢν, μᾶλλον ἑτοιμότερον, multo promptius. Verum superlatiua, quia significant summam intentionem, non item.

Superlatiua adsciscunt genitiuum, sed pluralẽ duntaxat, ἰσχυρότατος ἁπάντων, fortissimus omniũ. Cæterũ illud, ἄριστα ἑαυτοῦ διελέχθη, optimè sui ipsius disseruit: ponitur loco huius, ἄριστα τῶν ἄλλων ἑαυτοῦ διαλέξεων διελέχθη, optimè aliarum sui ipsius disputationum disseruit, id est, inter alias. Non enim fit cõparatio ad eã personam quã significat genitiuus singularis, sed ad alias ipsius disputationes. Similiter, αὐτὸς αὑτοῦ ἱερώτατος, ponitur loco huius, ἱερώτατος τῶν ἄλλων ἑαυτοῦ πραγμάτων. Et ita in alijs.

Sunt etiam nomina quædam, non quidem superlatiua, sed uim ... habentia

natiuam quandam superlatiuorũ eminentiam, & ob id similem superlatiuis sortiuntur constructionem, ut δῖα, μόνος, κορυφαῖος, ἔξοχος. δῖα θεάων, diua Dearũ. μόνος ἁπάντων, solus præ omnibus. κορυφαῖος, ἔξοχος πάντων, excellẽs. eximius præ omnibus.

Atticè ponitur superlatiuum pro comparatiuo, et illius constructionem obtinet: quo fit, ut tunc addatur genitiuo tam singulari quàm plurali. πλεῖστόν σου ἐμόγησα, pro, πολλῷ πλεῖόν σου ἐμόγησα, multò plus te laboraui. τὰ ἄῤῥενα κινητικώτατά ἐστι τῶν θηλειῶν, p, κινητικώτερα, longè agiliores fœmellis sunt masculi.

Et econtrariò, cõparatiua capiunt locò superlatiuorũ, πάντων σοφώτερος ἦν ὁ Σωκράτης, p, σοφώτατος. Sic primæ Corinth. 13, μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη, maior his charitas. μείζων dixit, p, μέγιστη. Quale & illud Catulli,

Hespere qui cœlo luces iucundior ignis.

pro, iucundissimus ignis.

Superlatiuum præter genitiuũ admittit

mittit etiam aliquot adiectiua, πλεῖστα, πολλῷ, ὅσον, & similia. πλεῖστα εὐδαιμονέστατος, maximè felicissimus. πολλῷ μάλιστα, multò maximè. ὅσον πλεῖστον, quantum plurimum. ὅσος μέγιστος, quantus maximus.

Præponunt etiam superlatiuis ὡς, mediante δύναμαι, aut οἷόν τε, aut alio simili. ἐξώπλισε στρατιὰν ὡς ἐδύνατο κάλλιστα, armauit exercitũ quàm potuit pulcherrimè. ὡς οἷόν τε ἄριστα, quàm potuit optimè.

Loco cuius etiam licet ponere participium uerbi ἐνδέχομαι, mutato superlatiuo aduerbiali in nominale. Aristot. 7. Politicῶν: ἡ δὲ πόλις κοινωνία τίς ἐστιν ἕνεκεν ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης, ciuitas est societas quædam uitæ gratia quàm fieri potest optimæ.

Nomina adiectiua neutri generis accipiuntur nonnunquam abstractorum loco, & more illorum admittunt genitiuum. τὸ σοφὸν τοῦ πέτρου, pro, ἡ σοφία τοῦ πέτρου. τὸ τοῦ ἀνθρώπου καρτερικόν, pro, ἡ τοῦ ἀνθρώπου καρτερία, τὸ ἀγαθὸν

τοῦδε,

τοῦδε, pro, ἡ ἀγαθότης τοῦδε.

Adiectiua crebrò regunt genitiuũ ἐλλειπτικῶς, deficiente ἕνεκα. ut μακάριος τῆς θέας, id est, ἕνεκα τῆς θέας, beatus qui ista uideris.

Adiectiua facta per α particulam priuatiuam, adsciscunt genitiuum uel accusatiuum, mediante præpositione πρὸς. ut ἀκλήρος τῶν πατρῴων, exhæres patrimonij. ἀθέατος τῆς ἀληθείας, uel πρὸς τὴν ἀλήθειαν, qui non uidet ueritatem. ἄπιστος τούτου, uel πρὸς τοῦτον, non credens huic.

Sic Virgilius in 9.

Fidusq; ad limina custos.

Nomina adiectiua possessiua aliquoties transeunt in substantiua neutri generis, & tunc habent genitiuum sui substantiui: ut pro ἰωνικὴ στολὴ, sæpe dicitur ἰωνικὸν τῆς στολῆς, Ionica stola.

Sunt & alia quædã adiectiua, quæ substantiue posita genitiuũ admittũt. εἰς ὅσον δόξης, pro, εἰς ὅσην δόξαν. ἐπὶ μέγιστον δόξης, pro, ἐπὶ μεγίστην δόξαν, ἐπὶ μέγα δόξης.

δόξης, pro, ὑπὸ μεγάλην δόξαν.

Quod non solum fit in neutro, sed quandoq; etia[m] in eo genere, cuius est genitiuus adiūctus. πολλὴ τῆς ὁδοῦ, pro, πολὺ τῆς ὁδοῦ, uel πολλὴ ὁδὸς, multa uia. ὠμὴ τοῦ μερίδος, pro, ὠμὸν τῆς μερίδος, uel ὠμὴ μερὶς, pars cruda. πολλὴν τῆς Σικελίας ἐπέδραμεν, pro, πολὺ τῆς Σικελίας, multā partem Siciliæ incursauit. οἱ ἡμίσεις τῶν ἄρτων. dimidia pars pa[nis.]

Item hæc, ἄξιος, [illegible] lia, genitiuo gaudēt. M[atth.] 3. ποιήσατε καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας, facite fructus dignos pœnitentia. Luc. 10. ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ, dignus est operarius mercede sua. ἀνάξιος τοσούτων δώρων, indignus tantis mune[r]ibus.

Et uerbalia in κος. ὁριστικὸς τῶν [illegible] δέων, ποιητικὸς τοῦ δε. Quæ differentiam significant, ἕτερον, διάφορον, ἄλλο, & similia. ἄλλος τούτου, alius ab hoc. διάφορον ἐκείνου, ab illo

Nomina priua[tiua], πένης, γυμ[νὸς], ὀρφανὸς, ἐνδεὴς, ut, ἐνδεὴς πάντων, indigus omnium.

omniū. Et plenitudinis nomina, πλούσιος πραγμάτων, ἔμπορος, πλήρης.

Quoduis adiectiuum partitiuè positum, adsciscit genitiuum. οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, qui inter amicos ingenui sunt. quale etiam illud Plinianū, Ouorum oblonga.

Cum significatur aliquid inesse siue adesse cuipiam, quod ad laudem siue uituperiū pertinet, per genitiuum effertur. ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς, uir magna uirtute. Quod & per accusatiuum dicitur, συνεκδοχικῶς. ἀνὴρ μέγας ἀρετήν.

Genitiuus quandoq; per se positus, abominantis est. τῆς ἐξουσίας, ó licentiam hominum. τῆς τύχης, ó fortunam. Ponuntur enim huiusmodi orationes loco harum, ὦ τῆς τύχης, uel φεῦ τῆς τύχης.

DATIVVS POST
Nomen.

Comparatiuum gaudet datiuo, significante quantitatē, siue modū excessus. μείζων ἐμοῦ ἑνὶ δακτύλῳ, maior

ior me uno digito. πολλῷ μείζων, multo maior.

Adiectiua composita à σὺν & ὁμοῦ, datiuum postulant. σύντροφος ἐμοὶ, collactaneus seu connutritus mihi. ὁμόψηφος ἐκείνῳ, cum illo eiusdem sententiæ. ὁμόψυχος ἐμοὶ, unanimis mecum.

Adiectiua quæ passiuè capiuntur, adsciscunt datiuum. ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, uulgo ignotum.

Græci per duos datiuos, mediante coniunctione καὶ, ea proferunt, quæ Latini per unum datiuum, cum aduerbio congregandi, siue cum ablatiuo, præcedẽte præpositione cum. Ioan. 2. τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γύναι; Quid tibi mecum negocij est mulier? Et Matth. 8. uociferantur dæmones, τί ἡμῖν καὶ σοὶ Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ θεοῦ; Quid tibi rei nobiscum est IESV fili Dei? Et cap. 27. μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ, Ne quid rei tibi sit cum iusto illo.

ACCVSATIVVS POST Nomen.

GRæcis paſſim conſtruuntur accuſatiuo nomina adiectiua per ſynecdochen, in oratione ſoluta. τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς, nares muco plenus. κόσμιος τὴν ἀναβολὴν, ornatus ueſtem. τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, habitũ decorus. Quod etiam per datiuum dici poteſt, κόσμιος ἀναβολῇ. ὅμοιος τὸ μέγεθος, uel τῷ μεγέθει. ἀνόμοιος ὄψιν, uel ὄψει.

In accuſatiuo ponitur etiam quod eſt ſecundũ aliquid, σοφὸς τὰ μηχανικά.

Adiectiua gaudent accuſatiuo, ſi ſubintelligas κατὰ, ut σύρος καὶ τοὔνομα καὶ τὴν πατρίδα, Syrus & nomine, & patria. ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, pauci numero: Sic Virg. in 5.

Creſſa genus.

Verbalia in τεον adſciſcũt datiuum, uel accuſatiuum. Hoc fit, quod huiuſmodi uerbalia reſoluentur per hoc nomẽ ἄξιον, et per infinitiuum. Vnde datiuus refert ad hoc nomen ἄξιον, quod

 gaudet

gaudet datiuo, ut χρηστέον ἐμοὶ, id est, ἄξιόν ἐστί μοι τὸ χρῆσθαι. ἀκολουθητέον ἐμοὶ, id est, ἐμοὶ ἄξιόν ἐστι τὸ ἀποδοῦναι. ἰτητέον ἐμοὶ, ἄξιόν ἐστί μοι τὸ ἰέναι. Accuſatiuus uerò ad infinitiuum refertur, qui ex natura ſua ante ſe poſcit accuſatiuum, ut χρηστέον ἐμὲ, hoc eſt, ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ χρῆσθαι. ἰατέον τὸν νόσον ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, id eſt, ἄξιόν ἐστι τὸν ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας ἰᾶσθαι τὴν νόσον, medendum eſt morbo ei, qui negligit cauſam.

Præter hunc datiuũ, uel accuſatiuũ, regunt caſum ſui uerbi, ut ἀποστατέον ἐμοὶ, uel ἐμὲ τοῦ πράγματος. quia ἀφίστημι τοῦ πράγματος. δοτέον ἐμοὶ, uel δοτέον ἐμὲ τῷ φίλῳ ἀργύριον. quia δίδωμι τῷ φίλῳ ἀργύριον. γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολὴν, quia γράφω ἐπιστολήν. Sæpe etiã additur his uerbalibus uerbum ſubſtantiuum, ut ſit ſermo plenus, ἐστι γραπτέον ἐμοὶ, λεκτέον ἐστίν. Loco cuius utunt̃ quandoꝗ participio, Atticè, ut ἔγνων μενετέον ὄν, cognoui manẽdum eſſe. οἶδα γραπτέον ὄν, noui ſcribendum eſſe.

Dicunt

Dicũt & pluraliter γραπτέα ἐμοὶ, pro, γραπτέον ἐμοὶ, Attico more: quorum est uti pluralibus loco singularium.

Efferuntur etiam more nominum adiectiuorũ, ληπτέος νόμος, γραπτέα γράμματα, γραπτέα ἐπιστολή. Et ita in aliјs.

Atticis elegãter obliquis casibus antecedẽtibus, oratio recto casu claudit: ut, εὑρεῖν δεῖν ἐν ἀνθρώποις ἀλληλοφονίαν, μοιχείαν, ἐπιορκίαν, ἀνδρομανίαν, τὸ πάντων ἔσχατον κακῶν εἰδωλολατρείαν, prò, καὶ ὅ, τι δεῖν ἔσχατον πάντων κακῶν εἰδωλολατρείαν, & quod omnium malorũ primũ est, idololatriam. ζῇ ἄνθρωπος ἔτη ὀγδοήκοντα, ἢ ἐννεάκοντα, ἢ ἑκατὸν, τὸ μακρότατον, id est, ὅ, τι δεῖ τὸ μακρότατον.

Attici usurpant uocatiuum pro nominatiuo, Macedones uerò & Thessali econtrariò nominatiuum pro uocatiuo. Homerus: αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονα λεῖπε φορῆναι. uocatiuũ Θυέστα posuit ꝑ nominatiuo Θυέστης. Quorũ imitatione Latini dicunt in nominatiuo poëta ꝑ poëtes, ꝓpheta ꝑ prophetes.

Apud poëtas adiectiuum sæpe nõ respondet suo substantiuo, neque genere, neque casu. κλυτὸς ἱπποδάμεια, prò, κλυτὴ ἱπποδάμεια. θῆλυς ἐέρση, prò, θήλεια ἐέρση. ἦλθον ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων, prò, ἔχουσα. αἰδὼς καὶ νέμεσις καλυψαμένω, pro, καλυψαμένα. Apud Hesiodum, Ἀπόλλωνα ἀστράπτων, prò, ἀστράπτοντα. Apud alios scriptores uideur etiam sæpenumero non respondere genere, Atticorum more, qui participijs singularibus uerborum impersonaliũ iungunt neutra nomina pluralia, ut ταῦτα δόξαν ἡμῖν, prò, ταῦτα δόξαντα ἡμῖν. de quo latius postea.

Item, substantiuis fœminina adiungunt adiectiua in ος, Chrysostomus: ὑπομένω θλίψεις διαφόρους, καὶ ποικίλας, sustineo afflictiones diuersas & uarias.

Hoc eò fit, quòd Atticis adiectiua in ος cõmuniter accipiãtur, maximè in cõpositis & deriuatis, ut ὁ καὶ ἡ ῥιζοφάγος, ὁ καὶ ἡ ἀρχηγὸς, ὁ καὶ ἡ δημιοῦργος, κακοῦργος ἔπακτος, ἐπαγωγὸς, φιλόσοφος, & similia.

Et

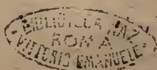
Et in desinẽtibus in ος purum, & in ρ۞, ut ὁ καὶ ἡ θυραῖος, ῥαγδαῖος, πανδαῖος, βίαιος, διάφορ۞.

Et in μος, ut ὁ καὶ ἡ βαδισιμος, θανάσιμος, δικάσιμος, γνώριμος, δόκιμος, ὥριμος, πλώϊμός, ἕτοιμ۞. Præter hæc etiam χαῦνος & ἐξίτηλ⁰, ut ἡ χαῦνος γῆ, ἡ ἐξίτηλ⁰ συμφορά.

Itẽ, ꝓ masculino & fœminino elegãter utũtur neutro. δικαιοσύνης κώτερον ἀδικία δικαιοσύνης ἐστίν, ἀδικία οὐκ ἔστι κερδαλεώτερον δικαιοσύνης, ἡ φύσις ἐστὶ φιλότεκνον.

Iungitur in hoc schemate interdum plurale cũ singulari, χρήσιμον εἰς ἀγῶνα αἱ νηστεῖαι. quæ locutiones emphasim quandam habent.

In quibusdam adiectiuis, certa quædam subaudiuntur substantiua, quorum aliquot ascribemus exẽpla, ẽ quibus etiam cætera facile intelligentur. πρὸς ὀρθὴν, subauditur γραμμὴν, uel γωνίαν, ad rectam lineam, uel ad rectum angulũ. ἐπ' εὐθείας εἶν, subauditur γραμμῆς. τὴν ἐπὶ θάνατον ἰέναι, id est, τὴν ὁδὸν θάνατον ἄγουσαν ὁδὸν ἰέναι, ire uiã, quæ ducit

ad mortem. τὴν ἐπὶ θάνατον κεκριμένος, ſubauditur ὁδὸν, id eſt, cōdemnatus ad mortem. ἑτέραν τρέπεσθαι, ſubauditur ὁδόν. ἀξίαν ἀποτίνειν, ſubauditur τιμωρίαν.

Loco ſingularium nonnunquam uſurpant Attici nomina pluralia, ut οὐδ᾽ ὅσια πράττειν τοῦτο, pro οὐδὲ ὅσιον. Sic τὰ πρῶτα, primum. τἀρχαῖα, olim. τὰ τελευταῖα, ad ultimum. τὰ μάλιστα, maximè. τὰ ὕστατα, poſtremò. πολλαπλάσια, multipliciter. πολλὰ, multum. μέτρια, mediocriter. μεγάλα, magnificè. μηδέτερα, neutrum. θάτερα, alterum. ὁπότερα, utrūlibet. ἐπὶ θάτερα, in diuerſum, in alteram partē. ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπ᾽ ἐκεῖνα δὲ. uel ſic, ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, pro citrà & ultrà dicunt. Et ἕκαστοι, pro ἕκαστος, unuſquiſque. Similiter ſuperlatiua, ἀλυπότατα, lætiſſimè. ἀοκνότατα, impigerrimè. ἀκλεέστατα, ignauiſſimè. κεχαρισμενώτατα, gratiſſimè. Cōparatiua uerò non item: nam ſemper per ſingulare enuntiantur.

Nomina numeralia cōpoſita, dum nume-

numerus minor præcedit, proferuntur in oratione mediante coniunctione καὶ: ut, τριακαίδεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, πεντεκαίδεκα, ἑκκαίδεκα, τρίτος καὶ τριακοστός. loco cuius etiam potest dici, τρίτος πρὸς τοῖς τριάκοντα, uel τρίτος ἐπὶ τριακοστῷ, tricesimus tertius. Sed dum numerus maior præcedit, efferuntur sine cõiunctione, δεκατρία, δεκαπέντε. δεκατέσσαρα, δεκαέξ. & ita in aliis, quæ sunt infra centum. Nam supra centum proferuntur etiam mediante coniunctione, maiore numero præcedente, ut ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα.

Cæterum nomina numeralia cardinalia iuncta, sine coniunctione quidem proferuntur ut dictio composita, non ut oratio. δεκατρία, εἰκοσιτέσσαρα, εἰκοσιέξ. Si uerò media sit coniunctio καὶ, proferuntur modò ut dictio composita, modò ut oratio, ut τρία καὶ δέκα, uel τριακαίδεκα. τέσσαρα καὶ εἴκοσι, uel τεσσαρακαιείκοσι.

Ordinalia uerò semper efferũtur ut

oratio, εἰκοςὸς πρῶτος, ἑβδομηκοςὸς δεύτερος. Nisi constet ex altero cardinali et altero ordinali, ἑπτακαιδέκατος, ἐννεακαιδέκατος.

Similiter si iungãtur plures numeri aduerbiales, erit oratio, nõ dictio composita, ut ἐννεάκις, εἰκοσιάκις, καὶ ἑπτακοσιοπλασιάκις, idest, nouies, uicies supra septingenties.

Si uerò præcedant numeri cardinales, & postremus sit aduerbialis, proferuntur ut unica dictio composita, non ut oratio, ut ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις, quæ dictio ualet, nouies & uicies supra septingenties.

Quæ Latini dicũt, undeuiginti, duodeuiginti, undetriginta, et similia, Gręcis dicuntur hoc modo δυοῖν δέοντα ἑκατὸν ἔτη, duodecenteni anni, δυοῖν δεούσας ἑκατὸν μνᾶς, duodecentenas minas. δυοῖν δεούσαιν εἴκοσι ναῶν, duodeuiginti nauium.

Vel per genitiuum absolutum. τριάκοντα μιᾶς δεούσης τριήρεις, undetriginta triremes.

triremes. δυοῖν δεόντοιν εἴκοσι ἄνθρωποι, duodeuiginti homines. ἑνὸς δέοντος εἴκοσι, undeuiginti. pro quo licet dicere, ἑνὸς δέον εἴκοσι, posito scilicet imperso- nali δέον, loco genitiui absoluti, more Attico, ut in participijs notabitur.

Potest etiam in omnib. his loco numeri maioris poni datiuus numeri ordinalis, ut prò μιᾶς δεούσης τριάκοντα τριήρεις, dicamus μιᾶς δεούσης τριακοστῇ τριήρει. et prò ἑνὸς δέοντος εἴκοσι ἄνθρωποι, ἑνὸς δέοντος εἰκοστῷ ἀνθρώπῳ, & in aliјs similiter.

Dicunt etiam ἵππος χιλία, prò mille equites, quasi millenarius equitatus. & μυρία ἵππος, prò μυρίοι ἵππεις. Quod genus loquendi non est apud Latinos.

Interrogatiua numeralium sunt. πόσα, ad quod respondetur, δύο, τρία, & aliј cardinales. ποσάκις, ad quod respondetur δὶς, τρὶς, & aliј aduerbiales. πόσος, ad quod respondetur, τρίτος, δεύτερος, τέταρτος, ordinales. ποσημόριον, id est, quotæ partis, quasi πόσον μόριον

δῶν: ad quod reſpondetur, τριτημόριον triens, τεταρτημόριον quadrans, & ita in aliȷs. prò quo etiam dicitur τρίτον τῶν μορίων, et τέταρτον τῶν μορίων, πέμπτον τῶν μορίων. Sic πολλοστόν, uel πολλοστημόριον, pars una è multis, id eſt, particula minima. ὀλιγοστόν, pars una è paucis. μυριοστόν, ex infinitis una pars. χιλιοστόν, è mille pars una, hoc eſt, milleſima. His ſimilem formam habet δυοστόν, hoc eſt, δεύτερον τῶν μορίων, ſemiquincꝫ. quod tamen legiſſe ſe apud autores negat BVDAEVS.

APPENDIX QVINTA.

Quædam nomina conſtruuntur aduerbiorum loco, ut ὅσον, fermè, circiter. unde ὅσον αὐτίκα, quàmprimum. ὅσον οὐδέπω, fermè. ὅσον ἥκε ἐπ' ἐμὲ, quátenus ad me pertinebat. ὅσον τάχος, uel ὅτι τάχος, quàmcelerrimè. Quando autem poſtponitur dictionibus, ſignificat ualdè. ἀμήχανον ὅσον, ualdè difficilè. θαυμαστὸν ὅσον, mirum in modum. pro eodem capitur θαυμαστὸν ἡλίκον. Sic ὀλίγοι ὅσοι,

admo-

admodum pauci.

Item, χολῇ γε, pro multo minus, nullâ tenus: ut, εἰ δὲ μὴ τούτων, χολῇ τῶν γε ἄλλων ἔσαι τὰ γένη παρὰ τὰ εἴδη, si uerò non horũ, multo minus, siue nullátenus aliorum erunt genera præter species.

Sic etiã hi accusatiui, βλέπειν σεμνόν, βλέπειν βλοσυρόν τι, βλέπειν βασιλικόν, βλέπειν μανικόν.

APPENDIX SEXTA.

Sunt etiam nomina, quæ nonnunquam ornatus gratia inseruntur, & ad sententiam ipsam nihil conferunt, sed planè abundant, ut τὶς, uel τί. Lucianus: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην, ad hoc igitur ego respondi. Hinc dicitur, ὅπως δή, σχεδόν τι, πάνυ τι, quod & πάνυ τοι dicitur. Et ποιός τις interrogatiuè, pro ποῖος. ποίους τινάς, pro ποίους. πόσος δή, pro πόσος. & ὁπόσος τις, pro ὁπόσος. ὁποῖός τις, pro ὁποῖος. οἷός τις, pro οἷος. Sic Græcorum imitatione apud Ciceronem Philippica secunda, abundat quid: Nescio quid, conturbatus esse uideris.

Ex

Ex hoc schemate fit, quòd interrogatiua Græcis nonnunquam duplicentur, hoc modo, ποῖα ποίοις, ποῖος ποίῳ, τὶς τίνι. Sic Aristoteles in 4. Polit. τὶς δὲ πολιτεία τίσι, καὶ ποῖα συμφέρει ποίοις, ἐχόμενόν ἐστι τῶν εἰρημένων διελθεῖν.

SYNTAXIS VERBORVM.

NOMINATIVVS ANTE Verbum.

OMINATIVVS pluralis neutri generis Atticis construit cum uerbo singulari, τὰ παιδία παίζει, prò παίζουσι, pueri ludunt. ζῶα τρέχει, prò τρέχουσιν, animalia currunt. Hoc Poëtis etiam fit in masculino & fœminino, ἦν δ᾽ οἱ τρεῖς κεφαλαὶ, prò ἦσαν, illius erant tria capita. μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, prò τέλλονται, dulcisoni hymni facti sunt initia posteriorum sermonum.

Inue-

Inueniuntur etiam hoc modo neu-tra pluralia Atticè iūcta participijs singularibus uerborū impersonalium, ut Plato in Prota. δόξαν δὲ ἡμῖν ταῦτα, prò δόξαντα δὲ ἡμῖν ταῦτα, cū hæc inter nos conuenissent. Quo in loco etiam accusatiuus participij uerbi impersonalis ponit̄ loco genitiui absoluti, ut latius dicemus in capite de Participijs.

Ἄμφω & δύο tametsi sint tantum dualis numeri, construuntur etiam uerbis pluralibus. ἄμφω τρέχουσιν, uel ἄμφω τρέχουσι, ambo currunt.

Nomina quæ formatione quidem sunt pluralia, significatione uerò dualia, uel singularia, non iunguntur uerbis dualibus uel singularibus, sed pluralibus duntaxat, ἀθῆναι φιλοσοφίαν ἔτρεφον, non ἔτρεφε, Athenæ Philosophiā nutriebant.

Ante uerbum ponitur nonnunquā Atticè genitiuus loco nominatiui, εἴθε μοι κύδου τοῦ ἀγαθοῦ γένοιτο νῦν, utinam illius boni mihi nunc fiat. Quale illud Ciceronis:

Ciceronis: Cum illius temporis mihi uenit in mentem.

Verbum quod ante se habet nominatiuum, resolui potest quandoque quidem in cognatum nomen: idque uel per nominatiuum, uel per genitiuum, ut Λύκιοι συνεμάχουν τοῖς Τρωσὶν, Lycij auxiliabantur Troianis: sic resoluit, σύμμαχοι τοῖς Τρωσὶν ἦσαν: uel sic, τῶν συμμάχων ἦσαν, ex auxiliarib. erant. Quandoque uerò in participium, itidem uel per nominatiuũ, uel per genitiuum sic, συμμαχοῦντες ἦσαν: uel sic, συμμαχούντων ἦσαν. Semper enim loco nominatiui, quem post se habet uerbũ substãtiuum, licet ponere genitiuũ pluralem Atticè: ut, ἐκεῖνος ὑπάρχει δίκαιος, uel ἐκεῖνος ὑπάρχει τῶν δικαίων. ἐστὶ δυγγνὴς, uel τῶν δυγγνῶν.

DE CONSTRVCTIONE uerborum substantiuorum.

Verbum τυγχάνω cũ sit substantiuũ, utrinque habet nominatiuũ: melius tamen postponitur ei nominatiuus participij uerbi substantiui εἰμί,

cum

cum alio nominatiuo, hoc modo, Σωκράτης τυγχάνει ὢν σοφὸς, Socrates est existens sapiens.

Quod si ei postponatur participium uerbi adiectiui, non opus erit preterea alio nominatiuo. Perfectè enim dicimus; Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν, Socrates est ambulans: Σωκράτης τυγχάνει διαλεγόμενος, Socrates est disputans: omisso participio ὢν.

Construitur etiam quandoque uerbum substantiuum ἐστὶ cum articulo subiunctiuo, et in recto & in obliquo, tam singularis quàm pluralis numeri, hoc modo: ἔστιν οἵ τινες, hoc est, aliqui. οὐκ ἔστιν οἵ τινες τρέχουσι, nulli currunt. ἔστιν οἷς, pro quibusdam. φωνὴ ἦν ἔστιν οἷς ἐξηκοῦσα, uox quædã quibusdam exaudiebatur. ἔστιν οὕς, aliquos, ut ἑώρων πολλοὺς μὲν ἐκ μάχης φεύγοντας, ἔστι δὲ οὓς εἰς θάνατον περιπεσόντας, uidi multos è conflictu fugientes, & aliquos in morte prostratos. pro quo etiam dicunt, ἔστιν οὕς τινας. ἔστιν ὧν, quorundam. ἔστιν οἵ, quidam.

dam. ἔστιν οὗ, cuiusdã. Et sic de alijs casib.
Construitur etiam hoc modo: ἔστιν ὡς, prò quodammodò, quadántenus. ut ἔστι μὲν ὡς καὶ ὕλη μέρος τινὸς λέγεται, ἔστι δὲ ὡς οὔ. quodãmodò materia pars alicuius dicitur, & quodammodo non.
Etiam ἔσθ' ὅπως significat quodãmodò. ἔστιν ὃν τρόπον, prò quodãmodò, quadántenus. οὐ γὰρ μὲν οὐκ ἔστιν οὕτως ἔχον, ἀλλ' ἔστιν ὃν τρόπον, non planè ita est, sed quodammodò. Quod quidem ita dicitur per ἔλλειψιν præpositionis κατὰ, articulo subiunctiuo ὃν accepto, prò hoc nomine infinito τινὰ: ita ut ἔστιν ὃν τρόπον, sit loco huius, ἔστι κατὰ τινὰ τρόπον. ἔστιν ἐφ' ὅτῳ, aliqua causa.

GENITIVVS POST Verbum.

Verba sensuum significatiua, gaudent genitiuis, uelut αἰσθάνομαι, ἀκούω, ἅπτομαι, γεύομαι, ὀσφραίνομαι, ut αἰσθάνομαι τοῦ τῶν λόγων ἡδύτητος, sentio sermonis suauitatẽ. μὴ γεύεσθαι μελανούρων, ne gusta ex ijs, quibus nigra est cauda.
Exci-

Excipiuntur ea quæ uiſum ſignificant, ueluti ὁρῶ, ὁρῶμαι, θεῶμαι, βλέπω, et ſimilia, quæ exigunt accuſatiuum, quòd uiſus cæteris ſenſibus ſit certior & penetrabilior. Verùm Attici omnia ſentiendi uerba conſtruunt cum accuſatiuo.

Cæterum uerbum αἰσθάνομαι quandoq; ſignificat intelligo, & tum ſi referatur ad eandem perſonam, conſtruitur cum participio nominatiui caſus. αἰσθάνομαι καλῶς ποιῶν, intelligo quòd benefaciam. αἰσθάνῃ καλῶς ἀναγινώσκων, intelligis te rectè legere. Sin uerò ad aliam perſonam conſtruitur, accuſatiuo. αἰσθάνομαί σε ποιοῦντα τόδε, intelligo te hoc facere.

Item, ἀκούω capitur nõnunquam prò uocor, & tunc habet utrinq; nominatiuum, more uocatiuorum uerborũ. Sic Gregorius de Seruatore ait, Σαμαρείτης ἀκούει, uocatur Samaritanus.

Item, uerba quæ animi affectionem ſignificant, ὀρᾶν Θέτιδός τε καὶ Γαλατείας

οὐ δύνασαι, non potes Thetidem ſimul & Galateam amare. ἐπιθυμῶ σου τοῦ φίλου μοῦ, deſidero te amicum meum. πάντα ἀγαθοῦ τινὸς ἐφίεσθαι δοκεῖ, omnia bonum aliquod appetere uidentur.

Conſtruuntur etiam hæc uerba cum infinitiuis, additis articulis genitiui caſus; ἐφίεμαι τοῦ ἀναγινώσκειν, deſidero legere. ἐπιθυμῶ τοῦ μανθάνειν, cupio diſcere. φιλῶ, ἀγαπῶ, ἐλεῶ, οἰκτείρω, & ſimilia.

Quibus iunguntur uerba curandi, φροντίζω, ἐπιμέλομαι, μέμνημαι.

Adduntur genitiuis etiã uerba participandi, κοινωνῶ σοι τῆς δόξης, ſum tecũ particeps gloriæ. μετέχω σοι τοῦ πάθους, particeps tecũ ſum afflictionis, quod etiam per accuſatiuum dicitur, μετέχω σοὶ τὸ πάθος. Vnde & illud Comici, οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ, nõ enim participabas pares plagas mecum.

Verba imperandi genitiuis gaudent, ἄρχω μηδενὸς, nulli impero. βασιλεύω, κυριεύω πάντων, dominor omnibus τυραννῶ, κρατῶ τῶν ἑσπερίων, dominor

occiden-

occidentalibus. Ad hanc formam legimus Matth. 20. Principes gentium dominãtur eorũ, prò dominãtur eis. Græcè enim est, κατακυριεύουσιν αὐτῶν. Atticè additur his uerbis datiuus.

Cõstruuntur etiam cum accusatiuo, βασιλεύω σε, δεσπόζω σε, κυριεύω σε. uerùm tunc significant βασιλέα σε ποιῶ, regem te facio. δεσπότην σε ποιῶ, dominum te facio. Et ita in aliis.

Priuandi uerba & erroris. στέρομαι τούτων, ἁμαρτάνει τῆς ὁδοῦ ὅλης, errat tota uia. ἐλαττῶ σε ἑταίρου.

Quin & uerbis differendi aut distandi apponitur genitiuus, διαφέρει πάντων, differt ab omnib. χωρίζομαι, ἀπέχω, διΐστημι, διέχω. Et uerbis assequendi, & frustrandi, ἐντυχῶ, ἀτυχῶ, ἀποτυχῶ, & similia. ἐπηγγελμένων τυχεῖν ἀγαθῶν, asseq bona ꝓmissa. Similiter uerbis cõcedẽdi, συγχωρῶ, ὑπείκω. Prohibendi, κωλύω.

Gaudent genitiuo uerba plenitudinis, copiæ, aut inopiæ. γυμνῶ σε ἀγαθῶν, nudo te bonis. κενῶ σε πραγμάτων,

euacuo te rebus. πληρῶ σε ἀγαθῶν, impleo te bonis. πληθύειν τὴν πόλιν ἀνδρῶν, ciuitatem plenam esse uiris. γεμίζω φιάλην ὕδατος, impleo phialam aqua. Matth. 22. ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων, nuptiæ impletæ sunt discumbentibus.

Appretiatiua uerba admittunt genitiuum significãtem pretium, ὠνησάμην πέντε δραχμῶν, emi quinque drachmis. πολλοῦ πωλεῖς, magnò uendis. δέκα ταλάντων τιμῶμαι, decem talentis æstimo. τιμῶμαί μοι θανάτου, meipsum morte dignum censeo. Quod etiam quandoque dicitur præcedente præpositione πρὸς, uel ἀντὶ, aut simili. τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, modicis lucris uitam commutant. ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, pro morti obnoxio corpore gloriam comparare immortalem.

Crebrò regunt uerba genitiuum ἐλλειπτικῶς, deficiente ἕνεκα, ut ἀποδέχομαί σε τῆς προαιρέσεως, hoc est, ἕνεκα τῆς προαιρέσεως, suscipio siue approbo te, quod

ad

ad uoluntatem attinet, εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc eſt, ἕνεκα τῆς τύχης, beatum te prædico propter fortunam, aut quod ad fortunam attinet. utrunq; enim ſignificat ἕνεκα. Huius ſchematis eſt etiam q̃d dicitur, εὖ ἥκει φρενῶν, prò φρόνιμός ἐστιν. εὖ ἥκει παιδείας, eruditus eſt. Quem morem Latini imitantur nonnunquam in huiuſmodi orationibus, Populi ſeruandi laborat, Reipublicæ defendendæ periclitatur. in quibus deeſt, cauſa. Quandoq; deficiente alïa quauis præpoſitione, quæ poſtulat genitiuum. λύω σε τῶν δεσμάτων, prò ἀπὸ τῶν δεσμάτων. διώκω σε τῆς οἰκίας, prò ἐκ τῆς οἰκίας. παύω σε τῶν κακῶν, παύω σε τοῦ παίζειν. κουφίζω σε τοῦ χρέους, prò ἀπὸ τοῦ χρέους. ἁρπάζω σε τοῦ πυρός, prò ἐκ τοῦ πυρός.

Verba accuſandi, damnandi, abſoluendi, & conſimilia genitiuum adſciſcunt, qui ſignificet crimẽ: quod nonnunquã etiam effertur per accuſatiuũ. Per genitiuum quidem, ut διώκω σε φόνου, accuſo te cędis. αἰτιῶμαί σε τοῦδε, criminoſe

minoſe hoc tibi obijcio. ἁλίσκω σε τούτου τ ἀδικήματος, conuinco te huius iniuriæ. ἑάλω κλοπῆς, damnatus eſt furti.

Quod etiam licet ſic dicere, ἑάλω κλέπτων. uel ſic, ἑάλω ἐπὶ κλοπῇ, et ita in alijs ſimilibus. διώκω σε πληγῶν, ἐγκαλῶ σοι πληγῶν, ago tecum iniuriarum ob uerbera. φεύγω δειλίας, cauſam dico ſuper ſtatus controuerſia. φεύγων φόνου, poſtulatus cædis. φεύγων ὕβρεως, poſtulatus iniuriȩ. φεύγων ἀνδρωποφονίας, reus homicidij. καταγινώσκω σε φόνου, damno te cædis.

Per accuſatiuum, καταγινώσκω σου τόδε, hoc de te iudico & ȩſtimo. καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, iudico te imperitum.

Effertur etiam per accuſatiuũ, quod pœnam ſignificat condemnationis. καταγινώσκω σου θάνατον, mulcto te morte. κατακρίνω σου θάνατον, damno te ad mortem. Quod etiam paſſiuè dicitur, per nominatiuum. κατέγνωσαί σου θάνατος, κατακέκριται σου θάνατος, rei capitalis damnatus es, & ultimo ſupplicio. Vel

par

per accuſatiuum, κατακρίνομαι θάνατον, καταγινώσκομαι θάνατον; damnor ad mortem.

Verba paſſiua exigunt genitiuum mediante præpoſitione ὑπὸ, uel παρὰ, aut ſimili: ſicut Latinis ablatiuum mediante præpoſitione à uel ab. τύπτομαι ὑπὸ σοῦ, uerberor abs te. loco cuius quandoq; ponunt datiuum, πεποίηταί μοι, prò ὑπ' ἐμοῦ. λέλεκταί σοι, prò ὑπὸ σοῦ. διδάσκομαί σοι ῥητορικὴν, prò διδάσκομαι ὑπὸ σοῦ, doceor abs te Rhetoricam.

Quædã uerba regũt genitiuũ, quia reſoluuntur in nomẽ, cui iungitur genitiuus. ἀξιῶ σε τιμῆς, prò ἡγοῦμαί σε ἄξιον τῆς τιμῆς. γυμνῶ σε ἐνδυμάτων, prò καθιστῶ σε γυμνὸν τῶν ἐνδυμάτων. Ad Hebræos 3. πλείονος δόξης οὗτος παρὰ Μωϋσῆν ἠξίωται, ampliori gloria præ Moyſe dignus habitus eſt.

Quibuslibet uerbis apponitur genitiuus ſignificãs ſpeciem temporis, hoc eſt, cũ interrogatio fit per quãdo: ut, ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐργάζεται, noctu diuq;

operatur. ἑσπέρας ἥκων, uenit ueſperi. χειμῶνος καὶ ἔαρος αἱ κοιλίαι θερμαὶ εἰσίν, hyeme & uere ſunt uentres calidi.

Similiter ſpatium temporis, hoc eſt, cum interrogatio fit per quamdiu, ponitur in genitiuo, quando tempus preteritum ſignificatur negatiuè, οὐκ εἶπον χρόνου πολλοῦ, non dixi multo tempore. Aut quãdo per breue tempus aliquid accidiſſe declaratur, μικροῦ παρῆλθον, paululum præterijt.

In alijs ponitur ſpatium temporis in accuſatiuo, ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην, tota die operatus ſum. Ioan. 15. τοσοῦτον χρόνον μεθ᾽ ὑμῶν εἰμί, tanto tempore uobiſcum ſum. εἰμὶ ἐνταῦθα πάντα τὸν πόλεμον, ſum hic toto tempore belli. ἔζη πάντα τὴν τοῦ Τραϊανοῦ βασιλείαν, uixit toto tempore regni Traiani. Quod & p datiuũ effertur, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, uiginti totis annis peregrinatus. Dicunt & per nominatiuum ſic, ἐξήλθεν ἤδη ἔτος τρίτον, annum ab hinc tertium. τοῦτο μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐξήκει μετὰ τὰ

ἀποδ...

προσδιδάζειν ἐμὲ, iam triennium eſt à quo ſtudere deſij.

Quod materiam ſignificat, in genitiuo ponitur, ἐποίησε λίθου, fecit è lapide. Cui quandoq; additur præpoſitio ἐξ, ut ἐποίησε ἐκ λίθου.

Similiter & id quod ſignificat partē, κρέμω σε τοῦ ποδός, ſuſpendo te pede. πίνω τοῦ ὕδατος, bibo de aqua. δρέπομαι τῶν ἀνθῶν, carpo de floribus. Si totum ſignificent, utuntnr accuſatiuo. πίνω τὸ ὕδωρ, bibo aquam.

Verbum ſubſtantiuū adſciſcit nonnunquam genitiuum, τούτων ἐστὶν ὁ Πλάτων, horum, aut de numero horum eſt Plato. Quod uerbum quandoq; omittitur. οὐδὲ τῶν ἀδικούντων ἐγώ, neq; ego ſum de numero nocentium.

DATIVVS POST
Verbum.

Verba ſequendi exigunt datiuū, ἕπομαι τοῖς παλαιοῖς, ſequor ueteres. ἀκολούθει μοι, ſequere me.

Similiter uerba certandi, μάχεσθαι κυ-

σὶ γῷ φρέατι, in puteo cum canibus pugnare. τοῖς θεοῖς μάχεσθαι, pugnare cũ dijs. φιλονεικῶ σοι, contendo aduersum te. παλαίω τοῖς πολλοῖς, luctor aduersus multos. παυροτέροις πολεμεῖν, aduersus pauciores belligerare. Sic Virg.

Placidóne etiam pugnabis amori?

Quibus nonnunquam additur genitiuus, ἀμφισβητῶ σοι τούτου, uel περὶ τούτου, certo tecum de hac re.

Quoduis uerbum admittit datiuũ significantem qualecũq; instrumentũ, aut modum actionis, πολεμίζειν γλώττῃ, bellare lingua. χειρὶ δεῖ σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ θυλάκῳ, manu serere oportet, non toto thylaco. τίνι τρόπῳ γράφεις; quo modo scribis? His finitima sunt, quæ causam significant. φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ, inuidia hæc facit.

Nonnunquã & precium ponitur in datiuo, Chrysostomus: ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος, propria morte gregem emens.

Verbis significantibus motũ ad locum,

cum, additur sæpe datiuus loco accusatiui, cum præpositione, ut ὁρμᾷ διὰ τὸ ἄέρ῾ τῇ πόλει, pro εἰς πόλιν.

Cum uerba regunt datiuum pronominis αὐτὸς, sępenumero intelligitͬ prępositio σὺν, ut ἀπὸτέμνω αὐτοῖς ὠλγίαις τὰ πτερὰ, hoc est, σὺν αὐταῖς ὠλγίαις. αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν ἄνδρας, hoc est, σὺν αὐτοῖς ὅπλοις, una cum armis accepit uiros.

Ἔσι pro habeo, gaudet datiuo, sicut apud Latinos. οὐκ ἔσι μοι ἀργύριον, nō habeo argētum. Et familiariter adsciscit sibi hos datiuos, βουλομένῳ, ἀχθομένῳ, & similes. ὅσα βουλομένοις ἦν, suo arbitratu. οὐκ ἦν βουλομένῳ μοι ταῦτα, hęc non placuerunt mihi. ὅτῳ μὴ ἀχθομένῳ εἴη ταῦτα, quo non inuito hæc essent.

Χρῶμαι & χρῆσθαι, & similia, cōstruuntͬ datiuo. χρῶμαι τοῖς φίλοις, utor amicis. καλῶς ἑαυτῷ χρῆσθαι, honestè se habere.

Et huic datiuo additur nōnunq̄ accusatiu⁹ τί uel ὅτι, ut οὐκ ἔχω ὅτι χρήσωμαι ἐμαυτῷ, incertus sum qd agā. οὐκ ἔχω τί χρήσαι μι τούτῳ, nescio quomodo eo uti debeā.

Muta-

Mutatur etiam hic datiuus nonnunquã in accusatiuum, χρῶμαι τοῖς σοῖς, uel χρῶμαι τὰ σὰ, utor rebus tuis.

Hæc autem genitiuo & datiuo, φθονῶ, μετέχω, κοινωνῶ, συγγινώσκω. ut φθονῶ σοι τούτου, inuideo tibi hanc rem. φθονῶ σοι τοῦ πλούτου, inuideo tibi diuitias. μετέχω σοὶ τούτου, huius rei tecũ particeps sum.

Item, hæc impersonalia, δεῖ, μέτεστι, μέλει, μεταμέλει, διαφέρει, προσήκει. ut μέλει μοι τούτου, uel περὶ τούτου, huius mihi curæ est. διαφέρει μοι τούτου, uel περὶ τούτου, huius mea refert. προσήκει μοι τούτου, uel περὶ τούτου, huius me decet. δεῖ μοι τούτου, opus est mihi hac re.

Loco datiui licet quãdoque ponere genitiuum, antecedente præpositione. ἐπέχω τὴν γνώμην τούτῳ, & ἐπέχω τὴν γνώμην περὶ τούτου. ἐφίστημι τὴν γνώμην τούτῳ, & περὶ τούτου, adhibeo animum huic rei.

Ἀμύνομαι, τιμωρῶ, ἐκδικῶ σοι, uel ὑπὲρ σοῦ, ulciscor iniuriam tibi illatam.

Cũ accusatiuo uerò significant hæc

uerba,

uerba, crucio, uindico, ἑαυτὸν τιμωρούμενος, seipsum crucians. ἀμύνομαι, uel ἐκδικῶ σε, uindico te.

ACCVSATIVVS POST Verbum.

Accusatiuum admittit quoduis uerbum nominis ab eo deducti, μάχομαι μάχην, pugno pugnam. ζῶ ζωὴν, uiuo uitam. δουλεύω δουλείαν, seruio seruitutem. Sic Terentius: Cantilenam eandem canis. Aut nominis relatiuum, ἣ ἀδικία ἣν ἀδικῶ σε, iniuria qua te afficio.

Quoduis uerbum construitur etiam accusatiuo, si subaudiatur κατά. γέγραφε τὸν εἰρημένον τρόπον, pro κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, scripsit dicto modo. ἐποίησε ἀκρίβειαν τὸν ἐνόντα τρόπον, id est, κατὰ τὸν ἐνόντα τρόπον, quàm fieri potuit maximè. Sic ad Philip. 4. ἀνεθάλετε τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν, pro, κατὰ τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν, reuiguistis in sentiendo de me.

Accusatiuo gaudent uerba adorandi,

di, τιμῶ, σέβομαι, κολακεύομαι, θωπεύω, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι. Miſerendi, ἐλεῶ, οἰκτείζω, κλαίω, θρηνῶ. Et ſupplicandi, ἱκετεύω, λιτανεύω, ἀντιβολῶ, ἐκλιπαρῶ.

Græci paſſim utuntur etiam in oratione ſoluta accuſatiuis per ſynecdochen, πλήττομαι τὸν πόδα, percutior pedem. ἀλγῶ τὴν κεφαλήν, doleo caput.

Attici uſurpant accuſatiuũ loco datiui, ubi ſignificant benè aut malè fieri cuipiam. οἷα με ποιεῖς, pro ἐμοί, qualia facis mihi. Matth. 27. τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; quid igitur faciam IESV, qui dicitur CHRISTVS? ποιῶ σε ἀγαθόν, prò ποιῶ σοι. δρῶ σε τόδε, prò δρῶ σοι τόδε. Pariformiter loquuntur paſſiuè. Vt enim dicũt, εὖ ποιήσω σε: ſic etiã paſſiuè, σὺ εὖ ποιηθήσῃ παρ' ἐμοῦ, prò, tibi benè fiet à me. Sic & Act. 12. dicitur, τί ἄρα ἐγένετο ὁ Πέτρος. quid nam factus eſt Petrus, prò, q̃d nam factũ eſt Petro. Sic itẽ Matth. 11. πτωχοὶ εὐαγγελίζονται, pauperes annunciantur Euangelium, prò, paupe-

ribus

ribus annunciantur Euangelium.

Hinc fit, quòd ad imitationem Græcorum passim legitur in sacris literis, benedicere, & maledicere, cum accusatiuo significante eum, de quo quis benè aut malè loquitur, qui & ipse benedici & maledici dicitur.

Passiua insuper adsciscũt accusatiuũ eum, quẽ uerbũ actiuũ habet post datiuum acquisitiuum, ut ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίαιταν, defers mihi arbitrium.

Sic passiuè, ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, ego deferor arbitrium, prò, arbitriũ mihi delatũ est. Sic 1. Timoth. 1. κατὰ τὸ εὐαγγέλιον ὃ ἐπιστεύθην ἐγώ, secundum Euangelium, quod concreditus sum ego: prò, secundum Euangelium, quod mihi concreditum est.

Atticè ponitur accusatiuus pro genitiuo. ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα, prò τῶν χρημάτων, priuo te pecuniĳs. Et econuersò, genitiuus ꝑ accusatiuo, τοῦ αἵματος ἀπολαύσας, ꝑ τὸ αἷμα ἀπολαύσας. Quod plerunque fit subaudiendo alium ca-

sum,

ſum, quem poſcit oratio, ut μὴ ἔχειν χρημάτων, id eſt, χρήματα. ponitur enim prò μηδὲ ἓν ἔχειν χρημάτων.

Græcis ſunt plurima uerba compoſita, quæ tametſi caſum ſuum includere uideantur, tamen inſuper cõſtruuntur accuſatiuo, & tum capiuntur pro ſimplicibus οἶνον οἰνοχεῖν, fundere uinũ. πάντα παιδαγωγῶ, omnia guberno.

Additur etiam uerbis accuſatiuus nõnunquam loco aduerbiorum. ὀξὺ γράφεις, pro ὀξέως γράφεις. καλὸν ποιεῖς, pro καλῶς ποιεῖς. καλὰ ἐβουλεύσω, pro καλῶς ἐβουλεύσω. βλέπειν μανικὸν, pro μανικῶς βλέπειν. βλέπειν βλοσυρόν τι, pro βλέπειν βλοσυρῶς.

In accuſatiuo ponitur inſuper continuitas temporis, ut dictum eſt ſuprà.

Cæterum nullum uerbum eſt Græcis quantumuis intranſitiuum, quod non admittit interdum accuſatiuum alicuius actionis ſignificatiuum. ὅσα ὑβρίζω, in quantis affectus ſum contumelia, ὅσα ἠδίκησθε, in quantis affecti

eſtis

estis iniuria. πάντα ἐξηπατημένοι, in omnibus decepti. γεραίρομεν αὐτὴν τὰ εἰκότα, honoramus eum ut par est, uel pro dignitate. ἀτυχῶ πολλὰ, ταῦτα δέομαι μαρτύρομαι, μεγάλα δὲ ἔπαθον, ἐπαινῶ σε ταῦτα, ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι τὴν δικαιοσύνην. Sic Terent. Id operam do. Etiã substantiuis uerbis hoc pacto apponunt accusatiuum, τοῖς παροῦσι σύνειμι τὰ εἰκότα, cum præsentibus cõuersor, ut par est, & pro dignitate.

Sunt quę geminum admittunt accusatiuum. αἰτιᾶται σε τοιαῦτα, obijcit contra te alia. διώκω σε γραφὴν ταύτην, reũ te criminis huius facio. τοιαύτας δίκας ἀπέφυγον παρόντα, talibus causis hoc præsente absolutus sum. ἐκλέγω τὰ τέλη τοὺς παραπλέοντας, exigo uectigalia à præte reuntib. nauigiĵs. ἀφαιροῦμαι σε τὰ χρήματα, aufero tibi res. αἰσχύνομαι τὴν τὴν μετάθεσιν, facio ut hũc pudeat mutatũ uideri. προκαλοῦνται ἡμᾶς πρόκλησιν, διδάσκω μαθητὰς ποιητικὰ, παιδεύω σε παιδείαν, νουθετῶ σε νουθεσίαν, κλέπτω σε τοὔνδυ-

 μα,

μα, ζημιῶ σε χρυσίον, κρύπτω σε τὰ ἐμὰ, ἀποστερῶ σε χρήματα uel χρημάτων, ἀφαιρῶ σε τὰ βιβλία uel βιβλίων, ἐνδύω σε τὸ ἱμάτιον, μύω σε τὰ μυστήρια, εἰσπράττω σε χρήματα, ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος. Horũ passiua regũt unum accusatiuum, ut apud Latinos.

Inter ea quę construuntur datiuo et accusatiuo, sunt quæ mutant datiuum in accusatiuum, & accusatiuum in datiuum. δωροῦμαι σοι βιβλίον δωροῦμαι σε βιβλίῳ. χαρίζομαί σοι ἵππον, χαρίζομαί σε φυτῷ.

Hactenus de Accusatiuo.

DE VERBIS CONSTRVCTIS cum diuersis casibus.

Nihil uetat quo minus eidem uerbo diuersi casus apponantur, diuersæ rationis.

Vnde approbandi & reprobandi uerbo addi potest accusatiuus cum genitiuo ἑλληνικῶς, subaudiendo ἕνεκεν. uel genitiuus cũ accusatiuo ἑλληνικῶς similiter, subaudiẽdo κατά. ἀποδέχομαί σου τὴν αὐτὴν, uel ἀποδέχομαί σε τῆς αὐτῆς.

κατα-

κατaγινώσκω σου φόνου, uel καταγινώσκω σου φόνου. μακαρίζω σε τῆς θέας, uel μακαρίζω σου τὴν θέαν. ζηλῶ, δίδαιμονίζω, & similia.

Item, ἀγαπῶ construitur accusatiuo, quia actiuum. ἀγαπήσεις κύριον τὸν θεόν σου, diliges dominum deum tuum. Et datiuo, quando significat boni consulo, contentus sum. ἀγαπῶ τοῖς δεδικασμένοις, cōtentus sum, siue acquiesco arbitrorum sententiæ. Quo significato construitur Atticis etiam cum accusatiuo. ἀγαπῶ τὴν κρίσιν, iudicio contentus nolo prouocare. Similem constructionem habet uerbum στέργω. Et ἔχω, dum est actiuum, habet accusatiuum ἔχω ἀργύριον, habeo argentum. Dum significat possum, exigit infinitiuum. Luc. 7. οὐκ ἐχόντων αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο, non ualentibus reddere, donauit utrisque.

Cum significat affectum esse erga aliquem, postulat datiuum. ἔχω σοι, tibi affectus sum. Vel genitiuū cum aduerbio, οὕτως γνώμης ἔχω, hui⁹ sum sentētię.

καλῶς ἔχω τοῦ σώματος, corpore rectè ualeo. ἀπαιδεύτως ἔχω τῶν γραμμάτων, rudis sum literarum.

Dicimus etiam ἄχθομαι, χαίρω, ἥδομαι τούτοις, uel ταῦτα. πάσχω κακὰ, uel πάσχω κακοῖς. βόσκομαι τόδε, & βόσκομαι τῷδε. ἄρχομαι λόγον, & ἄρχομαι λόγου. ἐξάρχω δόγμα, uel δόγματος. χορτάζω σε ἄρτῳ, & χορτάζω σε ἄρτον. φθονῶ σοι τὸν πλοῦτον, uel τοῦ πλούτου.

DE CONSTRVCTIONE VERborum iuxta generum diuersitatem.

Plurima uerba actiua sortiuntur Græcis significationem passiuorum, quare & eorundem obtinent cōstructionem. ἀπαλλάττω pro ἀπαλλάττομαι, defungor, liberor. ἀπαλλάττω ὑπὸ σοῦ, liberor abs te. τελῶ, censeor, contribuorq́;. τελῶ εἰς ἄνδρας, cēseor inter uiros. ἀναλαμβάνω, recreor. ἀνακάμπτω, reflector. ἐπανακάμπτω, idē. ὑποκάμπτω, flector. ὑπαναστρέφω, reflector. ἀνταποδίδωμι, uicissim reddor. ἀποδίδωμι reddor. ἐξαλλάττω, παραλλάττω, συνάπτω, coniungor,

iungor, ἀντιστρέφω, retrorſum agor. ὑπτιάζω, pro ὑπτιάζομαι. ἀξυπτιάζω, pro ἀξυπτιάζομαι. ἐπέχω, retineor, ſiſtor. ῥίπτω, iactor. ἀσκῶ, exerceor. κρύπτω, occultor.

Quandoq; etiam compendio ſermonis ſortiuntur abſolutorum conſtructionem. μεταλλάττω, pro morior, ſeu migro dicunt, ſubaudientes τὸν βίον. μετηλλαχὼς, defunctus. καταστρέφω, quod ſignificat finẽ facio, pro deſino dicũt, & pro morior. ἀποτείνω, pro, longam orationem habeo. καταλύω pro morior, hoc eſt, καταλύω τὸν βίον. Quomodo & Latini hoc uerbum uerto abſolutè accipiunt, pro euenio. Terent. Quę res tibi male uertat.

Quemadmodum actiua, ut dictum eſt, ſortiuntur nonnunquam paſſiuorum conſtructionem, ſic & econtrario paſſiua ſortiuntur Atticis quandoq; conſtructionem actiuorum. κολάζομαι, pro κολάζειν. τοσαῦτα χρήματα ἐγκαλεῖσθαι, pro ἐγκαλεῖν. τὸν εἰς τὰς δεινότατας ἀτυχίας ἐμβεβλημένον τὴν πόλιν, pro

ἐμβεβληκότα τὴν πόλιν, qui ciuitatem in grauissima infortunia cōiecit. ὃς εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρεῖνται, pro παρείκασι, quos in arces admiserunt. συνίσαντες ἴσους, pro συνίσασι. ἀνίεσθαι, pro ἀνεῖναι. παρεσπᾶτο, pro παρέσπα, auellebat.

Verbis neutris, quamuis absolutis, utuntur pro passiuis, eandemq; cum illis constructionem eis tribuunt. ἀποθνήσκειν ὑπὸ τῶν δικαστῶν, τελευτήσας ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου τοσαύτῃ συμφορᾷ.

Media habent constructiouem actiuorum et passiuorū, quia tam actiuè, quàm passiuè significant. βιάζομαι τὸν φίλον, uiolo amicum: & βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, uiolor ab amico. ἄγομαί σε, duco te. ἄγομαι ὑπὸ σοῦ, ducor abs te.

DE CONSTRVCTIONE Modorum.

INdicatiuo utuntur nonnunquam loco optatiui. Greg. ἄδηλον ὄν, εἰ προσήσεται, incertum erat, si admissurus erat. προσήσεται dixit, pro προσήσοιτο.

Per

Per indicatiuum etiã multa dicunt, quæ Latini efferunt per coniunctiuũ. οὐ τ' ἐποίησα οὐδὲν, ἐφ' ᾧ ᾐσχύνθη, neq; feci quicquam, ob quod erubuerit, uel erubescere debuerit. χριστιανὸν οὐδεὶς ἐστιν, ὅστις μὴ ἐβαπτίσθη, nullus est Christianus, q non sit baptizatus. Quod etiam per optatiuum dici potest, addito ἄν, δυνητικῶς, hoc modo, χριστιανὸν οὐδεὶς ἐστιν, ὅστις μὴ βαπτισθείη ἄν.

Plerunq; etiam uerbum optatiuum constructum cum particula potentiali ἄν, habet sensum futuri, ὅ τι ἄν ποιήσειε, quod facere possit, uel poterit. Sine ἄν, uerò, quandoq; capitur pro præterito, ἃ δέοι, quæ opportuna erant.

Quãdoq; uerò propriè, hoc est, optatiuè, et ei uel additur εἴθε, uel subaudit. εἴθε γράψειεν, utinam scriberet. μὴ σύ γε τοιούτου κριτοῦ τύχοις, absit ut in huiusmodi iudicem incidas.

Optatiuus prætereà sæpe ponitur pro indicatiuo. Plat. in Prota. ἔλεγε δέ γε, ὅτι ὁ ζεὺς τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὴν αἰδῶ

πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις. πέμψειε dixit, pro ἔπεμψαι.

Hoc fit plerunq;, ubi optatiuus construitur post ὅτι, & ὥσπερ, & ὅς, & ὅθι, et ὅτε, & ὡς. ut, ὅς σοὺ ἄνδρας καταχρημνίσειε, id est, κατεκεκρημνίκει, qui præcipitauerat. Id autē adeò ualet apud Græcos, ut etiam futuro optatiuo utantur de præterito loquentes. Xenophon, οἱ δὲ ἀπεκείναντο, ὅτι καὶ αὔριον ἔωθεν, εἰ πορεύοιντο καταλήψοιντο, id est, comprehensuri essent.

Accipitur etiam Atticis pro coniunctiuo, ut ἐὰν ἔλθοις, pro ἐὰν ἔλθῃς.

Modus coniunctiuus sæpe accommodatur futuro, etiam iu uoce præsenti, ὁπόσα βούλῃ, quæcunq; uolueris. ὃς ἂν ἐθέλῃς, quoscunq; uolueris. ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς εἰς ἐμὲ, id est, ingressus fueris, uel adieris.

In uerbis coniunctiuis sæpe subaudiatur ἵνα, uel aliud quippiam simile. Chrysost. concione secunda de fato: ἑτέρως λυμήνηται τὸ πάθειν τῶν χειρῶν, ut

alio

lio pacto noceat, persuadere conaт̃.

Coniunctiuis construuntur interrogatiua dubitatiuè accepta, πότερον σιωπῶ; an sileam? τί λέγω; quid dicam?

Et in uniuersum, omnis interrogatio admittit uerbum coniunctiuum, θέλεις εἴπω; uis dicam?

Coniunctiuo præteriti perfecti uocis actiuæ raro utuntur Græci, & loco eius plerunque ponunt participium, ut latius patebit.

Infinitiuus construitur Græcis dupliciter. Primum τελικῶς, quando scilicet infinitiuus potest resolui per ἵνα, id est, ut, quia finem denotat. διδάσκω σε διαλέγεσθαι, doceo te disputare, id est, ut disputes. δέομαί σου βοηθῆσαι, precor te iuuare, id est, ut iuues. δίδωμί σοι ἀργύριον, πρίασθαι ὧν ἂν δέῃ, do tibi pecuniam, emere quibus indiges: id est, ut emas ea quorũ indiges. κοινωνῶ σοι ἀγαθῶν μὴ φθονερὸς εἶναι δοκεῖν, communico tibi bona, ne inuidus esse uidear. Sic Matth. 7. διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος, uidebis

 bis

bis eijcere festucam, hoc est, uidebis ut eijcias festucam. Latinis uerò uidet eijcere, qui uidet eijcientem. Quandoque tamẽ maioris declarationis causa addendum ὡς uel ὥστε, uel articulus genitiuus τοῦ, ἐλλειπτικῶς, deficiente ἕνεκα, uel præpositio una cum articulo, prout usus exegerit. παρακαλῶ σε ὥστε τυχεῖν, uel παρακαλῶ σε τοῦ τυχεῖν, uel παρακαλῶ σε ἐφ' ᾧ τυχεῖν τιμῆς καὶ δόξης, hortor te, ut assequaris honorem & gloriam.

Secũdo cõstruuntur εἰδικῶς, quãdo scilicet potest infinitiuus resolui per ὅτι, Quòd. λέγω Σωκράτην γεγονέναι σοφὸν, dico Socratẽ fuisse sapientẽ, hoc est, dico quòd Socrates fuerit sapiẽs. Hoc secũdo modo cõstruunt infinitiuis uerba προαιρετικὰ, hoc est, electionis & uolũtatis expressiua, ut sunt θέλω, βούλομαι, προαιροῦμαι. Et uerba ἐφετικὰ, hoc est, desideratiua, ut sunt ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ἱμείρομαι, ὀρέγομαι, γλίχομαι, ἔλδομαι. Inter quę hoc interest, quòd hæc quidem iungant infinitiuo mediante articulo

culo genitiuo τοῦ. ἐφίεμαι τοῦ ἀναγινώσκειν, ἐπιθυμῶ τοῦ ἰατρεύειν. Illa uerò ſine articulo, θέλω γράφειν, βούλομαι λέγειν.

Cæterum προαιρετικὰ uerba, & ἐφετικὰ conſtruuntur infinitiuis præſentibus & præteritis. προαιροῦμαι φιλοσοφεῖν, βούλομαι εἰπεῖν, βούλομαι ἐλθεῖν, θέλω, ἐπιθυμῶ, κελεύω, ἀξιῶ, ὁρμῶ, & ſimilia.

Quæ uerò ſignificant pollicitationem, aut expectationem, conſtruuntur cum futuro, ἐπαγγέλλομαι ποιήσειν, ἐλπίζω γενήσεσθαι, προσδοκῶ ἔσεσθαι. In quibus cum ἂν particula potentialis additur, præteritum infinitiuum futuri locum obtinet, ut infrà dicetur, ubi de huius particulæ conſtructione loquemur, ἐλπίζω σφόδρ' ἂν σε δρ γενέσθαι τὴν ἀγαθὸν γενέσθαι, id eſt, γενήσεσθαι.

Verùm προσδοκῶ & ἐλπίζω, ubi quidem ſecundũ ſe manent, conſtruũtur cum futuro, ut dictum eſt, & cum præſenti, προσδοκῶ ἐλεύσεσθαι, uel ἔρχεσθαι, ἐλπίζω ἐλεύσεσθαι, uel ἔρχεσθαι. Vbi uerò reſoluũtur, cõſtruunt cũ futuro & præterito.

preterito. προσδοκίαν ἔχουσι σωθήσεσθαι, uel σωθῆναι. ἐλπὶς ἐστὶν αὐτοὺς οὕτω φοβηθῆναι, uel φοβηθήσεσθαι. ἐλπὶς ἦν βελτίους γενέσθαι, uel γενήσεσθαι.

Εὔχομαι, δέομαι, ζητῶ, construuntur cũ præteritis. δέομαι συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς, ζητῶ καταλαβεῖν.

Impersonalia construuntur infinitiuis præsentib. uel præteritis, sed nunquam futuris, etiamsi de futuro fiat sermo. ut, δεῖ φάναι, oportet dicere. χρὴ λαβεῖν, oportet accipere. γίνδ' ἔχεται εἶναι, licet esse. φιλεῖ γενέσθαι, solet fieri.

Verbum μέλλω construitur etiam infinitiuis præsentibus & futuris. μέλλω δρᾶν, uel μέλλω δράσειν, sum facturus. Interdum etiam cum aoristo, μέλλω γενέσθαι, ero. Sed cum perfecto nunquã.

Φημὶ ὀμνύω, ὄρκω, cum de præterito fit sermo, cum præterito construuntur. ὀμνύω δεδωκέναι, iuro dedisse. Cum uerò de futuro fit sermo, construuntur cum futuro, ὀμνύω δώσειν, iuro me daturum.

Et in reliquis similiter, quorũ significatio nec in præteritum, nec in futurum per se spectat, tã præteritis quàm futuris uti licet. Futuris quidem, ubi res in futurum confertur, nisi ἂν potentialis addatur, ut infrà patebit. ὑπεσχόμην χορηγήσειν, promisi me daturum. ἔφη δώσειν ἀργύριον, dixit daturum se argentum. προσποιούμενος πράξειν τι, simulans se aliquid moliturum. Vbi uerò res non refertur in futurum, utendum erit præteritis aut præsentibus. οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, non ausus est sponsionem facere. δεινὸς ψεύσασθαι, καὶ εἰπεῖν, fallacissimus et facundissimus. δεινὸς φαγεῖν uoracissimus. οἱ νόμοι παραγράψασθαι δεδώκασι, leges excipere permittunt. In quibus interdum præsenti utuntur pro præterito. διδάσκειν αὐτὸς ἔφη, docuisse se dixit. ἔφη αὐτὸς ἀκούειν, dixit se audiuisse.

Infinitiuus construitur uerbis motus ad locum. Matth. 5. οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι τὸν νόμον, non ueni ad soluen-

soluen-

ſoluendum, ſed ad implendũ legem. Io.14. πορεύομαι ἑτοιμάσαι ὑμῖν τόπον, ua do paratum uobis locum. Cui quãdoq; additur præpoſitio πρὸς cum articulo neutro, ἔρχομαι πρὸς τὸ παρακαλεῖν, uado oratum.

Conſtruitur etiam infinitiuus cum altero infinitiuo. ὁρῶ σε μελετᾶν, ἀναγινώσκειν, uideo te meditari ut legas.

Nomina relatiua iunguntur infinitiuis, οἷον εὐφραίναι, pro οἷον εὐφραίνειν, uel pro οἷον εὐφρανεῖν δύναιτ' ἄν, quale poſſit afficere gaudio. οἱ θεοὶ εἰσὶν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, dij ſunt, qui nõ mutentur. τοιοῦτός ἐστιν, οἷος μὴ ἥδεσθαι, talis eſt, ut nõ delectetur. οἷος καθεύδειν, pronus ad dormiendum. οἷος ποιεῖν, potens ad faciendũ. οὐδὲν οἷον προσθεῖναι, nihil uetat, quo minus addamus. ὅσα κἀμὲ ὁρᾶν, quantum ego cernere queam. Et nomina adiectiua, καλὸς ἰδεῖν, pulcher uiſu. ἀνδρεῖος μάχεσθαι, fortis ad pugnã. Luci. in luctu. βαθεῖαν τε περᾶσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλὴ, id eſt, profundior

fundior quàm ut pedibus tranſiri poſſit: & ſpatioſior, ꝙ ut tranari queat. Sic Vergilius:

Cur nõ Mopſe boni, quoniã cõuenimus ambo,
Tu calamos inflare leues, ego dicere uerſus.

pro, boni ad calamos inflandos, & ad dicendos uerſus.

Quando infinitiuus & uerbum pręcedens pertinent ad diuerſas perſonas, opus eſt accuſatiuo ante infinitiuum. λέγω σε εἰδέναι ταῦτα, dico te ſcire hæc.

Sin autem pertineant ad eandem perſonam, non eſt opus accuſatiuo. ἔφη ποιήσειν, dixit facturum, nempe ſe. Sic Terentius: Pollicitus ſum ſuſcepturum.

Infinitiuus non tam accuſatiuũ habet ante ſe, quàm nominatiuum. φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι, dicit ſe autorem fuiſſe. οὕτως ἀπέχων τῆς ἀλαζονείας, ὥστε πάντα εἰδὼς μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι, tã alienus eſt ab arrogantia, ut cum omnia norit, tamẽ ſe nihil ſcire putet. Idem autẽ fit, ſi

ſi caſus uerbi finiti præcedens trahat ad ſe caſum infinitiui.

Hoc pacto etiam trahitur ante infinitiuum genitiuus à genitiuo, datiuus à datiuo, *δέομαί σου τοῦ φίλου, ὡς εἰς βοήθειαν προθυμοτάτου γενέσθαι. ἱκετεύω σοι τῶν φίλων μου, ὡς εἰς βοήθειαν προθυμοτάτων γενέσθαι.*

Hinc etiam fit, quòd infinitiui *εἶναι* & *γίνεσθαι*, admittãt poſt ſe quoſuis caſus.

Nominatiuum, *οὐδὲ τοῖς βασιλεῦσι ἀξιοῦσι εἶναι φίλοι*, neq; dignum cenſent regibus eſſe amici. Genitiuum, *σοφωτάτων εἶναι ἀνθρώπων*, eſſe è numero ſapiẽtiſſimorum. Datiuum, *ᾧ πρῶτον μὲν ὑπάρχει εἶναι ἰατρῷ, ἔπειτα ἀγαθῷ ἰατρῷ*, cui primum contigit eſſe medico, deinde bono medico. Accuſatiuum, *λέγω σε καλὸν εἶναι φίλον*, dico te bonum eſſe amicum.

Plerunq; etiam poſtponunt infinitiuo cum accuſatiuum, qui tamen à parte anteriori regitur. *χρὴ μὴ παραμελῆσαι τῆς εὐσεβείας ἐνθυμουμένους, ὅπως ἂν διατελῶσιν*, oportet eos non negligere pietatem,

tatem, qui animo reuoluunt quomodò perficiant.

His orationibus, ἐν καλῷ, id est, honestum, cõmodum: ἐν καλλίςῳ, honestissimum, commodissimum: rectè additur infinitiuus, mediãte articulo genitiuo τοῦ. ἐν καλῷ τοῦ ποιεῖν, cõmodè ad faciendum. ἐν καλλίςῳ τοῦ ποιεῖν, cõmodissimè ad faciendum. ἐν καλλίςῳ τοῦ ποιεῖν, commodissimè ad faciendum. Cæterum quomodò infinitiuus construatur articulis, infrà dicetur.

Vtunt & figuratè infinitiuo. ὡς ἰδεῖν τὸν ἄνθρωπον, pro ὡς ἴδεν ὁ ἄνθρωπος. ὡς ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας, pro ὡς ἤκουσαν οἱ παρόντες. ἐπειδὴ ἀκοῦσαι τοῦτον, pro ἐπειδὴ ἤκουσεν οὗτος. ἐπειδὴ δὲ ἐγγίσαι, pro ἐπειδὴ δὲ ἤγγισε. In quibus ἐπειδὴ tantum ualet, quantum μετὰ τὸ. ut sit sensus, μετὰ τὸ ἐγγίσαι.

Ponitur etiam infinitiuus nonnunquam loco participiorum impersonalium. ἐμοὶ δοκεῖν, pro ἐμοὶ δοκοῦν, cum mihi uisum esset. δεῖν pro δέον, cum oporteret.

e

teret. Sic etiam in ſimili uoce, πλεῖν, pro πλέον, plus.

Quod Latini dicunt, ut uno uerbo abſoluam, id Græci plerunq; efferunt per infinitiuum expreſſum, uel ſubauditum, his modis: συντελόντι δὲ εἰπεῖν, ὡς ἐν λόγῳ δὲ εἰπεῖν, ὡς ἐν λόγῳ, συντελόντι ἢ φάναι, συντελόντα δὲ φάναι, συντελόντι δὲ, καθόλου μὲν εἰπεῖν. quod etiam fit per optatiuum, ſic συντελῶν δὲ φαίην ἄν.

Hactenus de Infinitiui conſtructione.

APPENDIX PRIMA.

Verba in oratione ſæpe omittuntur ornatus gratia. ὡς λόγος, ut fama eſt.

Sic, ἀπόδειξις δὲ, σημεῖον δὲ, τεκμήριον δὲ, inſeruntur orationibus in modum parentheſeos, pro: Cuius rei demonſtratio eſt, cuius rei indiciũ eſt, & ſubauditur ἐστω, uel εἴη ἄν.

Et ecõtrariò quibuſdã uerbis utunt̃ ſolis loco totius orationis. ſic γίνομαι capit̃ pro ſeruũ eſſe. αὐτοῦ γεγόμενον, hoc eſt, ipſius ſeruus. Et εἶν, pro eſſe filiũ. λέγουσι τοῦτον εἶν ἐκείνου, dicũt hũc eſſe filiũ illius.

Appen

APPENDIX SECVNDA.

Quædam etiam quandoq; ponuntur quidẽ in oratione, sed plane abundant, & prorsus nihil cõferunt ad sententiam: cuiusmodi sunt φέρω, ἔχω, εἰμὶ, φαίνω, εἰπεῖν, & similia. Φέρω, ut Greg. τῷ μὲν γε κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν, nomina inter clericos dare cœperunt. Chrysost. de fato cõcione prima: σοὶ δὲ καθάπερ ἐν ἀκροπόλει τῇ κεφαλῇ φέρων ὀφθαλμοὺς ἐγκατέθηκεν, tibi autem in capite uelut in arce oculos imposuit. Hinc si tollas φέροντες, & φέρω, eadem manebit sententia. Ἔχω, ut μαθὼν ἔχω, pro ἔμαθον. συλλαβὼν ἔχω, pro συνέλαβον. Εἰμὶ, ut ἐν τῷ νῦν εἶναι, pro ἐν τῷ νῦν, in præsentiarum. ἑκὼν εἶναι, pro ἑκὼν, uoluntarius. ἑκόντες εἶναι, pro ἑκόντες, uoluntarij. Φαίνω & εἰπεῖν, ut ἔφη φαίναι, ἔφη εἰπεῖν, pro ἔφη, quasi latine dicas, infit dicere. Φθάνω, ut ἔφθην ποιήσας, pro ἐποίησα, φθάνει ἀναλισκόμενος, pro ἀναλίσκεται. ἔφθασεν πυθόμενος, audiebam. Τυγχάνω, ut τυγχάνω ὤν, pro εἰμί.

διατελῶ, ut διατελῶ ποιῶν, pro ποιῶ. οἶμαι Græcis abundat, quemadmodum Latinis, credo. τοιαῦτα ζηλωτὰ ὄντα, οἶμαι, καὶ λαμπρὰ, huiusmodi admiranda sunt, credo, & præclara. οὐ, ut οὐκ οἶδ' ἀναγκασθήσεται; nónne cogetur? an nō tandem cogetur?

APPENDIX TERTIA.

Verbis singularibus abutuntur Attici loco pluralium. ἐὰν ὑπονεάσῃ, pro ὑπονεάσωνται. ὅπως ἐμέσῃ, pro ἐμέσωσι. Vtūtur Græci frequēter implicita orationis structura, ἐμὲ μηδὲν ἔχεις, ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις, pro μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ με τοῦτο ποιήσεις, nihil habes quamobrem hoc mihi facias. οὐδεὶς ἑκὼν ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχήν, pro οὐδεὶς τῶν ἐλευθέρων ἑκὼν ὑπομένει, &c. nemo liber uolens perfert huiusmodi principatū. ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν, pro μὴ εἰδότες ὅπῃ βαδίζωμεν, ignorantes quò imus.

SYNTA

SYNTAXIS PARTICI PIORVM.

ARTICIPIVM sortitur constructionem sui uerbi, quẽadmodũ apud Latinos.

Cæterum illud, τόξων ἐῢ εἰδὼς, arcuũ ene sciens, poëticum est, per antimeam: ac si dicamus, τόξων εἰδήμων, arũ peritus, hoc est, peritus sagittãdi.

Participij genitiuus absolute poni r, quemadmodum latinis ablatiuus. ὃ διδάσκοντος, me docente.

Quandoq; participium solum, intel gendo casum rei conuenientis. ἐλθόνων δὲ, ubi autem uenissent.

Attice pro hoc genitiuo est accusaus, & ferme cum ὡς & ὥσπερ. ὡς τὸν δρα τοῦτο ποιήσαντα, pro, τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ποιήσαντος, uiro hoc faciente.

Et est istud frequentissimum in par ipijs impersonaliũ, per omnia temra. ἀκουσθὲν αὐτῷ, pro, ἀκούσαντος αὐτοῦ, i ipse audiuisset. δόξαν ἐμοὶ γράψαι,

ubi statutum esset mihi scribere. ἄδηλον ὄν, cum incertum sit. δέον ἑτέρα, pro δεόντων ἑτέρων, cum aliæ res conuenirent. ἐξὸν αὐτῷ ποιῆσαι, cum permissum esset ipsi facere. ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, tanquam nihil eius intersit. γνὸν, προσῆκον, παρὸν, ἐνδεχόμενον.

QVOD GRAECIS PARTICIPIOrum usus sit latior quàm Latinis.

MVltò latior est usus participiorum Græcis quàm Latinis. Quod enim dicimus per coniunctiuum, præcedente aduerbio Cũ, hoc illi plerunque elegantius efferunt per participium. ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὤν, οὐ συνῆκεν, homo cũ in honore esset, non intellexit. οὐκ οἶδας ταῦτα ὁ τηλικοῦτος ὤν; tu hæc ignoras cum sis tantus?

Consueuerũt etiam Attici loco uerborum uti participijs. οὗτος δὲ ἦν ὁ διοικῶν πάντα ταῦτα, hic est qui omnia administrabat. τίς ὁ φενακίσας ταῦτα; quis est, qui hãc fraudem commentus est? οὐκ ἐκεῖνον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως διαπραξάμενος

ῶ, reperiebã nulla alia ratione posse
æc me perficere.

Fit etiam nonnunquam, ut partici-
ium coniunctum nomini substanti-
o, in obliquo ponat loco uerbi & no
ninatiui, idq; propter aliũ obliquum
ræcedentem, νομίζω σε, ὡς φίλον μου γενό
μενον, pro ὡς φίλος μου ἐγένου, puto quòd
s factus amicus meus. πιστεύω ἡμᾶς, ὡς
ἕξοντας τὴν τοῦ θεοῦ βασιλείαν, pro ὡς ἕξο-
μεν τὴν τοῦ θεοῦ βασιλείαν, credo habitu-
os nos regnum cœlorum. ἡ γραφὴ λέ-
ει περὶ τῆς γυναικὸς, ὡς αἰτίας γενομένης τῆ
ἁμαρτημάτων, pro ὡς αἰτία ἐγένετο τῆ ἁμαρ
ημάτων. τοῦτ' ἐστὶν τῶν ἀνθρώπων, ἵππων, καὶ
νων γενομένων, pro οἱ ἵπποι καὶ ὄνοι ἐγένον
ο. σύνοιδα ἐμαυτῷ μὴ προσποιουμένῳ, pro
νοιδα ἐμαυτῷ, ὅτι μὴ προσποιοῦμαι, con
ius sum mihi quod non dissimulem.

Et loco coniunctiui præteriti perfe-
ti actiui plerunq; utuntur Græci par-
cipiis, ἐὰν ἠδικηκὼς τυγχάνῃ, si iniuriã
ecerit. ἐὰν τύχῃ τεθηλακὼς, si lactauerit.
ταν ὦσι βεβληκότες τοὺς ὀδόντας, quan-

do eiecerint dentes. Quod etiam fit nonnunquam in optatiuis, συμβεβηκὼς ἂν εἴη, contigisse uideatur. γεγονότων ἂν εἴη, facti esse uideant. Et in futuris indicatiui, ἀποτετυχηκὼς ἔσῃ, pro ἀποτεύξῃ. κεχαρισμένος ἔσῃ, pro χαρίσῃ. Et Atticis idem fit in omnibus temporibus ac modis, adiunctis his uerbis, τυγχάνω, εἰμί, ὑπάρχω. τίς σὺ τυγχάνεις ὤν; quis tu es? ἀπεκτανὼς ἐστὶ τὸν ἄνθρωπον, interfecit hominem. ἀνῃρηκὼς ἔσομαι, sustulero. οὐ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρχεν ὤν, nō erat quidem inimicus. ἔσεσθε ἐψηφισμένοι, censueritis.

Ponitur præterea participium nonnunquam uice uerbi infiniti. Matth. 1. εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα, pro ἔχειν, reperta est habere in utero, hoc est, reperta est esse grauida. Id quod plerunque fit cum uerbis perseuerandi, ἀγαπῶν με διατέλει, id est, ἀγαπᾷν με διατέλει, perseuera me amare. Matth. 11. ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων, pro διατάσσειν, cū consummasset Iesus præcipere, & præcipiendi fecisset finem.

Et

Et in uerbis desistendi. οὐ παύσομαι φι-
λῶν, pro φιλεῖν, non cessabo amare.
Et in uerbis significantibus affectio
em animi, id que uarie, nempe in no
inatiuo, aut in accusatiuo. μέμνημαι
ὤν, uel μέμνημαι ἰδόντα, pro μέμνημαι
δεῖν, memini uidisse. οὐ συνίεσαν μάτlω
ονοῦντες, uel πονοῦντας, pro οὐ συνίεσαν μά
ω πονεῖν, non intellexerunt se frustrà
borare. σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀδικῶν, uel
ύνοιδα ἐμαυτῷ ἀδικοῦντα, pro σύνοιδα
αυτῷ ἀδικεῖν, conscius sum mihi iniu
æ. Aut etiam in alio quouis casu, cu-
s est substantiuum, aut pronomen il
adiunctum, ut σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀδι-
ῶν, conscius sum mihi iniuriæ. Sic
irgilius:

nsit medios delapsus in hostes.

APPENDIX.

Participia transeunt quãdoq; in no-
ína, & illorum more construuntur,
on ut participia. τὸ λαθῆκόμ σοῦ, offi
um tuum.
Et quandoq; superuacue ponũtur,

 sic

ſic ut ipſis ſubſtractis eadem maneret ſententia. ᾠχόμην ἀπιών, pro ᾠχόμην. οἴχεται ἀπιών, pro οἴχεται. παίζεις ἔχων, pro παίζεις. φλυαρεῖς ἔχων, pro φλυαρεῖς. ληρεῖς ἔχων, pro ληρεῖς. πονῶ ἔχων, pro πονῶ, nunc.

SYNTAXIS PRONOMINVM.

GRAECI ferè ſemper utuntur genitiuis pronominũ primitiuorum pro poſſeſſiuis. πατήρ μου, pro πατὴρ ἐμός. πατὴρ ἡμῶν, pro πατὴρ ἡμέτερος, pater noſter.

Poſſeſſiua adſciſcunt quandoque genitiuum, Lucia. ὅλως δὲ τἀμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος, hi prorſus mea infelicis dilapidant. ἐμὸν αὐτοῦ βίον, meam ipſius uitam.

Poſſeſſiua tertiæ perſonę cum diuerſa perſona copulari nequeunt, ſine altera uoce poſſeſſorem ſignificante. Solœciſmus enim eſt, ſi quis dicat, ὁ σφέ-

τερος

φὸς ὁ παῖς φιλεῖ με, ſuus filius diligit me:
d dicendum eſt, ὁ σφέτερος αὐτῶν παῖς
ιλεῖ με, ſuus ipſorum filius diligit me:
el ſic, ὁ παῖς αὐτῶν φιλεῖ με, filius ipſorũ
iligit me, ſine poſſeſſiuo. Et hęc ex
a reciprocationem. In reciprocatio-
e enim poteſt poſſeſſiuum tertiæ per-
onæ per ſe poni; δέονταί σου τοῖς σφετέ-
ις ἐπικουρῆσαι, rogant te, ut ſuis præ-
eas auxilium.

Demonſtratiuis additur in cõtextu
ationis ι acutum ad uim ſignificatio-
is intendendam, οὑτοσί, τουτί, τουτωί, τοὐ-
νί, ἐκεινοσί. Quemadmodũ Latini ad
tendendam ſignificationem addũt
et, pte, ce, egomet, tute, meapte,
iuſce.

DE PRONOMINE
αὐτός.

Relatiuum αὐτὸς poſtponitur o-
mnibus perſonis, ἐμοῦ αὐτοῦ ἀκούω,
emet audio. σοῦ αὐτοῦ ἀκούω, teipſum au
o. ἐκεῖνος αὐτὸς λέγει, ille dicit. Luc. 2.
ὶ ἢ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία,
tuam

tuam ipsius animam, siue tuam propriam animam pertransibit gladius.

Genitiuus pluralis αὐτῶν postponitur frequenter huic nomini ἴδιον, ἰδίοις αὐτῶν ἀγαθοῖς, suis proprijs bonis. Quomodo etiam dixerunt ueteres Latini, suo sibi gladio hunc iugulo.

Et ponitur αὐτὸς quandoque loco reciproci. Greg. ὁρῶν οὖν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτῷ, uidens igitur in se motum populi. ἐπ' αὐτὸν posuit, pro ἐφ' ἑαυτόν.

Et contrà, reciprocum pro relatiuo. ὡς ὅλων ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν, tanquā ipsi quicquid libet liceat. ubi ἑαυτῷ, pro αὐτῷ ponitur.

Hæc more Atticorum fiunt, qui cōposita pro simplicibus, et simplicia pro compositis accipiunt.

Sic ὅς, οὗ, οἷ, ἕ, modo reciprocè, modo non reciprocè accipiuntur. Reciprocè, τοιαῦτά οἱ συνέγνωκε κακά, talium sibi conscius est malorum. Non reciprocè, Greg. ἐπειδὴ οἱ φαίνεται πλῆθος πολὺ, postquam ingens uisa est ei multitudo.

Sic

Sic σφᾶς pro ſeipſos, uel pro eos po-
ſit, σφίσιν pro ſibiípſis, uel pro ipſis.

COMPOSITA.

Pronomina compoſita poſſunt diui
m conſtrui, in prima quidem perſo-
a & ſecunda ſingulariter tantum, &
n tertia pluraliter tantum. Verùm
um compoſitè dicũtur, capiuntur ab-
olutè. Diuiſim uerò dicuntur diſcre-
ionis, aut emphaſis cauſa. διδάσκω ἐ-
μαυτοῦ υἱόν, uel διδάσκω ἐμοῦ αὐτοῦ υἱόν, do
eo filium meum, uel meiípſius. σαυτῷ
φίλος, uel σοὶ αὐτῷ φίλος, tibi ipſi ami-
cus. ità & in aliís caſibus. In tertia per-
ſona diuiſim dicimus, σφῶν αὐτῶν, σφί-
σιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς. Et coniunctim ἑαυ-
τῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτούς.

Dum fit reflexio in ſe, uel in ſuã poſ-
ſeſſionem, neq; primitiuo utunt Græ-
ci, neq; deriuatiuo, ſed compoſitis. ὅρα
σαυτόν, uide teipſum. ὅρα σαυτοῦ υἱόν, ui-
de tui ipſius filium. ἑαυτοὺς βοηθοῦμεν, nos
ipſos iuuamus. ἑαυτῶν υἱοὺς βοηθοῦμεν, no-
ſtrorum ipſorũ filios iuuamus. Neq;
recte

recte dicimus σφᾶς τύπτουσι, ſed dicendum compoſite, ἑαυτοὺς τύπτουσι, percutiunt ſeſe.

Verùm quia compoſita primæ & ſecundæ perſonæ proferuntur duntaxat ſingulariter, ideo tã in duali, quàm plurali, ponũt ſimplicia cum relatiuis. In duali, νῶϊ αὐτὼ ὠφελοῦμεν, noſipſos iuuamus. νῶϊν αὐτοῖν ἑπτόμεθα, nobiſipſis iungimur. In plurali, ut ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, ἡμᾶς αὐτοὺς, noſtrorum ipſorum, nobis ipſis, nos ipſos.

Dum uerò fit reflexio à poſſeſſione in poſſeſſorem, utuntur ſimplicibus, & nõ compoſitis. Quare non recte dicitur: Κικέρωνα φιλεῖ ὁ ἑαυτοῦ υἱός, Ciceronem amat ſuus filius: niſi more Attico, compoſitum pro ſimplici accipiat̃, ἑαυτοῦ, pro αὐτοῦ. Dicendum eſt enim, Κικέρωνα φιλεῖ ὁ αὐτοῦ υἱός, Ciceronem amat ſuus filius. Similiter dum fit reflexio non in ſe, neq; in ſuam poſſeſſionem, ſed in aliud adiunctum, utuntur ſimplicibus, θέλει ἐκεῖνός με ἔρχεσθαι πρὸς αὐτὸν,

ille

e uult quòd ad se ueniam.

Vtuntur Græci hoc pronomine ἑαυ in omni persona. ἑαυτοὺς ὠφελοῦμεν, φελεῖτε, ὠφελοῦσι, nosipsos iuuamus, osipsos iuuatis, seipsos iuuant. Et d non modò in plurali, uerumetiam n singulari. Xenophon 2. ἀπομνη. οὕτω ὰρ παιδεύεις τοὺς ἑαυτοῦ φίλους, sic enim uos instituis amicos: uerba sunt uirtu is ad uoluptatem. Ioan. 18. σὺ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ οῦτο λέγεις, ἢ ἄλλοι σοι εἶπε περὶ ἐμοῦ; tu à te pso hoc dicis, an alij tibi dixerunt de me? Lucian. in Apologia: ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτόν, ὡς τὸ εἰκὸς, λελεκτοῦ σοι. ἑαυτὸν dixit, pro σεαυτόν. cum Latini solum in tertia persona seruent hanc constru ctionem, id est, sui, sibi, se, à se: quod si cut caret nominatiuo, ita & Græca re ciproca composita.

Caret etiam nominatiuo hoc nomē ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους, & similem ha bet cum pronominibus constructio nem, in omni persona, eo modo q̄ La tinis inuicem, siue inter, cū accusatiuo.

φιλεῖν

φιλεῖν ἀλλήλους, inuicem amare, uel inter sese amare. ἀλλήλους ἐλεῶμεν, nos nostri inuicem miseremur, nos nostri inter nos miseremur. ἀλλήλους χαρίζεσθε, inuicẽ uobis indulgetis. ἀλλήλους ἀπολαύουσι, inuicem se potiuntur. Si uerò cõponatur cũ præpositione, habebit nominatiuum, ἐπάλληλα, διάλληλα, uerũ tũc nõ recipit cõstructionẽ reciprocã.

APPENDIX.

Frequens est apud Poëtas in pronominibus, personarum & numerorum mutatio. Personarum, σφέτερον πατέρ᾽ ὑμνεῦσαι, pro ὑμέτερον, τίς τ᾽ ἄρ σφωε, pro αὐτώ. Numeri, ἀτρεΐδη νῶϊ ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω, pro ἡμᾶς.

APPENDIX.

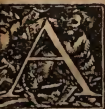
Construuntur etiam pronomina ad uerbiorum loco, ut ταῦτά τοι, ταῦτ᾽ ἄρα, ταῦτα δὲ, ταῦτα δὴ, id est, proinde, ad hæc, prætereà. In omnibus his subauditur præpositio διὰ. ταύτῃ, hoc pacto, hac ratione, hac de causa, ideò. Ταύτῃ τοι, itaque, propter hoc. Ταύτῃ,

ὅπῃ.

,ubi simul ponuntur, ualent οὕτως,
ως. Ἔσω ταύτῃ, ὅπῃ ὑπολαμβάνεται,
sic, ut ut creditur.

SYNTAXIS ARTICVLORVM PRAEPOSITIVORUM.

OFFICIVM ARTICVLOrum in oratione.

ARTICVLVS præpositiuus in oratione, certi alicuius præcogniti mentionem fieri denotat, ut si quis dicat, ἄνθρωπος ἥκει, homo uenit, incertum est de quo homine dicat. Sin uerò dicat, ὁ ἄνθρωπος ἥκει, certum: nempe de eo, de quo prius facta est mētio. Sic & Ioan. 1. Iudæi interrogantes Baptistam, ὁ προφήτης εἶ σύ; non rogabant, an propheta esset quispiam: sed, an ille propheta, quem uelut eximium pollicitus erat Moyses, Deut. 18. Et Ethicorum lib. 1. τὸ ἀγαθὸν, non capitur simpliciter pro quouis bono, sed pro illo eximio,

mio, de quo philoſophi diſputãt, ſummo bono. Hinc eſt, quòd quibus ineſt ſignificatio hęſitans ac dubia, minimè habeant articulum. Qualia ſunt in primis nomina infinita, ὅσις, ὁποῖος, ὁπότερος, in quibus ὁ non eſt articulus, ſed dictionis pars. Et interrogatiua nomina, quod interrogatio ſit de re incerta, τίς, πόσος, ποῖος, πότερος, πόσος, πηλίκος, ποδαπός, ποσαῖος.

Verùm cum id quod dictum eſt, iterato interrogatur, addi poteſt articulus, τὰ ποῖα; qualia? τὰ τίνα λέγεις; quæ dicis? ὁ τίς ἐρωτᾷς; quis interrogas?

Quod ſi in priori interrogatione inueniatur articulus præpoſitus interrogatiuo, referendus eſt non ad interrogatiuum, ſed ad alius ſequens expreſſum, aut ſubintellectum. τῆς ποίας μερίδος; pro ποίας τῆς μερίδος; τὰ ποῖα λέγεις; pro ποῖα τὰ ῥήματα λέγεις; ὁ τίς ταῦτα τολμήσας; pro τίς σὺ ὁ ταῦτα τολμήσας;

Relatiuis, inchoatis quidẽ à τ, addi poteſt articulus, ὁ τοιοῦτος, ὁ τηλίκος, ὁ τόσος.

Inchoa-

Inchoatis autem à uocali, nõ additur. non enim dicitur, ὁ οἶ@, ὁ ὅσ@.

Quatuor sunt nomina distributiua, ἕτερον scilicet, & ἄλλο, quibus addi potest articulus. ἑκάτερον, & ἕκαστον, quib. non additur. Cætera nomina adiectiua construuntur cũ articulis, quando subauditur participiũ substantiuũ, ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης φιλοσοφεῖ, pro, Σωκράτης ὁ ὢν ἀγαθὸς, φιλοσοφεῖ, Socrates qui bonus est, philosophatur.

Idem erit, si nomen substantiuũ preponamus sic, ὁ Σωκράτης, ὁ ἀγαθὸς, utrique præponentes articulum.

Hinc fit, quod in epistolarum inscriptionibus, cum nomini proprio additur adiectiuum, necessarius sit articulus, secundũ Apollonium. Διονύσιος [illegible] ωνι τῷ ἀγαθωτάτῳ χαίρειν. ἰουλιανὸς Σεραπίωνι τῷ λαμπροτάτῳ. Hoc tamen autores non semper obseruant, ut, Πλάτων [illegible]ωνι συρακουσίῳ εὖ πράττειν. Βασίλει@ εὐ[illegible]θίῳ φιλοσόφῳ.

Sine articulo uerò ponitur, quando

uerbum substantiuum solum aut ponitur, aut subauditur inter ipsum & suum substantiuum, Σωκράτης ἐστὶ ἀγαθός, Socrates est bonus. Ἀριστοτέλης σοφός, Aristoteles est sapiens.

Poterit etiam huiusmodi adiectiuũ mutari in genitiuũ pluralem, cui tunc addetur articulus, Σωκράτης τῶν ἀγαθῶν ἦν, Ἀριστοτέλης τῶν σοφῶν, Socrates bonus erat, Aristoteles sapiens.

Ex his fit, quòd adiectiuum postpositum suo substantiuo, si habeat articulum, cohæret ei immediatè: si uerò non habeat, in prædicati locum recedit: ut cum dicitur, Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς ἐστιν, subiectũ est, Σωκράτης ὁ ἀγαθός, hoc est, Σωκράτης ὁ ὢν ἀγαθός: & prædicatũ, ἐστιν. Si uerò dicamus, Σωκράτης ἀγαθός ἐστιν, subiectum erit Σωκράτης, & prędicatum ἀγαθός.

Idem est iudicium, quando uni substãtiuo prępositur aliud substantiuũ. Si enim posterius habet articulum, cohæret priori immediatè, et subauditur partici-

participiũ ſubſtantiuum. Αἴας ὁ ὑὸς Τελαμῶνος πολεμεῖ, Aiax, qui eſt filius Telamonis, belligeratur. Quod Attici dicunt per defectum alterius ſubſtantiui. Matth. 4. ἰάκωβον τὸν τοῦ ζεβεδαίου, Iacobum filium Zebedæi.

Si uerò poſteriori ſubſtantiuo non præponatur articulus, erit prædicatũ ſubintellecto uerbo ἐστίν. ἄνθρωπος ζῷον, homo eſt animal.

APPENDIX PRIMA.

Inueniuntur frequenter articuli ſine ſuo nomine, & tunc uel ſubauditur nomen præcedens, ut λόγος μὲν ὁ πρῶτος, δεύτερος δὲ ὁ τῶν φιλοσόφων, oratio quidem hæc prima, ſecunda uerò ea quæ eſt philoſophorum. Vel ſubauditur participium uerbi ſubſtãtiui, idq́ꝫ potiſſimum, ſi articulus ſit neutri generis, ut τὰ θαλάττης, pro τὰ ὄντα θαλάττης, exiſtentia, ſiue quę ſunt maris, hoc eſt, res maritimæ.

Interdum uerò nihil ſubauditur, ueluti cũ ornatus cauſa articulus neutri

generis tam in singulari, quàm in plurali, cum genitiuo quidẽ singulari ponitur loco nominis singularis: & cum genitiuo plurali, loco nominis pluralis eius casus, cuius est articulus, ut τὰ τῶν ὀνύχων, uel τὸ τῶν ὀνύχων, id est, ὄνυχες. & τὰ τοῦ ὄνυχος, uel τὸ τοῦ ὄνυχος, id est, ὄνυξ. & τοῖς τῶν ὀνύχων, uel τῷ τῶν ὀνύχων, id est, ὄνυξι. & τοῖς τοῦ ὄνυχος, uel τῷ τοῦ ὄνυχος, id est, ὄνυχι. τὰ τῆς ἐπανόδου, uel τὸ τῆς ἐπανόδου, id est, ἐπάνοδος, regressio. Sic Greg. τὰ τῶν ἐλπίδων dixit, pro ἐλπίδες, spes. Et, αἰσχρὰ μὲν τὰ τῆς ἐκστρατείας dixit, pro ἐκστρατεία, expeditio quidem turpis.

APPENDIX SECVNDA.

Articulus postpositus suo nomini, aut alieno etiam, uim habet exponentis. Chrysost. ἠκούσατε τῆς σάλπιγγος, τῆς ἐκ τῶν οὐρανῶν, audiuistis tubam, tubam inquam, quæ è cœlo descendit. Paul. 1. Timoth. 1. καὶ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, & domini IESV CHRISTI, qui est spes nostra.

Appen

APPENDIX TERTIA.

Sæpe articuli à suis nominibus ita seiunguntur, ut quicquam intercedat aliud, οἱ τὴν φροντίδα ἔχοντες, curam habentes.

Quò fit, ut plures inter sese continui ponantur articuli, neque eandem seruēt constructionem, sed inuersam. Nam ubi duo sunt articuli, primus est secūdi nominis, & secundus primi, ut οἱ τὴν φροντίδα ἔχοντες.

Si uerò tres fuerint cōtinui, referētur ad sua nomina eo modo, quo in hoc exēplo, οἱ τὴν τῶν ἁπάντων ἀνειληφότες φροντίδα, omnium assumentes curam.

Continui autem inter sese poni possunt plures articuli in ea oratione, in qua preponitur ea dictio quę regitur, aut ipsius adiectiuū, sequente ea quæ regit, τὰ τοῦ βίου πράγματα, negotia uitę. ὁρῶ τὸν τῆς σῆς ὄντα μερίδος, uideo eum qui est partium tuarum. Verùm non rectè dicitur, τοῦ τὰ πράγματα βίου, neque ὁρῶ τὸν ὄντα σῆς μερίδος.

ARTICVLVS CVM Pronomine.

PRonomina primitiua, siue sint demonstratiua, siue relatiua, non suscipiunt articulum, quòd ex sese satis certa sint, nisi fortè ad maiorem emphasim, ὁ οὗτος, ὁ αὐτὸς, idem, τὸν αὐτὸν eundem.

Deriuatiua uerò suscipiunt eo modo, quo nomina adiectiua: eandem enim cũ illis uim, eandemq; omnino constructionẽ habent. ὁ ἐμὸς οἶκος, mea domus. ἡ ἐμὴ οἰκία, meà habitatio. τὸ ἐμὸν οἴκημα, meũ domicilium. Verùm tunc ad sequentia nomina necessariò referri intelligunt̃, ὁ ἐμὸς οἶκος, id est, ὁ οἶκός μου. τὸ ἐμὸν οἴκημα, id est, τὸ οἴκημά μου.

Pronomen infinitũ δεῖνα, est capax articuli. ὁ δεῖνα, ἡ δεῖνα, τὸ δεῖνα. Vndè πρὸς τὸν δεῖνα dicunt Græci, quando significant, ad quendam certum hominem, quem tamen non nominant. Item, ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα dicitur, pro hic & ille. τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα

τῶν φάσκων, huic ſuccenſens, illum indi-gnũ eſſe dictitans. Et τὸ δεῖνα γεγονυῖαν, καὶ τὸ δεῖνα σὺ, nunc in hanc, rurſus in illam ſpeciem transformata.

ARTICVLVS CVM
Verbo.

ARticulus genitiuus cum uerbo infinitiuo ponitur Grȩcis eo lo co, quo Latini utuntur Gerundijs in di, addẽtes cauſa uel gratia, aut uerbo coniunctiuo præcedente, ut τοῦ ποιεῖν, cauſa faciendi, aut ut faceret. τοῦ φαγεῖν, τοῦ λέγειν. Lucæ ult. καὶ εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς, & ingreſſus eſt manendi gra tia cum illis, ſiue ut maneret cum illis. Eodem cap. οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο μὴ ἐπιγνῶναι αὐτὸν, oculi autem eorum tenebantur, ut non agnoſce-rent ipſum.

Datiuo articulo cũ uerbo infinito, antecedente præpoſitione ἐν utuntur loco gerundiorum in do, ἐν τῷ σπουδάζειν προκόπτομεν, ſtudendo proficimus.

Quandoq; etiam ponitur pro geni-

tiuo abſoluto, adiecto nomine accuſatiui caſus, ἐν τῷ βασιλεύειν Τραϊανόν, pro βασιλεύοντος Τραϊανοῦ, regnante Traiano. Sic Lucæ ult. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτόν, pro κατακλιθέντος αὐτοῦ, hoc factum eſt ſedente eo. Et ſine præpoſitione ἐν æquiualet ultimo ſupino, τῷ παρακαλεῖν, oratu.

Accuſatiuo articulo præcedente præpoſitione πρὸς, utuntur loco gerundij in dum, uel primi ſupini, ἔρχομαι πρὸς τὸ παρακαλεῖν, uado oratum, uel ad orandum.

Præponitur etiam commodè uerbis infinitis, quoties pro nomine ſumuntur.

Sumuntur autem uerba infinita pro nomine, non ſolum ut latinis in nominatiuo et accuſatiuo, ſed in omni caſu. In nominatiuo, τὸ φιλοσοφεῖν καλόν ἐστιν, philoſophari res eſt honeſta. In genitiuo, τοῦ φιλοσοφεῖν οὐδὲν ἥδιον, nihil iucundius quàm philoſophari. In datiuo, τῷ φιλοσοφεῖν ἐναντιοῦται ἡ ἀφροδίτη, philoſophiæ aduerſatur Venus.

nus. In accusatiuo τὸ φιλοσοφεῖν καλὸν εἶναι λέγομεν, philosophari dicimus honestum esse.

ARTICVLVS CVM
Participio.

PArticipijs necessarius est articulus, quoties resoluũtur in uerba, ὁρῶ τινὰ ἄνθρωπον τὸν ταῦτα κωλύοντα, id est, ὃς ταῦτα κωλύει, uideo quẽdam hominem, qui hæc inhiberet & impediret. ἦσαν τινὲς οἱ διασύροντες, pro οἳ διέσυρον, erãt quidã qui carpebant. δεῖ τοῦ σώζοντος ταῦτα, oportet esse qui ea seruet.

Quoties uerò non resoluuntur in uerba, eo modo se habent ad articulos quo nomina adiectiua.

ARTICVLVS CVM
Præpositione.

SI articulus iungatur præpositioni cum suo casu, intelligitur commodum aliquod participiũ, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, nempe ὢν, aut οἰκῶν. ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, subauditur ἐλθὼν uel καταβάς. Sic Matth. 15. τότε προσέρχονται τῷ ἰησοῦ οἱ ἀπὸ ἱεροσολύμων

λύμων γραμματεῖς, tunc accesserunt ad Iesum scribæ, qui erant ab Hierosolymis, siue Hierosolymitani. οἱ κατ᾽ ἀγορὰν, qui uersant in foro, hoc est, causidici. τὰ κατ᾽ ἀγορὰν, quæ sunt in foro, id est, res forenses.

Ad hanc formam compendij gratia utuntur eleganter huiusmodi orationib. τὸ κατ᾽ ἐμὲ, τὸ ἐπ᾽ ἐμὲ, quod ad me attinet, pro quo etiam dicunt τὸν ἐμὲ, uel τὸ ἐμόν. τὸ ἐπ᾽ ἐκείνῳ, quantum in eo fuit, τὸ ἐφ᾽ ἡμῖν, quãtum in nobis fuit. τὰ ἐν μέρει, τὰ ὑπὸ μέρος, particularia. τὰ μέχρι τούτου, hactenus. τὸ ἐντεῦθεν, hinc. τὸ κατ᾽ ἐμαυτοῦ μέρος, quantum in me fuit, pro mea uirili. τὸ περὶ σαυτοῦ μέρος, pro uirili tua, quantũ in te fuit. Quod etiã sępenumero dicunt subaudientes prępositionem, τὸ σὸν μέρος, τὸ μέρος, τὸ ἐπ᾽ αὐτὸν ἥκον μέρος, quantum in se fuit, quantum ad se pertinebat.

Eas etiam orationes, quas Latini dicunt, â consilijs, â libellis, â mensis, â secretis, & similes, secundum hanc formam

mam eleganter efferuntur Gręcis hoc modo, οἱ πρὸς τοῖς ἀπορρήτοις, οἱ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, id eſt, οἱ τῶν ἀπορρήτων προϊστάμενοι, à ſecretis. οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι, οἱ ἐπὶ τῶν κυλίκων, id eſt, οἱ τῶν κυλίκων προϊστάμενοι, à calicibus.

Articulus tam ſingularis, quàm pluralis, cum prępoſitione κατὰ, & nomine ſingulari ἕκαστος, uel εἷς, tantundem ualet, quantum nomē plurale eius caſus, cuius eſt articulus, ut οἱ καθ' ἕκαστον, uel ὁ καθ' ἕκαστον, id eſt, ἕκαστοι, ſinguli. τὰ καθ' ἕκαστον, uel τὸ καθ' ἕκαστον, id eſt, ἕκαστα, ſingula. ἡ καθ' ἑκάστην, uel αἱ καθ' ἑκάστην, id eſt, ἕκασται, ſingulæ. τῶν καθ' ἕκαστον, uel τοῦ καθ' ἕκαστον, id eſt, ἑκάστων, ſingulorū. τῶν καθ' ἑκάστην, uel τῆς καθ' ἑκάστην, id eſt, ἑκάστων ſingularum: & in alijs caſibus ſimili modo.

Item, ὁ καθ' ἕνα, uel οἱ καθ' ἕνα, ſinguli. τὸ καθ' ἕν, uel τὰ καθ' ἕν, ſingula. ἡ κατὰ μίαν, uel αἱ κατὰ μίαν, ſingulæ, ſimiliter in alijs caſibus.

Articulus pluralis numeri cum prę-

poſitio-

positione περὶ, uel ἀμφὶ, aut simili, et nomine proprio tantundem ualet, quantum nomẽ propriũ Atticis. Chrysost. οἱ περὶ παῦλον καὶ πέτρον, id est, Paulus et Petrus. τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον, pro τῷ Ἀλκινόῳ. οἱ περὶ πλάτωνα, pro πλάτων. εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν ζήνωνα, pro εἰς τὸν ζήνωνα. οἱ ἀμφὶ τὸν Σωκράτην, pro ὁ Σωκράτης.

Quoniam autẽ hic sermo sub uoce plurali singulare significat, fit ut possit adiungi uerbo singulari quidem, figuratè, οἱ ἀμφὶ Σωκράτην ἔλεγε, Socrates dicebat. Plurali uerò simpliciter, οἱ ἀμφὶ Σωκράτην ἔλεγον, Socrates dicebat.

Aliquando tamen accipitur nõ modò pro homine, sed etiã pro eius comitatu uel sodalitate. οἱ περὶ Σωκράτην, id est, Socrates, & tota quæ apud ipsum est sodalitas.

ARTICVLVS CVM Aduerbio.

ADuerbio additus articulus, uim habet nominis adiectiui. Mar. 4. ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα

τὰ γίνεται, illis autẽ exteris omnia fiũt in parabolis. Iob. 1. περιέφραξας τὰ ἔσω αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔξω, uallasti interiora eius & exteriora. Ioan. 4. ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστε, ἐγὼ ἐκ τῶν ἄνω εἰμί, ego e supernis sum, uos ab inferis estis. τὸ νῦν, in præsentia. τὰ ἐν ᾅδου, ea quæ apud inferos sunt.

APPENDIX PRIMA.

Non modò omnibus orationis partibus, sed orationi quoq; materialiter acceptæ præponitur articulus, in neutro genere. τὸ ἄνθρωπος, hęc dictio ἄνθρωπος. τὸ γυνή, hæc dictio γυνή. τὸ λέγω, hęc dictio λέγω. τὸ Σωκράτης διαλέγεται, hęc oratio Σωκράτης διαλέγεται.

Itaq; Gręcis hic ualet articulus in neutro genere, quod Dialecticis nostri seculi particula Ly.

Præponitur etiam articulus neutri generis orationibus positis uice nominatiui. τὸ τὸν νέον ἔτι ὄντα φιλοκαλεῖσθαι, θαυμαστὸν οὐδὲν, quòd is qui adhuc iuuenis est, sit bonarum rerum studiosus, nihil mirum.

APPENDIX SECVNDA.

Atticis sæpe abundant articuli. ἐλπίδα ἔχω οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην, spem habeo ne minimam quidem. Quod plerunque fit ante nomina numeralia, τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη. Et dum præponitur superlatiuis, ὁ πάντων ὁ βδελυρότατος.

Sæpe enim repetitus articulus efficit orationis phrasim uenustiorē. Lucian. καὶ ὁ νῦν προγένης, ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλεύσαμενός τι περὶ ἀγγένους οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλὸς καὶ ἐπίφθονος ἐστὶ, &c.

Rursus Atticorū est articulum supprimere, οὕτω δυνατός ἐστιν, ὥστε καὶ ἀκοντιστῶν ὑπερέχειν, pro ὥστε καὶ τῶν ἀκοντιστῶν ὑπερέχειν. Id quod frequenter faciunt in nominibus proprijs, Φίλιππός ἐστιν, pro ὁ Φίλιππός ἐστιν. Fit & quādoq; in participijs, δεῖ τί ἥκον μεθύσκοντι ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι, pro οἱ κωθωνιζόμενοι.

Interdū aūt nusq; supprimūt, sed singulis dictionib. addūt suum articulū.

Interdum uerò partim supprimunt, & partim non, prout postulat oratio.

Appen-

Habent insuper locum articuli in
liuisionibus, adiuncta coniunctione
ὲ & μὲν, per omnes casus. Per no-
ninatiuum, ἄνθρωποι οἱ μὲν ἤδη εἰσέτρε-
ον, οἱ δὲ παρεσκευάζοντο, homines alij q-
lem iam incursabāt, alij uerò appara-
ant. Per genitiuū, τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν
λλωνες, οἱ δὲ βάρβαροι, hominum alij qui
lem Græci, alij uero barbari. Per
atiuum ἀρεταῖς ταῖς μὲν ἀνταντιοῦται ἀ-
ροδίτη, ταῖς δὲ μέθη, uirtutibus quibus-
am quidem aduersatur Venus, alijs
erò ebrietas. Per accusatiuum,
ρατηγοὺς τοὺς μὲν ἔλαβον, τοὺς δὲ λαβεῖν
ὐδαμῶς ἠδυνήθησαν, duces alios qui-
lem ceperunt, alios uerò capere haud
uaquam potuerunt.

In quibus sumuntur etiā quandoq;
duerbialiter p partim, partim: uel tū,
ım, uel simul geminatum, τἀνθρώπειον
γένος, τῇ μὲν ἀγαθόν, τῇ δὲ φαῦλον, huma-
um genus partim quidem bonum,
artim uerò malum, ἰδὼν δὲ πάντως ὁ χεῖ-

στός, τοῦτο μὲν σώματι, τοῦτο δὲ ψυχῇ καμνοντας, Christus curauit laborantes tum corpore, tum anima: uel simul corpore, simul anima.

Refertur autem in his diuisionibus ὁ μὲν, propriè ad proximum, & ὁ δὲ, ad remotius, sicut latinis hic & ille.

Fit etiam nonnunquam, ut in diuisionibus locc articuli præpositiui ponatur subiunctiuus. Ad Rom. 14. ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὃς δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει, alius quidem credit se uesci quibusuis, alius uerò infirmus oleribus uescit. Rursus eodem cap. ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὃς δὲ κρίνει πᾶσαν ἡμέραν, hic quidem iudicat aliquid interesse inter diem & diem, ille uerò idem sentit de quouis die.

Vnde sumuntur articuli nonnunquam pro pononminibus demonstratiuis, τὸν pro τοῦτον, τὴν pro ταύτην. ut ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. ibi ὁ pro οὗτος ponitur: id quod crebrum est adiectis coniunctionibus δὲ, γε, ὅδε; ἥδε, τόδε. ὅγε,

ἥγε,

ὅτε, τότε, pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic hęc hoc.

Itidem in reliquis casibus τοῦδε, τῷδε, τόνδε, huius, huic, hunc. τόνδ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, pro τοῦτον, idq; in compositione. Verùm extra compositionem ὁ δὲ, ponitur pro οὗτος δέ.

Dicitur etiam ὁδεῖνος oxytonum, pro ὁ δὲ, alter, alius, sicut ὁμοῦνης pro ὁμοῦ, unus. In quibus ινς abundat, ornatus gratia. Sed ὅδεινος grauitonum ponitur pro οὗτος, hic. Cæterum philosophis τόδε τι uocatur substantia.

Capiuntur & articuli pro nominibus interrogatiuis, τεῷ pro τίνι, cui. Et pro infinitis, ὥτῳ pro ὥτινι, sicuti.

APPENDIX QVARTA.

Vtuntur prætereà articulis unà cum suis nominibus aduerbiorũ loco. τὸ μέγιστον ad summum, τὸ ἐλάχιστον ad minimum, τὸ ὕστατον postremũ, τὸ πλεῖστον frequẽtissimè. Sicut Terent. in Phor. Vbi plurimum est dixit, pro ubi frequentissimè est. Significat etiam ad sum-

mum. τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, primum. τὸ τάχιστα quamprimum, τὸ πρῶτον principio, à prima ætate, τὴν ἄλλως frustrà, τ' ἄλλα cæterum, τὸ ἐκὼν, pro uirili, quātum possibile est.

SYNTAXIS ARTICULOrum subiunctiuorum.

ARticulus subiunctiuus præponitur huic indefinito nomini τις inclinatiuo, ut ὅστις, quicunq;. Quod etiam fit nonnunquā antecedente nomine πᾶν. πᾶν ὅτι, quodcūq;. πᾶς ὅστις, quiuis, quicunq;. Et id quidem in singulari, sed non in plurali. Non enim dicimus πάντων οἵτινων: sed, πάντες ὅσοι. Fit etiā præcedentib. negationibus, οὐδεὶς ὅστις, nullus. οὐδενὸς ὅτινος, nullius. οὐδεμίαν ἥντινα, nullā: & ità per alios casus. Et subiungitur interdum ἄν, ut οὐδεὶς ὅστις ἄν, μηδ' ὅστις ἄν, nullus. &, ὅστις ἄν, aliquis. ὅτινος οὖν, alicuius: & sic in alijs casibus. Dicitur etiam, ὅτου ἄν, & ὅτῳ ἄν, pro ὅτινος ἄν, & ᾧτινι ἄν.

Præponitur etiam coniunctioni περ,

περὶ.& γε, ὅσγε. & τοῦ, ὅσπερ. & δὴ, ὃς δὴ. & ἄττα, ὃς ἄττα. Poëtæ etiam, ὅσσα, & ὅτου dicunt.

Cum uerò quis uult ſignificare, ſe ignorare, etiam ποτὲ annectit poſt τις, & poſt δὴ. ὅς τίς ποτε ἦν ἐκεῖνος; quis nã erat ille? ὁδήποτε, & ἀδήποτε, quoduis, quæuis.

Sæpenumero non ad caſum, quem exigit uerbum ſequens, redditur articulus ſubiunctiuus, ſed ad eum quem poſtulat præcedens, licet ab eo ſit alienus. ἀπολαύω, ὧν ἔχω, ἀγαθῶν, pro ἃ ἔχω, fruor bonis quæ habeo. χρῶμαι, οἷς ἔχω, βιβλίοις, utor libris quos habeo. Hinc ſunt illa, ἀνδρὶ οἵῳ σοί, ἄνδρα οἷόν σε. Sic Virgilius:

Vrbem quam ſtatuo, ueſtra eſt.

Et Terent.

Populo ut placerent, quas feciſſet fabulas.

Et ponitur plerunque ſine ſuo antecedente, ἐξ ὧν ἔπεμψας ἐπιστολῶν, ἔμαθον, id eſt, ἐκ τούτων, ἃς ἔπεμψας, ἐπιστολῶν. ὧν ἔπαθον ὀργὴν ἔχει, id eſt, ἐκ τούτων, ἃ ἔπαθον

θεῶν ὀργὴν ἔχει. Sic secũdo ad Corinthios duodecimo, μήτις εἰς ἐμὲ λογίσηται, ὑπὲρ ὃ βλέπει με, ne quis existimet, supra id quod uidet esse me.

Quod etiam fit in relatiuo nominis, περὶ οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα ἀγαθὸν, id est, περὶ τοιοῦτον, οἷον χρὴ εἶναι ἄνδρα ἀγαθόν. μακαρίζω σε, οἷα ἔργα ἐποίησας, id est, μακαρίζω σε διὰ τοιαῦτα ἔργα, ἃ ἐποίησας.

Refertur articulus subiunctiuus interdum singulariter ad uerbum plurale. ἀνθρώπους τίννυται, ὅστις κε ἐπίορκον ὀμόσσῃ, homines puniunt, quisquis falsum iuramentum iurauerit. Interdum uerò econtrariò, ad uerbum singulare inuenitur reddi pluraliter, μήτις ἀχαιῶν ἐνθάδ᾽ ἐπέλθῃ βουληφόρος, οἵτε μοι αἰεὶ βουλὰς βουλεύουσι, ne quisquam Græcorũ huc uenerit consultor, qui mihi semper consilia consulunt.

Per articulum subiunctiuum respõdetur huic interrogationi τίς. τίς ἐποίησεν ὀδύσσειαν; ὃς καὶ τὴν ἰλιάδα ἐποίησε, quis fecit Odysseã? qui & Iliada fecit.

Vel

Vel sine uerbo, τίς ἐποίησε Ὀδύσσειαν; ὃς καὶ τὴν ἰλιάδα, quis fecit Odysseam? qui & Iliada.

Potest etiam huiusmodi responsio fieri per articulum præpositiuũ, si uerbum mutetur in suum participium. τίς ποίησε τὴν ὀδύσσειαν; ὁ καὶ τὴν ἰλιάδα ποιήσας. τίς ἀνήγαγε Κέρβερον; ὁ καὶ τὸν λέοντα ἀνελών, quis eduxit Cerberum? is qui & leonem interfecit.

Passim enim ponitur articulus præpositiuus loco postpositiui, uerbo mutato in participium. Σωκράτης ὁ πολλὰ πεποιηκὼς ἀγαθὰ, pro Σωκράτης, ὃς πολλὰ πεποίηκε ἀγαθὰ, Socrates, qui multa fecit bona.

Ponuntur etiam loco articulorũ subiunctiuorum hæ dictiones, ὅσοι & ὁπόσοι, in omni numero & casu, Lucian. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους πέπεικας, id est, ἃ τοῖς ἀνθρώποις πέπεικας, non dico ea quæ in terris aguntur, quæ tu persuades hominibus. Hinc fit, quod πάντες ὅσοι dicitur, pro πάντες οἵτινες, omnes

omnes qui. πάντα μὲν, ὅσα, omnia, quę.
Articulus subiunctiuus ᾗ, sumitur nonnunquam aduerbialiter pro, eo modo, ea ratione, & respondet aduerbio πῇ, quomodo, qua ratione. Respõdet etiam ταύτῃ, accepto aduerbij uice, pro eatenus, eò, ea ratione. ταύτῃ ἀθλιώτερος, ᾗ πλουσιώτερος, Eatenus uel eò mi serior, quò uel quatenus opulentior. Capitur interdũ pro ὡς. ᾗ σοι δοκεῖ, pro ὡς σοι δοκεῖ, ut tibi uisum fuerit. Significat etiam exquo, quocirca. ᾗ καὶ δῆλόν ἐστιν, exquo manifestum est. Capitur etiam ᾗ aduerbij loco, pro ubi, ᾗ ἂν θέλῃς, ἐκτείνόν σου τὴν χεῖρα, ubi uelis, extende manum tuam.

SYNTAXIS PRAEPOSITIONVM. ἘΝ.

EN gaudet datiuo, ἐν ἤρει τῆς ὥρας, ἐν ἀκμῇ, ἐν ἄνθει, in ipso ætatis flore, in robore ætatis. ἐν γαστρὶ ἔχειν, ferre uterum, prægnantem esse. ἐν καλῷ, commodum, honestum, ἐν καιρῷ.

ῳ, commodissimum. ἐν παιδὶ, in pue-
itia. ἐν παιδοτρίβου, in schola. ἐν ὀργῇ εἶναι,
ffendisse.

Huiusmodi uerò ἐν ᾅδου, in Plutonis:
ν διδασκάλου, in præceptoris, per defe-
tum dicuntur. Subauditur enim da-
iuus οἴκῳ, τόπῳ, uel alius quispiam, quē
ostulat oratio.

Quandoq; etiam capitur unà cū suo
asu, aduerbij loco, ἐν οἷς, quamobrem.
ν δεξιᾷ, ἐν ἀριστερᾷ, quemadmodū La-
ini dicūt aduerbialiter, sedere dextra,
el sinistra. ἐν μέρει, uicissim, sigillatim.
ν δέοντι, opportunè. ἐν ἀκαρεῖ, subitò,
nomētò. ἐν βραχεῖ, paucis, in summa. ἐν
ύκλῳ, circum, circà, undiq;, in uniuer
um, nullo prætermisso. ἐν ὀλίγῳ, sum-
natim. ἐν παραβύστῳ, latenter. ἐν παρόδῳ,
biter. ἐν τούτῳ, intereà. ἐν τῷ παραυτίκα,
ν τῷ παραχρῆμα, id est, ἐν τῷ παρόντι, impre
entiarum. ἐν κύτει, ἐν χρῷ, ad cutem, ad
iuum propè. ἐν ᾧ, quando.

ΕΙΣ.

ΕΙΣ communiter, ἐς Atticè, semper

accusatiuo construitur, ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, periculi sui facere. εἰς τὸ ἔσχατον, ad summum discrimen. εἰς τετάρτην, die tertio. εἰς πέμπτην, die quinto. εἰς τοὔμπαλιν, in contrarium. εἰς τὸ οἰκεῖον μέρος, pro uirili. εἰς νέωτα, in futurum, in sequentem annũ, & deinceps aduerbialiter. εἰς κόρακας, ad coruos.

Cæterùm, εἰς ᾅδου, εἰς διδασκάλου, defectiuè dicuntur, quemadmodum de τῇ præpositione dictum est. Quomodo & Terent. in Adelph.

Vbi ad Dianæ perueneris.

In rebus quidẽ inanimatis maximè utendum est εἰς. In rebus uerò animatis πρός. πορεύομαι εἰς ἀγορὰν, eo in forũ. πέμπω χρυσίον πρός σε, mitto aurũ ad te.

Etiam εἰς utimur in laudẽ & relationem, ἀνήνεγκε εἰς ἄρχοντα, retulit ad prętorem. ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, hymnos in laudẽ Apollinis. πρὸς uerò, ubi significabimus aduersari, πολεμεῖ πρὸς ὁμόρους. belligeratur aduersus finitimos. In qua significatione inuenitur quandoq;

οςꝗ & εἰς, ἠγνωμονήκεισαν εἰς ἡμᾶς, ingr...
fuerunt in nos.

Quandoꝗ significat usꝗ, εἰς ἐμὲ, us-
ue ad ætatem meã. Quãdoꝗ apud,
τοὺς Μακεδόνας, apud Macedones.
Quandoꝗ circiter, εἰς ἄνδρας διακοσίους,
rciter ducentos uiros. Quandoꝗ
b, εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖν, ob ignobilita
m conuitiari.

Ponitur prætereà pro ἐν, εἰς τὸ παρόν,
ro ἐν τῷ παρόντι, quod dicitur tam de
mpore quo loquimur, quàm de alio
stanti, pro eo quod est, in præsens.
Chrysost. εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες,
ro ἐν στήλῃ χαλκῇ. Marci 2. καὶ ἠκούσθη ὅτι
ς οἶκον ἐστί, & auditum est, quod in do-
no esset.

Capitur etiam unà cũ suo casu quã-
oꝗ aduerbialiter, εἰς τὰ μάλιστα, εἰς τὰ
ρῶτα, εἰς τὰ ἔσχατα, εἰς τὸ ἀκριβέστατον, εἰς
περβολὴν, ἐν τοῖς μάλιστα, summè, ma-
imè. εἰς δύναμιν, quàm potuit maxi-
nè. εἰς δέον, oportunè. εἰς καλὸν, com
odè, εἰς ἓν, simul: sicut Latini dicu...

conueni-

cōuenire in unum. εἰς ἅπαξ, εἰς τὸ ἅπαξ, ſimpliciter, omnino. εἰς ὅσον, quandiu.

ἘΚ.

ἘΚ præpoſitio eadē quæ & ἐξ, ſed illa utimur conſonante ſequēte, hac uocali: & utraq; genitiuo iungitur, ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, è plauſtro loqui. ἐξ ἀπραξίας πράγματα, ex ocio negocium. ἐκ τῶν διὸς δέλτων, è Iouis tabulis. ἐκ λύκου στόματος, ex ore lupi. ἐκ παραλόγου, ex inſperato. ἐκ παραλλήλου, per alternitatem: uel, ut Gellius ait, ex geminatione. ἐκ παρέργου, extra propoſitum. ἐκ παρωπῆς ὁρᾶν, obliquis oculis uidere. ἐκ ῥίζης, à radice, ab initio. ἐξ ἀκολουθίας, ex ordine, ex congrua conſequentia. ἐκ νέας, ἐκ νέου, ἐκ παίδων, ἐκ παιδός. ἐκ νηπίου, ἐκ μειρακίου, hoc eſt, à puero, ab incunabulis, ab ineunte ætate. ἐξ οὐρίου φέρεσθαι, ferri ſecundis uentis. ἐκ πλαγίου, de latere. ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ex tempore. ἐκ παντὸς, ſubauditur, τρόπου, omni pacto: quod etiā ſic dicitur, παντὸς τρόπου, ſubaudita prępoſitione ἐκ, uel ſic, κατὰ πάντα

τα τρόπου, uel, πάντα τρόπον. ἐκ προσαγωγῆς fieri dicitur, quod cum acceſſione fit, ſenſim creſcēte. Hinc ἔλαττον ἐκ προσαγωγῆς, minus ac minus: quod etiam dicitur, παρὰ μικρὸν ἧττον, uel ſic, ἐπ᾽ ἔλαττον, ἐφ᾽ ἑξῆς, quemadmodum ἐπιπλεῖον, ἐφεξῆς, & παρὰ μικρὸν ἐπιπλεῖον, ſignificat magis ac magis.

Capitur etiam hæc præpoſitio unà cũ ſuo caſu aduerbij loco, ἐκ προνοίας, ἐκ προαιρέσεως, cõſultò. ἐκ παλαιοῦ, olim. ἐκ πολλοῦ ἤδη, iam pridem. ἐκ τοῦ, propterea quod. ἐξ ὧν, propterea quod, eò q̃d. Quod ſoluitur quandoq; per tmeſim, ἐκ μὲν ὧν, pro ἐξ ὧν μὲν. ἐκ γὰρ ὧν, pro ἐξ ὧν γάρ. ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου, ἐξ ὅσου, poſtquam. In quibus ſubauditur, χρόνου, ſicut, ἐκ τούτου, ex hoc tempore.

ΠΡΌ

ΠΡΌ cum genitiuo, ante ſiue pro. ſignificat enim locum & tempus. πρὸ θυρῶν, pro foribus. πρὸ ἔργου θρασύς, ante negotium audax. πρὸ νίκης ἐγκώμιον, ante uictoriã encomion. πρὸ μυστηρίων, ante myſte-

mysteria. πρὸ τῆς γενειάδος διδάσκεις τοὺς γέροντας, ante barbam doces senes. πρὸ δούλου δεσπότης, dominus præstat seruo. πρὸ ἔργου, siue προὔργου, quod operæpretium est, præuertendumq́; & conducibile. pro quo etiam capitur, πρὸ ὁδοῦ, q̃d significat etiam promptum & obuiũ. πρὸ ὀλίγου, paulo antè.

ΠΡΌΣ.

ΠΡὸΣ cũ genitiuo significat aut motum à persona, πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ, à Deo bona. Aut originem, πρὸς μητρὸς γένος, genus à matre. Aut quantum pertinet, πρὸς τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, quantũ pertinet ad deos, aut ad homines. Quo modo Plaut. A morbo bene ualui, ab animo ęger fui: pro, quantum ad morbum, quantum ad animum. Aut officium, πρὸς ἡμῶν ἐστιν, officij nostri est. οὐ πρὸς ἰατροῦ τοῦτο ποιεῖν, non est medici hoc agere.

Aut coràm, πρός γε θεῶν μακάρων, coram dijs beatis. Aut refertur ad iuramentum, & ad obsecrationem, πρὸς θεῶν, per deos.

Habet etiam cum genitiuo peculiares quasdã cõstructiones, quales sunt hæ, πρὸς τρόπου ἐστί μοι, est mihi cõueniẽs, est mihi consentaneum. πρός τινος εἶναι, alicui studere, fauere, & eum tueri. sicut apud Ciceronẽ, à reo dicere, à causa bonorum stare. πρὸς κακοῦ, incommodum. πρὸς κακοῦ γίνεται, nocet. πρὸς ἀγαθοῦ, id est, ἀπ᾽ ἀγαθοῦ.

Cum datiuo significat propè, πρὸς τοῖς ποσίν, prope pedes. Aut præterea, πρὸς τούτοις, ad hęc, pręterea. Aut apud, πρὸς τοῖς θεσμοθέταις, apud iudices. Aut assiduitatem, πρὸς τούτῳ εἰμὶ, sum deditus, siue occupatus in ea re. πρὸς λόγῳ ἐστίν, meditatur & occupatur in oratione. πρὸς αὐτῷ εἶναι, secum meditari.

Cum accusatiuo significat motũ ad rem quampiam, maximè animatã, ut dictum est, πρός σε ἔρχομαι, ad te uenio.

Aut habitudinem, siue rationem, ὡς τὰ δύο πρὸς τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς ὀκτώ, sicut duo ad quatuor, sic & quatuor ad octo. Aut exem-

plum

plum. οὐδὲν πρὸς τὴν χορδὴν, nihil ad fides. πρὸς ἔπος, πρὸς λόγον, ad rem quæ agit, ad rem pertinens. ὄνος πρὸς αὐλὸν, asin⁹ ad tibiā. Aut contrà, μὴ πρὸς λέοντα δόρκας, ne caprea contra leonem. πρὸς Κόρυκον, aduerſus Corycū. πρὸς κέντρα λακτίζειν, contra ſtimulos iactare calcē. Aut inter, πρὸς ἡμᾶς φιλία, amicitia, quę inter nos eſt. Aut conuenit permutationibus & compenſationibus. πρὸς ἀργύριον πωλεῖσθαι, uendi pecunia. βίον πρὸς κέρδη καταλλάττεσθαι, uitam uendere lucris. Aut propter, πρὸς ὃν λέγω, propter quem dico. πρὸς χάριν, id eſt, διὰ χάριτος ἕνεκεν, propter gratiam. Aut ſeruit cōparationi, πρὸς ῥόδα ἀνεμώνη, cum roſa componitur anemone. οὐδὲν πρὸς τὸν Παρμένοντα, nihil ſi conferatur Parmenonis ſui: q̃d Latini dicūt, præ illo. Aut apud, πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, apud iudices.

Singularia ſunt illa, πρὸς αὐτὸν αὐτὸς, ſibi conuenienter. πρὸς τὸ δοκοῦν, prout uiſum fuerit. πρὸς τὸ προσῆκον, prout unicuiq; cōueniens eſt. πρὸς ἐχθρὰν, inimico

mico animo. πρὸς ὀργὴν, iracunde. πρὸς ἑαυτὸν, secum ipse solus. πρὸς τὸ παρὸν, in præsenti. πρὸς δύναμιν, pro uiribus.

Πρός, πρὸς δὲ, πρὸς ἔτι, capiuntur loco aduerbiorũ, præterea, amplius. εἴκοσι καὶ πρὸς, uiginti & amplius. δώδεκα, καὶ πρὸς ἔτι, duodecim & amplius.

ΣΥ'Ν.

ΣΥ'Ν semper cum datiuo, σὺν Θεῷ, cũ Deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. σὺν Θεῷ εἰρῆσθαι, dictum esse Deo beneuolente et fauente. σὺν Θεοῖς, deorum pace, dijs exoratis. σὺν ἀσπίδι, σὺν δορὶ, cum hasta, cum scuto: ἅμα σὺν ναοῖς καὶ βωμοῖς, unà cum phanis & aris.

Litera initialis huius præpositionis, Atticis uertitur in ξ, tam in cõpositione, quàm in appositione. ξὺν enim pro σὺν habent. ἰλ. υ. καὶ ἦλθεν Ἀργυρότοξος ἀρτέμιδι ξὺν, Et uenit Apollo cum Diana. & ξύνοικος, pro σύνοικος, cohabitator.

ἈΝἈ.

ἈΝἈ semper cum accusatiuo, ἀνὰ μέ-

λαν αἷμα, per atrum ſanguinem.

Significat etiam diſtributionem. ἀνὰ πᾶν ἔτος, quotannis. ἀνὰ μέρος, partim. Lucæ nono, ἀνὰ δύο χιτῶνας, ſinguli duas tunicas.

Poëtice tamen cum datiuo ponitur, pro σὺν. ut, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, cum aureo ſceptro.

ΚΑΤᾺ.

ΚΑΤᾺ cum genitiuo ſignificat contrà, aduerſus. μὴ κατὰ βοὸς εὔχου, ne contra bouem opta. οὐ κατὰ θύρας, haud contra oſtium, id eſt, nõ proprie ad rem. κατ' Αἰσχίνου λόγος, in Aeſchinẽ oratio. Aut ſuper. κατὰ πετρῶν σπείρεις, ſuper ſaxa ſeminas. κατὰ γῆς κάθημαι, ſuper terram ſedeo. Aut de, ab. κατὰ νώτου, à tergo. κατὰ παντὸς εἰπεῖν, de omnibus, hoc eſt, in uniuerſum dicere. Poëtice uerò pro ab. κατ' οὐλύμποιο καρήνων, ab Olympi uerticibus.

Cum accuſatiuo ſignificat ſecundũ, κατὰ μοῖραν, ſecundum fatum, hoc eſt, rite, ut decuit, κατὰ Νικόστρατον, ſecundum

cundum Nicoſtratum, ſiue more Nicoſtrati. κατὰ λόγον, ſecundum rationem, hoc eſt, probabiliter, & merito. καθ᾽ αὑτοῦ μέρος, ſecundum ſuam partem, hoc eſt, quantum in ſe fuit. κατὰ νοῦν προχωρεῖ, ſecundum mentem procedit.

Secundum hanc ſignificationem dicitur breuitatis cauſa, κατὰ τὴν ἐμὴν, pro, mea quidem ſententia. καθ᾽ ὅ, ſecundũ quod, cuius cauſa, ob quod. Aut ſignificat circa, aut in aliquo. καθ᾽ ἕν, in uno, in aliquo. οὐδὲ καθ᾽ ἕν, in nullo, κατὰ ναῦν, circa nauem. κατὰ ῥοῦν, in fluxu, hoc eſt, ſecundo ęſtu. κατὰ πρόσωπον, in faciem, coràm, in conſpectu omnium. κατὰ στόμα, in initio, metaphorice. κατὰ τὰ αὐτὰ, eodem modo. κατ᾽ αὐτὸ, eodem tempore.

Inde & καθ᾽ ἑαυτὸν dicitur, ſecum ipſe ſolus. κατὰ ἐμὲ, pro eo quod Latini dicunt, è uiribus meis, pro meis facultatibus.

Aut ſignificat tempus, καθ᾽ ἡμᾶς γένο

accuſatiuo conſtruitur, ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, periculi ſui facere. εἰς τὸ ἔσχατον, ad ſummum diſcrimen. εἰς τετάρτην, die tertio. εἰς πέμπτην, die quinto. εἰς τοὐμπαλιν, in contrarium. εἰς τὸ οἰκεῖον μέρος, ꝓ uirili. εἰς νέωτα, in futurum, in ſequentem annũ, & deinceps aduerbialiter. εἰς κόρακας, ad coruos.

Cæterùm, εἰς ᾅδου, εἰς διδασκάλου, defectiuè dicuntur, quemadmodum de ἐν præpoſitione dictum eſt. Quomodo & Terent. in Adelph.

Vbi ad Dianæ perueneris.

In rebus quidẽ inanimatis maximè utendum eſt εἰς. In rebus uerò animatis πρός. πορεύομαι εἰς ἀγορὰν, eo in forũ. πέμπω χρυσίον πρός σε, mitto aurũ ad te. Etiam εἰς utimur in laudẽ & relationem, ἀνήνεγκε εἰς ἄρχοντα, retulit ad prętorem. ὕμνους εἰς Ἀπόλλωνα, hymnos in laudẽ Apollinis. πρὸς uerò, ubi ſignificabimus aduerſari, πολεμεῖ πρὸς ὁμόρους. belligeratur aduerſus finitimos. In qua ſignificatione inuenitur quando

doq; & εἰς, ἠγνωμονήκεισαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt in nos.

Quandoq; significat usq;, εἰς ἐμὲ, usque ad ætatem meã. Quãdoq; apud, εἰς τοὺς Μακεδόνας, apud Macedones. Quandoq; circiter, εἰς ἄνδρας διακοσίους, circiter ducentos uiros. Quandoq; ob, εἰς δυστυχίαν λοιδορεῖν, ob ignobilitatem conuitiari.

Ponitur præterea pro ἐν, εἰς τὸ παρὸν, pro ἐν τῷ παρόντι, quod dicitur tam de tempore quo loquimur, quàm de alio instanti, pro eo quod est, in præsens. Chrysost. εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες, pro ἐν στήλῃ χαλκῇ. Marci 2. καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκον ἐστί, & auditum est, quod in domo esset.

Capitur etiam unà cũ suo casu quãdoq; aduerbialiter, εἰς τὰ μάλιστα, εἰς τὰ πρῶτα, εἰς τὰ ἔσχατα, εἰς τὸ ἀκριβέστατον, εἰς ὑπερβολὴν, ἐν τοῖς μάλιστα, summè, maximè. εἰς δύναμιν, quàm potuit maximè. εἰς δέον, oportunè. εἰς καλὸν, commodè. εἰς ἕν, simul: sicut Latini dicu[nt],

conueni-

cõuenire in unum. εἰς ἅπαξ, εἰς τὸ ἅπαξ, simpliciter, omnino. εἰς ὅσον, quandiu.

ἘΚ.

Ἐκ præpositio eadẽ quæ & ἐξ, sed illa utimur consonante sequẽte, hac uocali: & utraq; genitiuo iungitur, ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, è plaustro loqui. ἐξ ἀπραξίας πράγματα, ex ocio negocium. ἐκ τῶν διὸς δέλτων, è Iouis tabulis. ἐκ λύκου στόματος, ex ore lupi. ἐκ παραλόγου, ex insperato. ἐκ παραλλήλου, per alternitatem: uel, ut Gellius ait, ex geminatione. ἐκ παρέργου, extra propositum. ἐκ παραβλωπῆς ὁρᾶν, obliquis oculis uidere. ἐκ ῥίζης, à radice, ab initio. ἐξ ὑποβολῆς, ex ordine, ex congrua consequentia. ἐκ νέας, ἐκ νέου, ἐκ παίδων, ἐκ παιδός. ἐκ νηπίου, ἐκ μειρακίου, hoc est, à puero, ab incunabulis, ab ineunte ætate. ἐξ οὐρίου φέρεσθαι, ferri secundis uentis. ἐκ πλαγίου, de latere. ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ex tempore. ἐκ παντὸς, subauditur, τρόπου, omni pacto: quod etiã sic dicitur, παντὸς τρόπου, subaudita prępositione ἐκ, uel sic, κατὰ πάν-

τα

τὰ τρόπου, uel, πάντα τρόπου. ἐκ προσαγωγῆς fieri dicitur, quod cum acceſſione fit, ſenſim creſcēte. Hinc ἔλαττον ἐκ προσαγωγῆς, minus ac minus: quod etiam dicitur, παρὰ μικρὸν ἧττον, uel ſic, ἐπ' ἔλαττον, ἐφ' ἑξῆς, quemadmodum ἐπὶ πλεῖον, ἐφεξῆς, & παρὰ μικρὸν ἐπὶ πλεῖον, ſignificat magis ac magis.

Capitur etiam hæc præpoſitio unā cū ſuo caſu aduerbij loco, ἐκ προνοίας, ἐκ προαιρέσεως, cōſultò. ἐκ παλαιοῦ, olim. ἐκ πολλοῦ ἤδη, iam pridem. ἐκ τοῦ, propterea quod. ἐξ ὧν, propterea quod, eò q̃d. Quod ſoluitur quandoq; per tmeſim, ἐκ μὲν ὧν, pro ἐξ ὧν μὲν. ἐκ γὰρ ὧν, pro ἐξ ὧν γὰρ. ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου, ἐξ ὅσου, poſtquam. In quibus ſubauditur, χρόνου, ſicut, ἐκ τούτου, ex hoc tempore.

ΠΡΟ΄

ΠΡΟ cum genitiuo, ante ſiue pro. ſignificat enim locum & tempus. πρὸ θυρῶν, pro foribus. πρὸ ἔργου θρασὺς, ante negotium audax. πρὸ νίκης ἐγκώμιον, ante uictoriā encomion. πρὸ μυστηρίων, ante myſte-

mysteria. πρὸ τῆς γενειάδος διδάσκεις τοὺς γέροντας, ante barbam doces senes. πρὸ δούλου δεσπότης, dominus præstat seruo. πρὸ ἔργου, siue προὔργου, quod operæpretium est, præuertendumque, & conducibile. pro quo etiam capitur, πρὸ ὁδοῦ, quod significat etiam promptum & obuiũ. πρὸ ὀλίγου, paulo antè.

ΠΡΌΣ.

ΠΡῸΣ cũ genitiuo significat aut motum à persona, πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ, à Deo bona. Aut originem, πρὸς μητρὸς γένος, genus à matre. Aut quantum pertinet, πρὸς τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, quantũ pertinet ad deos, aut ad homines. Quo modo Plaut. A morbo bene ualui, ab animo eger fui: pro, quantum ad morbum, quantum ad animum. Aut officium, πρὸς ἡμῶν ἐστιν, officij nostri est. οὐ πρὸς ἰατροῦ τοῦτο ποιεῖν, non est medici hoc agere.

Aut coràm, πρός γε θεῶν μακάρων, coram dijs beatis. Aut refertur ad iuramentum, & ad obsecrationem, πρὸς θεῶν, per deos.

Habet etiam cum genitiuo peculiares quasdã cõstructiones, quales sunt hæ, πρὸς τρόπου ἐστί μοι, est mihi cõueniẽs, est mihi consentaneum. πρός τινος εἶναι, alicui studere, fauere, & eum tueri. sicut apud Ciceronẽ, à reo dicere, à causa bonorum stare. πρὸς κακοῦ, incommodum. πρὸς κακοῦ γίνεται, nocet. πρὸς ἀγαθοῦ, id est, ἀπ' ἀγαθοῦ.

Cum datiuo significat propè, πρὸς τοῖς ποσίν, prope pedes. Aut præterea, πρὸς τούτοις, ad hęc, pręterea. Aut apud, πρὸς τοῖς θεσμοθέταις, apud iudices. Aut assiduitatem, πρὸς τούτῳ εἰμὶ, sum deditus, siue occupatus in ea re. πρὸς λόγῳ ἐστίν, meditatur & occupatur in oratione. πρὸς αὐτῷ εἶναι, secum meditari.

Cum accusatiuo significat motũ ad rem quampiam, maximè animatã, ut dictum est, πρός σε ἔρχομαι, ad te uenio.

Aut habitudinem, siue rationem, ὡς τὰ δύο πρὸς τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς ὀκτὼ, sicut duo ad quatuor, sic & quatuor ad octo. Aut exemplum

plum. οὐδὲν πρὸς τὴν χορδὴν, nihil ad fides. πρὸς ἔπος, πρὸς λόγον, ad rem quæ agit, ad rem pertinens. ὄνος πρὸς αὐλὸν, asinꝰ ad tibiā. Aut contrà, μὴ πρὸς λέοντα δόρκας, ne caprea contra leonem. πρὸς Κόρυκον, aduerſus Corycū. πρὸς κέντρα λακτίζειν, contra ſtimulos iactare calcē. Aut inter, πρὸς ἡμᾶς φιλία, amicitia, quę inter nos eſt. Aut conuenit permutationibus & compenſationibus. πρὸς ἀργύριον πωλεῖσθαι, uendi pecunia. βίον πρὸς κέρδη καταλλάττεσθαι, uitam uendere lucris. Aut propter, πρὸς ὃν λέγω, propter quem dico. πρὸς χάριν, id eſt, τῆς χάριτος ἕνεκεν, propter gratiam. Aut ſeruit cōparationi, πρὸς ῥόδα ἀνεμώνη, cum roſa componitur anemone. οὐδὲν πρὸς τὸν Παρμένοντα ὗν, nihil ſi conferatur Parmenonis ſui: q̄d Latini dicūt, præ illo. Aut apud, πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, apud iudices.

Singularia ſunt illa, πρὸς αὐτὸν αὐτὸς, ſibi conuenienter. πρὸς τὸ δοκοῦν, prout uiſum fuerit. πρὸς τὸ προσῆκον, prout unicuiq; cōueniens eſt. πρὸς ἐχθρὰν, inimico

mico animo. πρὸς ὀργὴν, iracunde. πρὸς ἑαυτὸν, ſecum ipſe ſolus. πρὸς τὸ παρὸν, in præſenti. πρὸς δύναμιν, pro uiribus.

Πρὸς, πρὸς δὲ, πρὸς ἔτι, capiuntur loco aduerbiorũ, præterea, amplius. εἴκοσι καὶ πρὸς, uiginti & amplius. δώδεκα, καὶ πρὸς ἔτι, duodecim & amplius.

ΣΥΝ.

ΣΥΝ ſemper cum datiuo, σὺν θεῷ, cũ Deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. σὺν θεῷ εἰρῆσθαι, dictum eſſe Deo beneuolente et fauente. σὺν θεοῖς, deorum pace, dijs exoratis. σὺν ἀσπίδι, σὺν δορὶ, cum haſta, cum ſcuto: ἅμα σὺν ναοῖς καὶ βωμοῖς, unà cum phanis & aris.

Litera initialis huius præpoſitionis, Atticis uertitur in ξ, tam in cõpoſitione, quàm in appoſitione. ξὺν enim pro σὺν habent. ΙΛ. Υ. καὶ ἦλθεν Ἀργυρότοξος ἀρτέμιδι ξὺν, Et uenit Apollo cum Diana. & ξύνοικος, pro σύνοικος, cohabitator.

ἈΝΆ.

ἈΝΆ ſemper cum accuſatiuo, ἀνὰ μὲ

omnes qui. πάντα μὲν, ὅσα, omnia, quę.

Articulus subiunctiuus ᾗ, sumitur nonnunquam aduerbialiter pro, eo modo, ea ratione, & respondet aduerbio πῇ, quomodo, qua ratione. Respõdet etiam ταύτῃ, accepto aduerbij uice, pro eatenus, eò, ea ratione. ταύτῃ ἀθλιώτερος, ᾗ πλουσιώτερος, Eatenus uel eò miserior, quò uel quatenus opulentior. Capitur interdũ pro ὡς. ᾗ σοι δοκεῖ, pro ὡς σοι δοκεῖ, ut tibi uisum fuerit. Significat etiam ex quo, quocirca. ᾗ καὶ δῆλόν ἐστιν, ex quo manifestum est. Capitur etiam ὃ aduerbij loco, pro ubi, ὃ ἂν θέλῃς, ἔκτεινόν σου τὴν χεῖρα, ubi uelis, extende manum tuam.

SYNTAXIS PRAEPOSITIONVM. ἘΝ.

N gaudet datiuo, ἐν ἥρᾳ τῆς ὥρας, ἐν ἀκμῇ, ἐν ἄνθει, in ipso ætatis flore, in robore ætatis. ἐν γαστρὶ ἔχειν, ferre uterum, prægnantem esse. ἐν καλῷ, commodum, honestum, ἐν καιρί-

σῳ, commodiſſimum. ἐν παιδὶ, in pueritia. ἐν παιδοτρίβου, in ſchola. ἐν ὀργῇ εἶν, offendiſſe.

Huiuſmodi uerò ἐν ἅδου, in Plutonis: ἐν διδασκάλου, in præceptoris, per defectum dicuntur. Subauditur enim datiuus οἴκῳ, τόπῳ, uel alius quiſpiam, quē poſtulat oratio.

Quandoq; etiam capitur unà cū ſuo caſu, aduerbij loco, ἐν οἷς, quamobrem. ἐν δεξιᾷ, ἐν ἀριστερᾷ, quemadmodū Latini dicūt aduerbialiter, ſedere dextra, uel ſiniſtra. ἐν μέρει, uiciſſim, ſigillatim. ἐν δέοντι, opportunè. ἐν ἀκαρεῖ, ſubitò, momētò. ἐν βραχεῖ, paucis, in ſumma. ἐν κύκλῳ, circum, circà, undiq;, in uniuerſum, nullo prætermiſſo. ἐν ὀλίγῳ, ſummatim. ἐν παραβύστῳ, latenter. ἐν παρόδῳ, obiter. ἐν τούτῳ, intereà. ἐν τῷ παραυτίκα, ἐν τῷ παραχρῆμα, id eſt, ἐν τῷ παρόντι, impręſentiarum. ἐν χρῷ, ἐν χρῷ, ad cutem, ad uiuum propè. ἐν ᾧ, quando.

ΕΙΣ.

ΕΙΣ communiter, ἐς Atticè, ſemper

 accuſatiuo,

accusatiuo construitur, ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, periculi sui facere. εἰς τὸ ἔσχατον, ad summum discrimen. εἰς τετάρτην, die tertio. εἰς πέμπτην, die quinto. εἰς τοὔμπαλιν, in contrarium. εἰς τὸ οἰκεῖον μέρος, p uirili. εἰς νέωτα, in futurum, in sequentem annũ, & deinceps aduerbialiter. εἰς κόρακας, ad coruos.

Cæterùm, εἰς ᾅδου, εἰς διδασκάλου, defectiuè dicuntur, quemadmodum de ἐν præpositione dictum est. Quomodo & Terent. in Adelph.

Vbi ad Dianæ perueneris.

In rebus quidẽ inanimatis maximè utendum est εἰς. In rebus uerò animatis πρός. πορεύομαι εἰς ἀγορὰν, eo in forũ. πέμπω χρυσίον πρός σε, mitto aurũ ad te.

Etiam εἰς utimur in laudẽ & relationem, ἀνήνεγκε εἰς ἄρχοντα, retulit ad prętorem. ὕμνους εἰς Ἀπόλλωνα, hymnos in laudẽ Apollinis. πρὸς uerò, ubi signi ficabimus aduersari, πολεμεῖ πρὸς ὁμόρους. belligeratur aduersus finitimos. In qua significatione inuenitur quandoq;

doq; & εἰς, ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt in nos.

Quandoq; significat usq;, εἰς ἐμὲ, usque ad ætatem meã. Quãdoq; apud, εἰς τοὺς Μακεδόνας, apud Macedones. Quandoq; circiter, εἰς ἄνδρας διακοσίους, circiter ducentos uiros. Quandoq; ob, εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖν, ob ignobilitatem conuitiari.

Ponitur præterea pro ἐν, εἰς τὸ παρὸν, pro ἐν τῷ παρόντι, quod dicitur tam de tempore quo loquimur, quàm de alio instanti, pro eo quod est, in præsens. Chrysost. εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες, pro ἐν στήλῃ χαλκῇ. Marci 2. καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκον ἐστί, & auditum est, quod in domo esset.

Capitur etiam unà cũ suo casu quãdoq; aduerbialiter, εἰς τὰ μάλιστα, εἰς τὰ πρῶτα, εἰς τὰ ἔσχατα, εἰς τὸ ἀκριβέστατον, εἰς ὑπερβολὴν, ἐν τοῖς μάλιστα, summè, maximè. εἰς δύναμιν, quàm potuit maximè. εἰς δέον, oportunè. εἰς καλὸν, commodè. εἰς ἕν, simul: sicut Latini dicu.

conueni-

τὰ τρόπον, uel, πάντα τρόπον. ἐκ προσαγωγῆς fieri dicitur, quod cum accessione fit, sensim crescēte. Hinc ἔλαττον ἐκ προσαγωγῆς, minus ac minus: quod etiam dicitur, κατὰ μικρὸν ἧττον, uel sic, ἐπ' ἔλαττον, ἐφ' ἑξῆς, quemadmodum ἐπὶ πλεῖον, ἐφεξῆς, & κατὰ μικρὸν ἐπὶ πλεῖον, significat magis ac magis.

Capitur etiam hæc præpositio unà cū suo casu aduerbij loco, ἐκ προνοίας, ἐκ προαιρέσεως, cōsultò. ἐκ παλαιοῦ, olim. ἐκ πολλοῦ ἤδη, iam pridem. ἐκ τοῦ, propterea quod. ἐξ ὧν, propterea quod, eò q̃d. Quod soluitur quandoq; per tmesim, ἐκ μὲν ὧν, pro ἐξ ὧν μὲν. ἐκ γὰρ ὧν, pro ἐξ ὧν γάρ. ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου, ἐξ ὅσου, postquam. In quibus subauditur, χρόνου, sicut, ἐκ τούτου, ex hoc tempore.

ΠΡΟ'

ΠΡΟ' cum genitiuo, ante siue pro. significat enim locum & tempus. πρὸ θυρῶν, pro foribus. πρὸ ἔργου θρασύς, ante negotium audax. πρὸ νίκης ἐγκώμιον, ante uictoriā encomion. πρὸ μυστηρίων, ante

mysteria. πρὸ τῆς γενειάδος διδάσκεις τοὺς γέροντας, ante barbam doces senes. πρὸ δούλου δεσπότης, dominus præstat seruo. πρὸ ἔργου, siue προὔργου, quod operæpretium est, præuertendumq́, & conducibile. pro quo etiam capitur, πρὸ ὁδοῦ, q̃d significat etiam promptum & obuiũ. πρὸ ὀλίγου, paulo antè.

ΠΡΌΣ.

ΠΡΌΣ cũ genitiuo significat aut motum à persona, πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ, à Deo bona. Aut originem, πρὸς μητρὸς γένος, genus à matre. Aut quantum pertinet, πρὸς τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, quantũ pertinet ad deos, aut ad homines. Quo modo Plaut. A morbo bene ualui, ab animo ęger fui: pro, quantum ad morbum, quantum ad animum. Aut officium, πρὸς ἡμῶν ἐστιν, officij nostri est. οὐ πρὸς ἰατροῦ τοῦτο ποιεῖν, non est medici hoc agere.

Aut coràm, πρός γε θεῶν μακάρων, coram dijs beatis. Aut refertur ad iuramentum, & ad obsecrationem, πρὸς θεῶν, per deos.

Habet etiam cum genitiuo peculiares quasdã cõstructiones, quales sunt hæ, πρὸς τρόπου ἐστί μοι, est mihi cõueniẽs, est mihi consentaneum. πρός τινος εἶναι, alicui studere, fauere, & eum tueri. sicut apud Ciceronẽ, à reo dicere, à causa bonorum stare. πρὸς κακοῦ, incommodum. πρὸς κακοῦ γίνεται, nocet. πρὸς ἀγαθοῦ, id est, ἀπ' ἀγαθοῦ.

Cum datiuo significat propè, πρὸς τοῖς ποσίν, prope pedes. Aut præterea, πρὸς τούτοις, ad hęc, prętereа. Aut apud, πρὸς τοῖς θεσμοθέταις, apud iudices. Aut assiduitatem, πρὸς τούτῳ εἰμί, sum deditus, siue occupatus in ea re. πρὸς λόγῳ ἐστίν, meditatur & occupatur in oratione. πρὸς αὐτῷ εἶναι, secum meditari.

Cum accusatiuo significat motũ ad rem quampiam, maximè animatã, ut dictum est, πρός σε ἔρχομαι, ad te uenio.

Aut habitudinem, siue rationem, ὡς τὰ δύο πρὸς τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς ὀκτώ, sicut duo ad quatuor, sic & quatuor ad octo. Aut exem-

plum

plum. οὐδὲν πρὸς τὴν χορδήν, nihil ad fides. πρὸς ἔπος, πρὸς λόγον, ad rem quæ agit, ad rem pertinens. ὄνος πρὸς αὐλόν, asin⁹ ad tibiã. Aut contrà, μὴ πρὸς λέοντα δόρκας, ne caprea contra leonem. πρὸς Κώρυκον, aduersus Corycũ. πρὸς κέντρα λακτίζειν, contra stimulos iactare calcẽ. Aut inter, πρὸς ἡμᾶς φιλία, amicitia, quę inter nos est. Aut conuenit permutationibus & compensationibus. πρὸς ἀργύριον πωλεῖσθαι, uendi pecunia. βίον πρὸς κέρδη καταλλάττεσθαι, uitam uendere lucris. Aut propter, πρὸς ὃν λέγω, propter quem dico. πρὸς χάριν, id est, τὴν χάριτος ἕνεκεν, propter gratiam. Aut seruit cõparationi, πρὸς ῥόδα ἀνεμώνη, cum rosa componitur anemone. οὐδὲν πρὸς τὴν Παρμένοντος ὗν, nihil si conferatur Parmenonis sui: q̄d Latini dicũt, præ illo. Aut apud, πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, apud iudices.

Singularia sunt illa, πρὸς αὐτὸν αὐτός, sibi conuenienter. πρὸς τὸ δοκοῦν, prout uisum fuerit. πρὸς τὸ προσῆκον, prout unicuiq; cõueniens est, πρὸς ἐχθράν, ini-

mico

mico animo. πρὸς ὀργὴν, iracunde. πρὸς ἑαυτὸν, secum ipse solus. πρὸς τὸ παρὸν, in præsenti. πρὸς δύναμιν, pro uiribus.

Πρός, πρὸς δὲ, πρὸς ἔτι, capiuntur loco aduerbiorũ, præterea, amplius. εἴκοσι καὶ πρὸς, uiginti & amplius. δώδεκα, καὶ πρὸς ἔτι, duodecim & amplius.

ΣΥΝ.

ΣΥΝ semper cum datiuo, σὺν Θεῷ, cũ Deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. σὺν Θεῷ εἰρῆσθαι, dictum esse Deo beneuolente et fauente. σὺν Θεοῖς, deorum pace, dĳs exoratis. σὺν ἀσπίδι, σὺν δορὶ, cum hasta, cum scuto: ἅμα σὺν ναοῖς καὶ βωμοῖς, unà cum phanis & aris.

Litera initialis huius præpositionis, Atticis uertitur in ξ, tam in cõpositione, quàm in appositione. ξὺν enim pro σὺν habent. ΙΛ. Υ. καὶ ἦλθεν Ἀργυρότοξος ἀρτέμιδι ξὺν, Et uenit Apollo cum Diana. & ξύνοικος, pro σύνοικος, cohabitator.

ἈΝΆ.

ἈΝΆ semper cum accusatiuo, ἀνὰ μέ-

λαν αἷμα, per atrum ſanguinem.

Significat etiam diſtributionem. ἀνὰ πᾶν ἔτος, quotannis. ἀνὰ μέρος, partim. Lucæ nono, ἀνὰ δύο χιτῶνας, ſinguli duas tunicas.

Poëtice tamen cum datiuo ponitur, pro σὺν. ut, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, cum aureo ſceptro.

ΚΑΤΆ.

ΚΑΤΆ cum genitiuo ſignificat contrà, aduerſus. μὴ κατὰ βοὸς εὔχου, ne contra bouem opta. οὐ κατὰ θύρας, haud contra oſtium, id eſt, nō proprie ad rem. κατ' Αἰσχίνου λόγος, in Aeſchinē oratio. Aut ſuper. κατὰ πετρῶν σπείρεις, ſuper ſaxa ſeminas. κατὰ γῆς κάθημαι, ſuper terram ſedeo. Aut de, ab. κατὰ νώτου, à tergo. κατὰ πάντων εἰπεῖν, de omnibus, hoc eſt, in uniuerſum dicere. Poëtice uerò pro ab. κατ' ὀλύμποιο καρήνων, ab Olympi uerticibus.

Cum accuſatiuo ſignificat ſecundū, κατὰ μοῖραν, ſecundum fatum, hoc eſt, rite, ut decuit, κατὰ Νικόστρατον, ſecundum

cundum Nicoſtratum, ſiue more Nicoſtrati. κατὰ λόγον, ſecundum rationem, hoc eſt, probabiliter, & merito. καθ᾽ αὐτοῦ μέρος, ſecundum ſuam partem, hoc eſt, quantum in ſe fuit. κατὰ νοῦν προχωρεῖ, ſecundum mentem procedit.

Secundum hanc ſignificationem dicitur breuitatis cauſa, κατὰ τὴν ἐμὴν, pro, mea quidem ſententia. καθ᾽ ὅ, ſecundũ quod, cuius cauſa, ob quod. Aut ſignificat circa, aut in aliquo. καθ᾽ ἕν, in uno, in aliquo. οὐδὲ καθ᾽ ἕν, in nullo, κατὰ ναῦν, circa nauem. κατὰ ῥοῦν, in fluxu, hoc eſt, ſecundo ęſtu. κατὰ πρόσωπον, in faciem, coràm, in conſpectu omnium. κατὰ σόμα, in initio, metaphorice. κατὰ τὰ αὐτὰ, eodem modo. κατ᾽ αὐτὸ, eodem tempore.

Inde & καθ᾽ ἑαυτὸν dicitur, ſecum ipſe ſolus. κατὰ ἐμὲ, pro eo quod Latini dicunt, è uiribus meis, pro meis facultatibus.

Aut ſignificat tempus, καθ᾽ ἡμᾶς γένο

νῶν, nostris temporibus factum est. Aut quod Latinis significant aduerbia in im, κατ᾽ ἔτος, annuatim, siue quotannis. κατ᾽ ἄμφω, utrinq;. κατ᾽ ἄνδρα, uiritim. κατ᾽ ὀλίγον, paulatim. Sic Luc. 8. κατὰ πόλιν καὶ κώμην, oppidatim, castellatim, id est, per singulas ciuitates et castella. κατὰ μέρος, uicissim, sigillatim. καθ᾽ ἕνα, singuli.

Dicitur etiam cum accusatiuo, κατὰ θεὸν, pro diuinitus, instinctu diuino, Deo uolente & fauente. κατὰ τύχην, et κατὰ δαίμονα, pro, forte fortuna.

ΔΙᾺ

ΔΙᾺ cum genitiuo significat per. διὰ παλαιᾶς ἡμέρας, per antiquum diem. διὰ πυρὸς καὶ μαχαιρῶν, per ignem & enses. ὗς διὰ ῥόδων, sus per rosas. διὰ τοίχου λαλεῖν, per parietem loqui.

Dicunt etiam λέγειν διὰ πλειόνων, διὰ βραχιόνων, διὰ βραχέων, pro multis et paucis dicere. Et, διὰ μακροῦ, διὰ πολλοῦ, διὰ χρόνου, pro longo interuallo, diu, multo post. Et, διὰ τιμῆς ἄγειν, in honore habere.

bere. διὰ αἰδοῦς ἄγειν, uenerari, ueneratione dignari. διὰ μνήμης ἄγειν, memoriã alicuius scriptis mandare & monumẽtis. Et, διὰ τρίτης, tertio die. διὰ τρίτης ἡμέρας, tertio quoq; die. διὰ βίου, per totã uitam. διὰ τέλους, continuè, assiduè. διὰ μιᾶς γνώμης γενόμενοι, uno animo consentientes. διὰ δορατων μάχεσθαι, eminus pugnare.

Cum accusatiuo significat propter. διὰ σὲ ταῦτα ποιῶ, propter te hæc facio. Dicunt etiam διὰ ἐμέ γε, quantũ in me est. Homerus tamen etiam cum accusatiuo profert interdum διὰ, significãs per medium. διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, per arma & atrum sanguinem.

META.

META cum genitiuo significat cum. ἡδὺς μετὰ φίλων ὁ βίος, suauis cum amicis uita. Illud autem μετὰ τριτάτοισι ἄνασσε, cũ tertijs imperauit, poëticũ est.

Cum accusatiuo significat post, μετὰ τὴν ἑορτὴν, post festum. μετὰ πόλεμον ἡ συμμαχία, post bellum auxilium

Vſurpatur etiã quandoq; pro ἐν, uel διὰ. μετὰ χεῖρας ἔχειν, in manibus habuit.

ΠΑΡΆ.

ΠΑΡΆ cum genitiuo, ſignificat motũ à perſona. παρὰ Θεοῦ τ᾽ ἀγαθὰ, à Deo bona. παρ᾽ ἐμοῦ δοῦναι, de meo, ſiue de mea pecunia dare. Siquidem ἀπὸ et ἐξ, motui qui eſt à loco, maxime ſunt peculiares: παρὰ uerò & πρὸς, motui à perſona.

Cum datiuo, apud, propè. παρ᾽ ἐντέροις ὁ κύων, iuxta inteſtina canis. παρά σοι, in te eſt ſitũ, penes te eſt. παρ᾽ ἐμοὶ, apud me. Et conſtruitur plerunq; datiuo, ſignificante rem animatam. Vbi uerò ſit ſermo de re inanimata, iungitur accuſatiuo in eodem ſenſu. παρὰ θάλασσαν καθεδοῦμαι, iuxta mare ſedebo.

Cum accuſatiuo etiã ſignificat ad, παρὰ σὲ ἔρχομαι, ad te uenio. Aut propter, παρὰ τί, propter quid, unde, quãobrem. παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, propter iniuriam ſupplicium. Aut præter, παρὰ τὸ μέλος, præter, ſeu extra cantionẽ: hoc eſt, inepte, παρὰ γνώμην συμβαίνει,

præter

prẹter opinionẽ accidit. παρ' ἕνα, prẹter unum, hoc eſt, uno minus: ut παρ' ἕνα τοσοῦτοι, uno dempto totidem. Aut relationem, τὴν πορφύραν παρὰ πορφύραν, purpurã iuxta purpurã. παρ' ἄλλους ἀλκιμός ἐστιν, præ cæteris uilis eſt. Aut ſupra, ſiue ultra, ὡραῖος παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ſpecioſus ſupra filios hominum. Hoc modo Hieronymus ſecundo aduerſus Iouinianũ libro, uertit illud ad Rom. 14. ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, alius iudicat diem pluſquàm diẽ, hoc eſt, unum ſupra alium. Aut ſignificat intermiſſionem. Sic diuus Auguſtinus in quæſtionibus Epiſtolæ ad Romanos, interpretatur dictum locum ad Romanos 14. ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν, παρ' ἡμέραν, alius quidem iudicat alternos dies. Sic ἔτος παρ' ἔτος, alternis annis. μῆνα παρὰ μῆνα, alternis menſibus.

Poteſt etiam dici hoc modo, παρ' ἡμέραν, παρ' ἔτος, παρὰ μῆνα, alternis diebus, alternis annis, alternis menſibus.

παρὰ μέρος, uiciſſim, alternis uicibus. Cui poteſt etiam addi nomen numerale, παρὰ μίαν ἡμέραν, alternis diebus. παρ᾽ ἡμέρας πέντε, quinto quoq; die. παρ᾽ ἡμέρας ἑπτὰ, ſeptimo quoq; die. & ſic de aliȷs.

Poteſt inſuper dici, παρὰ τρίτην ἡμέραν, tertio quoq; die, hoc eſt, dierum ſingulorum interuallo. παρὰ τετάρτην ἡμέραν, quarto quoq; die: & ita ulterius.

Neq; de tempore tantum utuntur hoc modo loquendi, ſed etiam aliȷs de rebus interiectis, παρὰ πληγὴν, ſiue πληγὴν. παρὰ πληγὴν ἑκατέρῳ ὑποσείω, alternas plagas incutiam, hoc eſt, utrunq; uiciſſim cedam. παρ᾽ ἕνα, uel ἕνα. παρ᾽ ἕνα χορεύονται, alternatim choreas ducunt. Inde dicuntur παρενιαυτόφορα, quæ alternis annis fructus ferunt.

Quandoq; importat tempus idem, παρὰ τὸ δεῖπνον, tempore cœnæ. παρὰ τὸν πλοῦν, inter nauigandum. παρ᾽ αὐτὰ τὰ ἀδικήματα, protinus admiſſis delictis: quod iuriſperiti dicunt, adhuc flagrantibus

grantibus delictis. παρ᾽ αὐτὸν τὸν καιρὸν, in re præsenti, in præsens, in presentia rum. παρὰ τοὺς καιροὺς ἑκάστους, unoquoq; tẽpore. παρὰ πάντα χρόνον, omni tempore. παρ᾽ ὅλον τὸν βίον, per totam uitam, à toto tempore uitæ. Hinc fit παραυτίκα, & παραυτὰ, & παραυτόθεν, iam inde, ex illa hora.

Quandoq; significat contra, οὐδὲν παρὰ τὸν θεοῦ ὁ δίκαιος πράττει, nihil contra legem Dei agit iustus. Aut post, παρὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, post mala prudentior.

Dicitur etiam aduerbialiter, παρ᾽ οὐδὲν, παραμικρὸν, fermè, pro nihilo. παρ᾽ ὅσον, uel παρ᾽ ὅσα, quatenus, quoniã. Pro quo etiam quandoq; capitur παρ᾽ ὅ.

Item, παρὰ πολὺ, nũc capitur pro multo seu plurimo, nunc pro modico: sic, ut παρὰ πολὺ dicatur, quasi ἐκτὸς πολλοῦ, ut παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος ἐποίησα, minus quàm spes erat feci. Sic παρὰ τοσοῦτον, modo capitur pro tantum, siue tam multum: modo pro tantulum, siue tam parum.

ἀντί.

Ἀντὶ semper construitur genitiuis, & significat pro, seu contrà. ἀντὶ σοῦ, cõtrà, seu pro te. ἀντὶ σώματος σκιὰ, pro corpore umbra. ἀντὶ λέοντος μῦν, pro leone murẽ. ἀντὶ κυνὸς σῦν, pro cane suẽ. ἀνθ' Ἑρμιόνης, Hermionis uice. Dicunt etiã ἀνθ' ἡμέρας, per totum diem.

Aduerbialiter etiã dicũt ἀνθ' ὧν, quã obrem, quare. Significat etiã, eò quod, propterea quod. Lucian. ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην, redde pro eo q̃d te transuexi. ἀνθ' ὅτου, idem est, quod ἀνθ' ὧν, licet habeat uocem singularem. οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου, nescio quamobrem: sicut Latinis pro eodem sumuntur, quamobrem, & quasobres, licet unũ habeat uocem singularem, alterum pluralem.

ἐπὶ CVM GENITIVO.

Ἐπὶ cum genitiuo, in uel circa. βοῦς ἐπὶ γλώττης, bos in lingua. ἐπὶ καλάμης ἀροῦν, in culmo arare. ἐπὶ ῥιπὸς διαπλεῦσαι, in uimine nauigare, ἐφ' ἑαυτοῦ, secũ, ipse

ipse solus. Aut super, ἐπὶ καθέδρας Μωσέως, super cathedram Moseos. ἐπὶ βύρσης ἐκαθέζετο, super tergus bouis deside bat. ἐπὶ ἄκρων δακτύλων, super summos pedum articulos. Aut tempus, ἐφ' ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων, temporibus nostris, & temporibus maiorum nostrorum. ἐπὶ τοῦ Κρόνου, temporibus Saturni. Capitur etiam aduerbialiter, ἐπ' ἄλλων, aliâs.

Cum datiuo significat propter, ἐπὶ τούτοις, ob hæc, uel inter hæc. ἐπὶ οὐδενὶ, propter nullum fructum. ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in arbitrio regis sunt res subditorum. Aut post, ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξῄει, post hæc multa alia narrabat. Aut super, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ædificati super fundamentum apostolorũ & prophetarum. Aut in, ἐπὶ γνάθοις βοῦν φέρει, in faucibus bouẽ portat. βοῦς ἐπὶ σωρῷ, bos in aceruo. βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, bos in præsepi. ἐπ' ἤματι, intra unum diem. Aut modum, ἐπὶ ῥητοῖς,

certis

certis conditionibus, legibusq́. ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, uel ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquali utrinq; cōditione. Dicitur etiam aduerbialiter, ἐπ' ἀριστερά, sinistrorsum.

Cum accusatiuo significat motū ad aliquid, ἐπὶ ἴδιον ἐξέραμα ὁ κύων, canis ad proprium uomitū. ἐπὶ ὄνους, ad asinos. ἐπὶ πῦρ δαλὸς, ad ignem titio. Secundum hanc formā dicitur etiam ἐπὶ ἐξουσίαν ποιεῖν, ad dignitatem et autoritatē, et potentiā promouere. ἐπὶ ἐξουσίαν καθίστασθαι, in potentiam & autoritatem constituere. ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθίζεσθαι, in aram sedere.

Cæterum cum genitiuo hoc idem quandoq; significat. nam ἐπὶ τοῦ οἴκου, in domū. ἐπὶ τῆς χώρας, in regionem, recte quidem, & Atticè dicitur, uerùm non admodum usitate.

Dicitur etiam aduerbialiter cum suo casu, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, plerunque, plurimum. ἐπὶ τὸ πολὺ, magna ex parte. ἐπὶ χρόνον, aliquādiu. ἐπὶ ὀλίγον, paucis, pauxillum, ἐφ' ὅσον, pro q̄ Atticè dicitur, ἐφ'

ὅσα,

όσα, quatenus, inquantum. ἐφ᾽ ὅ, secundum quod, cuius causa, ob quod. ἐφ᾽ ᾧ, quamobrem.

Et uariam sortitur constructionem. Construitur enim cum indicatiuo in præterito. ἐφ᾽ ᾧ ἔγραψεν, quare scripsit. In futuro, ἐφ᾽ ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιεῖται, eo ut uiros accipiat. Et cum infinitiuo in præsenti & in præterito, ἐφ᾽ ᾧ μεμνῆσθαι, pro ἐπὶ τῷ μεμνῆσθαι, uel ἕνεκα τοῦ μεμνῆσθαι. Pro quo etiam dicitur ἐφ᾽ ᾧτε, abundante τε, more Ionico. Iones enim ἐπ᾽ ᾧτε dicunt. Et in futuro, ἐφ᾽ ᾧ βοηθήσειν, eo ut ferat auxilium. Pro ἐφ᾽ ᾧ etiã dicitur ἐφ᾽ ὅτῳ μηδὲν ἔχεις, ἐφ᾽ ὅτῳ με τοῦτο ποιήσεις, causæ nihil est cur in me hoc cõmittas. ἐφ᾽ οἷς, in eo quod, pro eo quod. ἐφ᾽ οἷς τοῦτ᾽ ἐποίησας, ἐγενήσω φίλος, in eo, uel pro eo quod hoc fecisti, factus es amicus. Iungitur etiam aduerbio. Act. 10. ἐγένετο ἐπὶ τρὶς, factum est ter.

ΠΕΡΙ CVM GENITIVO.

ΠΕΡΙ cum genitiuo significat de, uel pro, περὶ τῶν κρεῶν λαγὼς, de carnibus lepus.

lepus. περὶ πατρᾶς ἀμύνεσθαι, pro patria pugnare. λαλεῖν περὶ ἀλληλοκληρονομίας, loqui de institutione, quæ inter aliquos sic conuenit, ut prior decedens alterum relinquat hæredē. περὶ ἀλλήλων, de se inuicem.

Illud uerò περὶ τῷ δεδιηκέναι, de aliquo metuisse, priuati iuris est.

Construitur peculiariter cum genitiuo, unà cū hoc uerbo ποιῶ. περὶ πλείονός σε ποιῶ ἐκείνου, pluris te facio quàm illum. περὶ πολλοῦ ἂν ποιησαίμην, magni facerem. περὶ ἐλάττονός σε ποιεῖ ἐκείνου, cōtemnit te præ illo. περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, parui facere. περὶ πλείστου ποιεῖσθαι ἁπάντων, omniū maximi facere. περὶ οὐδενὸς ποιεῖσθαι, nihili facere. Quod etiam fit cum uerbo substantiuo, περὶ πολλοῦ ἡμῖν τυγχάνει ὤν, magni fit apud nos. Quandoq; etiam fit cū alijs quibusdam uerbis, περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, pro nihilo ducebant.

Cum accusatiuo significat circum, iuxta, περὶ ἅλα, καὶ κύαμον, circa salem & fabam.

fabã. περὶ θύρας, circa fores. περὶ ὃ, quocirca. Verùm illa, περὶ δορὶ, περὶ πύργῳ, circum haſtam, circum turrim, Poëtica ſunt.

ἈΜΦΊ.

Ἀμφὶ conſtruitur eiſdem caſibus, quibus περὶ, et idẽ quod περὶ ſignificat. Dicitur tamen ἀμφ' αὐτῷ, pro illo, ſiue illius cauſa.

ἈΠΟ'.

Ἀπὸ ſemper cum genitiuo. ἀπὸ σκοπιᾶς, è ſpecula. ἀπὸ κώπης, à remo. ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμάτων, à bis ſeptem undis. ἀπὸ θήρας λύκου, à uenatu lupi. ἀπὸ βαλβίδων, à repagulis. ἀπὸ ςόματος εἰπεῖν, ἀπὸ γλώττης εἰπεῖν, memoriter recitare. ἀπὸ τῆς ἴσης οὐσίας, ex æquis uiribus.

Quãdoq; habet uim aduerbij huius ἄποθεν, procul. Hinc fit quòd dicitur, ἀπ' οὔατος, procul ab auribus. ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, præter propoſitum, præter intentionem & conſilium. ἀπὸ τρόπου, alienũ ab honeſtis moribus. Huic opponitur πρὸς τρόπου, quemadmodũ Latinis,

è re, opponitur illi, ab re. ἀπὸ καιροῦ, intem pestiuum.

Dicunt etiam loco aduerbij. ἀφ᾽ ὧν, propterea. ἀφ᾽ ὧν ἐπράττον οὗτοι, id est, διὰ τὰ τούτοις πεπραγμένα. ἀπ᾽ ἄρτι, post hoc, ex hoc tempore. ἀπ᾽ ἐκείνου, iam, tum, ex illo tempore. ἀπὸ μέρους, aliquantulũ, ex parte. ἀπὸ τότε, ex eo tempore. ἀπὸ ταυτομάτου, fortuito.

ΥΠΟ.

ΥΠΟ cum genitiuo significat sub, ὑπὸ κόλπου τὰς χεῖρας ἔχειν, sub sinu manũ habere. Aut propter. οὐδ᾽ ὑπὸ πενίας εὐεργετῶ, neque bene facio propter paupertatem.

ΥΠΟ CVM DATIVO.

ΥΠΟ cũ datiuo etiam significat sub, ποιεῖσθαι ὑφ᾽ ἑαυτῷ, uel ποιεῖσθαι ὑφ᾽ ἑαυτὸν, in potestatem suam redigere, potestatis suæ facere.

ΥΠΕΡ CVM GENITIVO.

ΥΠΕΡ cũ genitiuo significat super, de. ὑπὲρ σκιᾶς ὄνου, de asini umbra. Dicũt etiam, ὑπὲρ ἡμῶν, è re nostra. Aut supra,

pra, ὑπὲρ καπνοῦ, supra fumum. Aut pro, ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Ctesiphonte oratio. ὑπὲρ τοῦ φίλου κινδυνεύω, pro amico periclitor. Quod idem nõnũquam etiam significat cum datiuo poëtice, ὑπὲρ τῷ φίλῳ κινδυνεύω. Nõnunquam etiã capitur pro contra. Sic Homerus, ὑπὲρ σέθεν, pro κατὰ σοῦ dixit.

Cum accusatiuo, plus, ultra, et omnino excessum significat. ὑπὲρ λόγον, supra quàm dici posset. τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, ea q̃ sunt supra nos. ὑπὲρ κατάλογον, supra catalogum, id est, eximius. ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν, ultra peram sapere.

Capitur etiam aduerbialiter cũ suo casu, ὑπὲρ ὧν, idcirco.

APPENDIX.

Præpositiones sæpe subaudiuntur Græcis. ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, id est, ὑπὲρ ὧν, irascitur pro his, quæ passus est. μηδὲν αὐτοῦ καταθείς, pro μηδὲν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκτίσας. τὴν χάριν λέγω, pro πρὸς τὴν χάριν, tua causa dico.

Similiter ubicunq; δυοῖν θάτερον po

nitur in oratione, ut μὴ αὐτῷ μεγάλα, ἵνα δ᾽ υοῖν θατέρου, ἢ τυγχάνων λυπῆς, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῆ, subauditnr ὑπὸ, uel διὰ δ᾽ υοῖν θατέρου, ac si diceret, ne per alterum horum, aut assecutus, &c.

Prępositiones uerbis compositę propriam etiam seruantes significationē, eundem casum, quem extra cōpositionem, postulant. κατηγορῶ σου, accuso te, quia ὑπὸ σοῦ dicitur. ἀφίσημί σου, absisto, siue deficio abs te, quia ἀπὸ σοῦ dicitur. Pręter possessiua et acquisitiua, ἐμφορῶμαι, ἐντρυφῶ, παραπολαύω σου, fruor e. περιτίθημί σοι, circumpono tibi.

Item, ὑπὸ composita etiā intendit cū casu uerbi. κατεσθίει πάντα, deuorat omnia. κατεῖπέ μοι, enarrauit mihi. Et sic destituitur à proprietate præpositiua.

Habet autem se ad modum prępositionis, cum dicitur, κατειπεῖν ἑτέρου, contra alterum dicere: quod tunc iungatur cum genitiuo, quem etiam præpositio postulat.

Celebre est Poëtis prępositiones cō-

positas

positas dissoluere, per alterius dictionis epenthesim. *κατὰ γαῖα κάλυψε*, pro *γαῖα κατεκάλυψε*. *ἐκ δ' ἐτέλασσα*, pro *ἐξετέλασσα δέ*. *ἐξ ὄρου ἦγον*, pro *ἐξῆγον τοῦ ὄρου*. Interdum plures dictiones intercedunt, *οἱ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον*, pro *κατήσθιον*. Sepe etiam componunt eas cum dictionibus à quibus resoluendę sunt, *ἰθάκην καταχοιρανέουσι*, pro *κοιρανέουσι κατὰ ἰθάκην*.

DE PRAEPOSITIONVM inuersione.

INuertuntur præpositiones monosyllabę quidem, in fine carminum. *ὀδυσσ. δ. οὐ μέν τοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ*, Nõ tamen malus uidet̃, neq; ex malis. *ἰλιάδ. υ. καὶ ἦλθεν ἀργυρότοξος ἀρτέμιδι ξὺν*, Et uenit Apollo cum Diana. Dissyllabæ uerò & in oratione soluta inuertũur, & in carmine, tono acuto posito supra penultimam, præter *διὰ* & *ἀνά*. idq; ne coincidant, hęc quidem cum uocatiuo, *ὦ ἄνα*, ô rex. Illa uerò cũ accusatiuo, *δία*, Iouem.

Cæterum trium temporum diſſyllabę, hoc eſt, quæ conſtant altera longa, & altera breui, non inuertuntur, uelut ἀντὶ, ἀμφὶ. quemadmodũ neq; in quibus ι redũdat, ut καταὶ, παραὶ, ὑπεὶρ, tanquam factæ trium temporum.

Porrò ἐν quando aſſumit ι, & fit ἐνὶ, inuertitur more diſſyllabarum. ἰλιάδ. α. ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ędibus in noſtris. Et ᾧ ἔνι κούρη κοιμᾶτο, quo in loco puella cubat. Si inter duo nomina, alterũ proprium, alterum appellatiuum uel adiectiuum, ſit præpoſitio, hanc inuerti neceſſe eſt, ut ante totam conſtruatur orationem, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος, fluuio à Selleente. Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι, Xantho in uerticoſo.

Si uerò prępoſitio ſit inter nomen et uerbum, ſeu participium, poterit ſecũdum diuerſam ſententiam & conſtructionẽ inuerti, et non inuerti, ut ἰθάκην κατακοιρανέουσι. Si enim κατὰ referatur ad ἰθάκην, ſignificãs locum, inuertitur hoc modo, ἰθάκην κάτα κοιρανέουσι, iuxta

xta Ithacam dominantur. Si uerò referatur ad uerbum κοιρανέουσι, ut illi maiorem addat emphasim, non inuertetur. Simile est in hoc, εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον. Quod potest etiam sic legi, εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περι κείμενον.

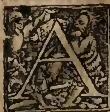
Ad hunc autem modum fit, si inter propria duo, uel appellatiua, cadat præpositio, coniunctione ipsam sequente. νηῶν ἄπο, καὶ κλισιάων, nauibus ab, atque tentorijs. Ἀγαμέμνονος πέρι, καὶ Ἀχιλλέως, Agamemnone de, atque Achille.

Item, si media inciderit, nullaque alia orationis pars interueniat, modò postponatur dictioni, quam debebat præcedere, inuertitur. ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, quo in loco multum laboraui. Θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς, à dijs consilia sciens. Si uerò inter prępositionem & uerbum, uel nomen ad quod pertinet præpositio intercedat alia pars orationis, non reflectitur. τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο, hunc autem Tydides inuasit. Intercedit enim coniunctio δὲ, idque nisi sit in fine sen-

tẽtię: tunc eñ inuertit, etiã si quicquã interueniat, πάντων ἐπῇυσε πολὺ κάτα. omnes autẽ excreauit multos contra.

Quæ uerò patiuntur elisionem uocalis, non reflectunt, nisi punctũ subsequatur, aut significatum corrumpatur non conuersæ. Ἰλιάδ. τ. ἔδεῦτο γὰρ ἡφαίστοιο παρ᾽ οἴσέμεν ὅπλα, statuebat enĩ à Vulcano ferre arma. Vnde Poëtæ post præpositionem quandoque punctum faciunt, Oratores uerò nõ, præterquàm in præpositione πρὸς. hanc enim solam ante punctum locant: ut in hoc, καὶ μικρόν τι πρὸς, & ad paruum quippiam.

SYNTAXIS ADVERBIORVM.

DVERBIA si post se casum habẽt, construuntũ cum genitiuo. μάλιστα πάντων, maxime omnium. λάθρα τῶν ἄλλων, clàm alijs. χωρὶς τῶν ἄλλων, absq; alijs. ἅπαξ, ἢ δὶς τῆς ἡμέρας, semel aut

aut bis in die. χάρειν ἐκείνου, ἕνεκα ἐκείνου, quantum ad illum attinet. πότε τοῦ χρόνου; quo tempore? φεῦ κακῶν, heu mala.

Exceptis aduerbijs cõgregandi, quę datiuo adhærent, ἅμα τοῖς ἄλλοις, unà cũ alijs. ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις, simul cum alijs. Et iurandi, quæ accusatiuo, νὴ Δί' οὐκ εἶπον, & μὰ Δί' οὐκ εἶπον, per Iouem non dixi. Quæ hoc inter sese differunt, q̃d νὴ per se significat affirmationem, μὰ uerò negationem. μὰ Δία, non per Iouem. νὴ Δία, ita est per Iouem. Et νὴ Δί' ἀλλὰ, ualet At, sine, at enim. Et deriuatiuis, quę primitiuorum structurã sequuntur. ἄξιος λόγου, dignus ratione. Sic ἀξίως λόγου, dignè ratione. καταφρονῶ τῶν εὐτελεστέρων, contemno abiectiores. sic καταφρονητικῶς τῶν εὐτελεστέρων, contemptibiliter abiectiorum. ὅμοιος τοῖς ἄλλοις, similis alijs. sic ὁμοίως τοῖς ἄλλοις, similiter alijs. καταβεβλημένος τῆς γνώμης, uel τὴν γνώμην, abiectus animo. sic καταβεβλημένως τῆς γνώμης, uel τὴν γνώμην, abiectè animo.

Exceptis etiam aduerbijs exclaman di, quibus competit constructio huius modi, ὢ acutitonum iungitur nominatiuo, ὢ λόγος, ὢ φρόνησις, ὢ σύνεσις, ὢ ἐπιχειρήματα, uerba sunt admirantis orationem Libanij.

Construitur etiam cum genitiuo, ὢ θαύματος, ô rei miraculum. Cui quandoque subijcitur accusatiuus. ὢ θαύματος τῆς παρθένου τικτούσης τὸν Θεόν, ô rei miraculum, uirginem parientem Deũ. Sicut etiam Latini dicũt, ô Dij immortales, rem miseram & calamitosam. Interdum sine casu construitur, ὢ πῶς ἀδιαλείπτως τὴν τούτων φέρω τὴν μνήμην.

Sic Vergilius,

O cohibete iras. Et,

O quæ iam satis ima dehiscat Terra mihi.

Ω circumflexum cũ uocatiuo. ὦ Ἄπολλον, ô Apollo.

Vtuntur Græci in inuocationibus genitiuo & uocatiuo eo loco, quo Latini accusatiuo & uocatiuo. ὦ Ἄπολλον τῆς δαιμονίας ὑπερβολῆς, ô Apollo, magnam felicitatem.

felicitatem. Quem uocatiuum mutant interdum in genitiuum, præcedẽte præpositione πρὸς, ὦ πρὸς τῶν θεῶν τῆς συμφορᾶς. ô Dij, rem calamitosam.

Φεῦ cum genitiuo. φεῦ τῆς ἀτιμίας, heu ignominiam.

Οἴμοι, recto & genitiuo. Recto, οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα, heu infelix, ut perij. Genitiuo. Lucian. οἴμοι τῶν ἀγρῶν, uerba sunt deplorãtis agros perditos. Ponitur etiam sine casu, οἴμοι, hei mihi.

Loco exclamationis ponitur nõnnũquam solus genitiuus, ut dictum est superius.

ἌΡΤΙ.

Ἄρτι cõstruitur omnibus temporibus, dempto futuro. ἄρτι ποιῶ, ἐποίουν, ἐποίησα, πεποίηκα, &c.

ΑὖΘΙΣ, & ΕἸΣΑΕΊ.

Αὖθις & εἰσαεὶ adsciscunt futurũ. εἰσαεὶ ἔσαι κίνησις, semper erit motus. αὖθις διδάξω, rursus docebo.

ΑὐΤΊΚΑ.

Αὐτίκα cõstruitur omnibus temporibus,

poribus, dempto futuro.

ἝΩΣ.

ἝΩΣ, quandiu, gaudet indicatiuo. ἕως ἔζη, quandiu uiuebat.

Et coniunctiuo. ἕως κεύπτηται, quandiu occultetur. ἕως ἂν coniunctiuo: & ubi loquimur de re præterita, optatiuo. ἕως ἂν γένηται, quandiu fiat. ἕως ἂν γένοιτο quandiu fieret.

Construitur etiam ἕως, & ἕως ἂν, infinitiuis. ἕως παρατείνειν, donec porrigam.

ΜΈΧΡΙ.

ΜΈΧΡΙ & ἄχρι ad hunc ferè modum construuntur cũ cæteris orationis partibus, μέχρι παντὸς, sine præfinitione tẽporis. sicut διὰ παντὸς. μέχρι τινὸς, quousque. μέχρι ζωῆς, per totam uitam. μέχρι πρὸς, usque ad. μέχρι πρὸς τὸ τέλος, usque ad finem. μέχρι πόῤῥω, diu. μέχρι πρώην, nuper primum. μέχρις ἐνταῦθα, μέχρις τοῦδε, hactenus. μέχρις οὗ ἂν, quoad. μέχρι περ ἂν οὗ, quousque. μέχρις ἂν, & ἄχρις ἂν, quandiu. μέχρι οὗ, & ἄχρι οὗ, quoad, quousque.
Et construitur plerunque indicatiuo,

μέχρι τοῦ, & ἄχρι τοῦ, usquequo. Præponitur infinitiuis, μέχρι τοῦ, uel ἄχρι τοῦ καὶ ἐρυθριᾶν, usquequo erubescerem.

NŶN.

NŶN omnibus temporibus accommodatur, præter plusquamperfecto. νῦν πειράζομαι, νῦν πειρᾶται, νῦν ἐξαπόλωλε, νῦν ἐπόνουν, νῦν ἐνίκησε. Et nõ est inchoatiuum orationis, sed semper coniunctioni δὲ coniungitur. ᾤμην τοῦτ' ἐκεῖνον ἐρεῖν, νῦν δὲ οὐδὲν τούτων εἴρηκε.

ἬΔΗ.

ἬΔΗ, quando significat tempus, solum construitur imperfecto, ἤδη ἔγραφον. & indefinito, ἤδη ἔγραψα. & plusquamperfecto, ἤδη ἐγεγράφειν.

ΠΆΛΑΙ.

Huic similem constructionem habet aduerbium πάλαι.

ὍΤΕ & ΤΌΤΕ.

ὍΤΕ & τότε construuntur omnibus tẽporibus, prętèrquàm perfecto. ὅτε νοῶ, ὅτε ἐνόουν. ὅτε ἐνενοήκειν, ὅτε ἐνόησα, ὅτε νοήσω, sed non ὅτε νενόηκα.

ὉΠΌΤΑΝ.

ὉΠΌΤΑΝ.

ὉΠΌΤΑΝ, cum ſit ſermo de re prę-
terita, iungitur optatiuo, τί γὰρ ἂν ἐ πάθοις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; nam quid
ageres cum diuinitus cogerere?

ΣΉΜΕΡΟΝ.

ΣΉΜΕΡΟΝ, omnibus temporibus
adiũgitur, præterquàm plusquamper
fecto & futuro.

ΟὐΔΈΠΟΤΕ.

ΟὐΔΈΠΟΤΕ ſolũ cõſtruitur prę-
terito. τοῦτ' οὐδέποτε ἐγένετο, hoc nunquã
contingit.

ΠΡῚΝ.

ΠΡῚΝ, conſtruitur praterito indica
tiui. πρὶν εἶπεν, priuſquam dixit. Et in-
finitiuo, πρὶν εἰπεῖν, priuſquã diceret.
Quod etiam fit intercedente ἤ. Matth.
1. πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, priuſquam ipſi
cõuenirent. Quemadmodum inter-
uenit ἄν, cum additur coniunctiuo in
re futura, aut optatiuo in re præterita.
πρὶν ἂν γένηται, priuſquam fiat. πρὶν ἂν γένοιτο, priuſquam fieret.

Iungitur etiam πρὶν ἢ optatiuo & cõ

iunctiuo

iunctiuo in re preterita. πρὶν ἢ γένοιτο, & πρὶν ἢ γένηται, priusquam fieret. Iungitur etiam in eodem sensu indicatiuo, πρὶν ἔλυσε, priusquam absolueret.

Quemadmodum nominibus τοῖος, τόσος, πηλίκος, respondent οἷος, ὅσος, ἡλίκος. Sic aduerbijs τῆμος, τότε, τέως, τηνίκα, τόφρα, respondēt ἦμος, ὅτε, ἕως, ἡνίκα, ὄφρα. Et in syntaxi sese mutuo præcedunt & sequuntur, quemadmodum illa nomina. τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος ὄφρ' ἂν ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσι. eousque Troianis uires adde, quousque Græci filium honorent meum.

LOCALIA.

Atticis aduerbiorum localium circū stantiæ cōfunduntur, ita ut quæ significant ad locum, ponantur pro significantibus in loco, & contrà. ut ἔνδον, ꝓ ἔσω. ἔνδοθεν, ꝓ ἔνδον. Quo modo Verg. *Eiectum littore egentem Suscepi*, dixit, pro, Eiectum ad littus.

Aduerbijs de loco addunt nonnunquam præpositionem ἐξ, quanquam per

per se eam includant. Dicunt enim, δὲ ἐμέθεν, pro ἐμέθεν. δὲ οὐρανόθεν, pro οὐρανόθεν. hoc fit secundum eum tropum, quo coniungunt æquiualentia, sicut & τήμερον ἡμέραν, pro σήμερον. & βάσκ' ἴθι, pro ἴθι.

QVALITATIS.

Aduerbia qualitatis gaudēt his uerbis, ἔχω, διακεῖμαι, & similib. ἐνδεῶς ἔχω, indigeo. πονήρως ἔχω. uel διακεῖμαι, male affectus sum. Quibus addi potest genitiuus, significans id quod afficitur. οὕτως ἔχω γνώμης, sic animo affectus sum. πονήρως ἔχω τοῦ σώματος, male affectus sum corpore.

ΠΛΗΝ.

Exceptionis aduerbium πλὴν, quando cōstruitur cum genitiuo, ualet prę ter. πλὴν ἄλλων, præter alios. Sine genitiuo quādoq; significat pręterquàm. Lucianus de sacrificijs, αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταὶ, πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, sacrificia apud illos sunt eadem, præterquàm quod hostiam lugeant.

Quan-

Quādoq; uerū, ueruntamē. Matth. 26. παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο. πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, transeat à me calix hic, ueruntamen nō ut ego uolo. Quod idē nonnunquam significat, ubi construitur cum ἀλλά. Lucian. in Iudi. dearum, οὐκ ἔτι δέομαι τὰ ἡμέτερα, πλὴν ἀλλ' ἄπιθι, ueruntamen abi.

Nonnunquam etiam abundat in oratione, ueluti cum πλὴν ἀλλ' ἢ, ponitur pro ἀλλ' ἤ. & πλὴν εἰ μὴ, pro εἰ μή. ut Aristot. 1. Metaph. οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, is qui medetur non sanat hominem, nisi per accidens. Sic etiā χωρὶς εἰ μὴ, nō plus ualet quàm εἰ μή.

His contrarium est in aduerbio similitudinis οὕτω, quod frequenter nō expressum subauditur, ut Matth. 6. γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ γῆς, pro οὕτω καὶ ἐπὶ γῆς, fiat uoluntas tua quemadmodum in cœlo ita & in terra. Et Ioannis 20. καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς, pro

καὶ οὕτως ἐγὼ πέμπω ὑμᾶς, quemadmodum misit me pater, ita etiam ego mitto uos. Dicitur etiam οὕτως ὄναιο, quod est bene precantis, sicut Latinis, macte uirtute.

ὩΣ.

Ὡς præponitur superlatiuis, ὡς λαμπρότατον, quàm splendidissimum. ὡς τάχιστα, simul ut. Quod etiam fit intercedente ὅτι, ὡς ὅτι λευκότατον, perquam candidum.

Quandoque etiam postponitur, & tũ significat λίαν. ὑπερφυῶς μὲν οὖν ἔφη, ὡς βούλομαι, magnopere, inquit, cupio. θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονε, mirum in modum miser factus est. θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα, mirum in modum petij. In quo etiã significato nõnunquam præponitur. ὡς ἀληθῶς, quàm uere. ὡς ἑτέρως, longe aliter.

Si uerò pręponatur infinitiuo, ualet ὥστε. οὕτως δὴ ἀπαίδευτος, ὡς μηδὲν εἰδέναι tam est ineruditus, ut nihil sciat.

Atticis autẽ construitur accusatiuis pro

pro πρὸς, & pro εἰς. ὡς Λακεδαιμονίους, ad Lacedæmonios. ὡς Μακεδονίαν, ad Macedoniam.

ὬΣ.

ὬΣ acutitonum idem est quod ὅπως. Vnde illud, ἔστιν ὡς, pro quodammodo & quadãtenus ponitur, ut dictum est superius.

ὬΣΤΕ.

ὬΣΤΕ aduerbiũ digressiuũ cõstruitur indicatiuis. ὥστε λέγει, itaq; dicit, idq; Attice. & optatiuis. ὥστε λέγοι ἄν, itaq; dicat. & infinitiuo, ὥστε λέγειν.

Significãs autem similitudinem aut æquiparantiam, construitur tam post nomen, quàm post aduerbium. Post nomen: ut τοιοῦτός ἐστιν, ὥστε καὶ νοεῖν, καὶ λέγειν τὰ δέοντα, talis est ut cogitet, & dicat quæ oportet. τηλικοῦτός ἐστιν, ὥστε πάντας ὑπερβάλλειν, tantus est, ut omnes superet. Post aduerbium, οὕτως ὥστε πάντας θαυμάζειν, sic, ut omnes admirentur.

DE NEGATIVIS ET prohibitiuis.

In orationibus negatiuis Greci plerunq; præponunt negationem utriq; uerbo, quam latini duntaxat alteri preponunt. οὐ φημί σε εἰδέναι, pro φημί σε οὐκ εἰδέναι, dico te neſcire. μὴ προσποιοῦμαι τοῦτ' εἰδέναι, pro προσποιοῦμαι τοῦτο μὴ εἰδέναι, diſſimulo hoc ſcire. οὐκ ἀξιῶ τοῦτο ποιεῖν, pro ἀξιῶ τοῦτο μὴ ποιεῖν, indignum puto hoc facere. οὐ νομίζω εἶναι, pro νομίζω μὴ εἶναι. οὐκ οἴομαι δεῖν, p οἴομαι οὐ δεῖν. & ſic de aliȷs.

Quod ſi quandoq; inueniatur negatio poſtpoſita uerbis, hoc fit per figuram apoſtrophen. κοιμησόμεθα οὔ, pro οὐ κοιμησόμεθα.

οὐ ſi præcedit dictionem incipientẽ à uocali nõ aſpirata, ſcribitur οὐκ. οὐκ ἔχομαι, οὐκ ἐποίησα, οὐκ ἔστιν. Si uerò precedat eam, quę incipit à uocali aſpirata, ſcribit̃ οὐχ. οὐχ ἡμεῖς, οὐχ ὁρᾷς, οὐχ ἕλκεται. Sed ſi præcedat inchoatam à cõſonante, ſcribitur οὐ, ut οὐ ποιεῖς, οὐ λέγω.

In hunc ferè modum cõstruitur negatio οὐ, cũ cęteris orationis partibus peculiariter. ὅσον οὐ, ὅσον οὔπω, μόνον οὐ, pro fermè, circiter. ὅσον οὐδέπω, ὅσον οὐκ ἤδη, pro quàmprimum, iamiam. οὐ μόνον δὲ, dicunt pro, neq; hunc solum, uel neque has solas, uel neq; hic solus, uel neque hęc sola: & ita per omnia genera, & per omnes casus. ἀπέκτεινε τοὺς φίλους, οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα, occidit amicos, et non hos solum, sed etiam patrẽ. ἀπολείπονται γείτονες πάντες, οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ, relinquuntur omnes uicini, & non hi solum, uerum etiam pater.

οὐδὲν μᾶλλον, Atticis capitur ꝑ οὐδαμῶς, uel potius pro nihilo magis. τοῦτο μὴ εἰδὼς οὐδὲν τι μᾶλλον ἠπιστάμην γράμματα, hoc cum nouissem, nequaquã, uel nihilo magis nouissem literas.

Composita ex negatione & nomine numerali nõnunquam soluuntur, & quandoq; per tmesim, οὐδὲ εἷς, pro οὐδείς. οὐδὲ ἕν, pro οὐδέν, οὐδ' αὖ εἷς, ꝑ οὐδεὶς αὖ.

μηδ᾽ ἂν εἷς, pro μηδεὶς ἄν. μηδ᾽ ἂν μία, pro μηδεμία ἄν. οὐτιν᾽ ἕν, nullum penitus. οὐδ᾽ ὅτι ἕν, nihil quicquam. οὐχ ὅπως, οὐχ οἷον, nedum. οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως, nullo pacto, ut οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ εἶ, fieri non poteſt quin ſis. οὐκ ἔσθ᾽ ὅτι, nihil. οὐκ ἔστιν ἐφ᾽ ὅτῳ, in nullo. οὐκ ἔστιν οἷτινος, nulli. οὐ γὰρ, nónne, an non. οὐ γὰρ δὴ, ualet abſit. Pro quo etiã capitur. οὐκ ἀγαθὲ, abſit. οὐ γὰρ ἂν, alioqui non. οὐ γὰρ ἄν πω, & οὐ μὲν δὴ, nequaquam, minime uerò. οὐ γὰρ ἀλλὰ, enimuero, uerum enimuero. Ponitur enim abundante negatione pro καὶ γὰρ, ut, μὴ σκῶπτε, οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἔχω κακῶς, ne cauillare, etenim male habeo. οὐ γὰρ ὅπως, non enim hoc modo, neq; enim tantummodo.

οὐχ ὅπως, non ſolum, nõ ſolum non, ſignificat etiam non ut. Et pro eo οὐχ ὡς ſæpe dicitur.

Μὴ ὅτι, non ſolum, non ſolum non. Idem ſignificat οὐχ ὅτι, quod etiam capitur pro non quod, & tũ ſolum cõſtruitur indicatiuo. οὐχ ὅτι μὴ, non quin. οὐχ ὅτι

ὅτι μὴ καλὸν εἶν οἶμαι, non quin honestũ esse censeam. ὅτι, nequaquã. ὅτι, id est, ὁ. abundat enim ι, sicut in πάνυτι. ὅτι που, an forte, num forte.

οὐ μὴν ἀλλά, uel ὁ μὴν ἀλλά γε, enimuero, at uero, quin etiam, sed tamen. ὁ μὴν ἀλλ' ἔσω, uerum esto, sed sit sane, q̃d non concedentis est. Interdum per tmesim profertur, ὁ μὴν αὐτός γε, ἀλλά, pro ὁ μὴν ἀλλὰ αὐτός γε.

Quod si ex οὐ μὴν ἀλλά, tollatur ἀλλά, iam erit negatio. οὐ μὴν, necuero.

Quandoq; dicunt, οὐ μέν τι ἀλλά, & οὐ μέν τοι ἀλλά γε, pro ueruntamen.

Οὐ μὲν οὖν γε, non quidem. οὐ μένουν, certe non, ueruntamen non.

Οὔτε μὴν, οὐδὲ μὴν, necuero, nectamen. οὐ μὴν πω, haud dum tamen. οὐ μὴν οὐδὲ, οὐ μὴν ὅτι, non tamen, uerun tamen non.

Quandoq; fit apud Græcos, ut duæ negationes affirment, sicut Latinis. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε μοῦ τὰ χρήματα, certe uos habetis pecuniam meã. Aristoph.

οὐκ ἐῶ ὅπως οὐκ ἐξελῶ σε τῆς οἰκίας, nullo modo nō eijciam domo: hoc eſt, omnino eijciam & abdicabo.

Verùm ut plurimū duę negationes uehementius negāt, uel altera abundat. οὐ μὴ ποιήσω, nequaquā faciam. Sic Ioan. 15. χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν, ſine me nō poteſtis facere quicꝗ. Homerus, οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα, negationis habet repetitionē. Nec eſt ſimilis loquendi ratio in ναὶ μά. nā μὰ per ſe negat, ut μὰ Δία, non per Iouem. ναὶ μὰ uerò affirmat. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, pro νὴ τόδε σκῆπτρον, per hoc ſceptrum. quo in loco μὰ abundat.

οὐδαμῆ οὐδαμῶς, nullo prorſus pacto. Hic etiam negatio altera uidetur ex ſuperfluo addita, & eſt ſolum ἀρνητικόν. Verùm μηδαμῆ μηδαμῶς, idem ſignificat. Sed ἀπαγορευτικὸν etiam eſſe poteſt.

His opponitur πάντη πάντως, uſque quaꝗ. Et οὐ γὰρ ἀλλά, ex abundātia negationis capitur quandoque pro καὶ γάρ.

γάρ. Ariſtoph. in Ranis, μὴ σκῶπτε, ὦ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ne cauillare, etenim male habeo.

Similiter in hoc, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, nequaquam, multum abeſt, uirtute geminatũ negatio, ut patet cum dicitur, ταῦτα μὴ πω γέγονεν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, hęc nondũ facta ſunt, & multum abeſt ut fiant. Nam nihil refert, ſi negationem auferas, & dicas, ταῦτα μήπω γέγονεν, καὶ πολλοῦ δεῖ, et multum abeſt ut fiant. Quin & contraria dictione idem ſignificatur, οὐδ' ὀλίγου δεῖ, neque parum intereſt, id eſt, multum abeſt. Quia hic negatio uim ſuam ſeruat, quæ in illo, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, ornatus cauſa & Attice ponitur.

Fit etiam ex abundãtia negationis, q̃d Attici addant negationes uerbis, quę per ſe ſunt negatiua, qualia ſunt ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι, ἐπέχω, &c. ἔξαρνός εἰμι μὴ ποιῆσαι, nego me feciſſe. κωλῦσαι μὴ ἐξάγειν, uetare quo minus exportent. οὐκ ἐξαρνοῦμαι, μὴ γεγονέναι ἐρωτικός,

γεγονυῖαι ἐρωτικός, non eo infitias, me in amorem fuisse procliuem.

In locutionibus quoq;, quæ per infinitiuum efferuntur, geminatur quandoq; negatio per μὴ οὐ, uel μὴ οὐχὶ, ut οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι, non posses negare, quod sis filius meus. οὐ θέμις, μὴ οὐχὶ πρόθυμος εἶναι τοῖς φίλοις, nefas est q̄d non sis paratus amicis. Quę duplicatio negationum quandoq;, seruata eadẽ cõstructione, significat nisi. μὴ ἔλπιζε τὸν θεὸν ἐλάσκεσθαι, μὴ οὐκ ἀπέχεσθαι κακίας, hoc est, ἢν μὴ ἀπέχῃς. In qua locutione ἐφ᾽ ᾧ, uel ἀντὶ τῷ subaudiri uidetur, quasi dicatur, ἐφ᾽ ᾧ μὴ οὐκ ἀπέχεσθαι.

Significat etiam seruata eadem constructione, quin, quo minus. τὸν γὰρ ἕτερον ὀφθαλμὸν οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκυῖαι, nullo pacto fieri potest, quin alter oculus obtusius uiderit.

Cõstruitur etiã μὴ οὐ, uel μὴ οὐχὶ, quando significat quin, uel nisi, cum participio. οὐκ ἂν ἀξιόπιστος ἦν λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον ἀληθευσάμενος, non esset

creden-

credẽdum, quod dico, nisi prius uera dixissem. οὐ γὰρ ἐκεῖνα ἀναστραπείη, μὴ οὐχὶ καὶ τούτων ἀναπεσόντων, ruere illa non possunt, quin & hæc concidant.

Item, ponitur pro non etiam, quãdo construitur cum infinitiuo, addita καὶ cõiunctione. τόδε οὐδαμῶς ῥάδιον, πολλὰ κακὰ δρῶντα τοὺς ἄλλους, μὴ οὐ καὶ πάσχειν αὐτὸν πολλὰ ἕτερα, illud nequaquã facile fit, ut qui in alios multa mala cõmittit, non etiam patiatur & ipse multa alia. Quod etiam per alteram tantum negationem dici potest, μὴ καὶ πάσχειν αὐτὸν, uel οὐ καὶ πάσχειν αὐτὸν, non & patiatur & ipse.

Inueniuntur etiam μὴ οὐ, uel μὴ οὐχὶ cõstrui indicatiuis, pro nequaq̃. Arist. 2. Politicon, μὴ γὰρ οὐ μάτην τὴν πρὸς ἑαυτὸν αὐτὸς ἔχει φιλίαν, nequaquam temerarium est, quod sibi sit unusquisque amicus.

Quod si has particulas inuertas, ut sit οὐ μὴ, subiunctiuum ferè poscunt, raro etiam indicatiuum, aut optatiuum,

eodem significato, hoc est, pro nequaquam. Lucian. θαῤῥει, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον δικαιοσύνης ταύτης παρούσης. confide, haudquaquã enim iniustum fieri potest cum iustitia adsit. Cum indicatiuo, σὺ μὴ γὰρ πονηροὺς οὐ μήποτε βελτίους ποιήσετε, prauos nequaquam reddetis meliores.

Cum optatiuo, οὐ γὰρ μήποτε κατισχύσειε τοῦ πεφυκότος, nequaquam præualere posset aduersus ea quæ accidunt.

Sicut Atticis quandoq; abundat negatio, ita etiã eisdem sępe deest & subauditur. Sic Demost, ποῖ δὴ πάρεστι. πρὸς γὰρ οὐδ' ὅπου τούτων ἀπολογήσεται dixit, pro πρὸς οὐδὲν οὐδ' ὅπου ἀπολογήσεται.

Μὴ negatiuum, iungitur indicatiuo in prȩteritis et in prȩsenti. δέδοικα μὴ λελήθαμεν, uereor ne non intelligamus. δέδοικα μή πως καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν, uereor ne te quippiam horum conturbarit. In præsenti, φοβεῖσθε μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι.

Iungitur etiam μὴ, similiter ὅπως μὴ, &

et ὡς μὴ, optatiuis. ἐγὼ σου κήδομαι, μὴ, uel ὅπως μὴ, uel ὡς μὴ ἀδικοίης, ego gero curã tui, ne quis afficiat te iniuria. Simili- ter coniunctiuis ἐλλειπτικῶς, deficiente scilicet σκόπει, uel ὅρα, aut alio simili uer bo, ἀλλὰ μὴ λάθωμεν ἑαυτοὺς, uel sic, ἀλλ' ὅ- πως μὴ λάθωμεν ἑαυτοὺς, sed uidendũ no bis, ne per imprudentiam erremus.

Et accipitur sæpe μὴ, pro οὐ, sed nunquam οὐ pro μή. μὴ ἀπαγορευτικῶς construitur omnibus modis, dempto indicatiuo. μὴ λέγε, ne dic. μὴ γνῷς, ne noscas. μὴ γνώσῃς, ne noueris. μὴ γνῶναι, ne noueris.

Dum est interrogatiuũ, iungitur in- dicatiuo, μὴ θέλεις φαγεῖν; an non uis comedere?

Vt μὴ construitur ἀπαγορευτικῶς, & οὐ ἀρνητικῶς: sic eorum composita, uideli- cet μήτι, μήτοιγε, μήποτε, & similia, ἀπα- γορευτικῶς. Et οὔτι, οὔποτε, οὐδέποτε, & alia huiusmodi, ἀρνητικῶς. atque apagoreuti- ca, pro arneticis accipiunt, non contrà arnetica pro apagoreuticis.

Coniun-

Cõiungitur μὴ cæteris orationis partibus in hunc ferè modũ, μῶν μὴ, nónne. μήτις, num quis. μήτι, nũquid, uel ne quid. μήποτε, an, construitur non tã percunctanter, quàm dubitanter, ἀλλὰ μήποτε οὐ τοῦτό ἐστι τὸ αἴτιον, ἀλλὰ τὸ προειρημένον; an potius non hæc causa est, sed supra dicta? μήποτε ἄγαν εὐηθές ἐστι, haud scio an stultum sit.

Construitur coniunctiuis & indicatiuis, unde licet dicere, μήποτε λέγεται, uel μήποτε λέγηται.

Est etiam quãdoq; negatiuum, uel optatiuum, μήποτε τοσοῦτον ἀμελήσαιμεν τῆς ἀρετῆς, absit ut tãtum negligamus uirtutem. Capitur etiã pro οὐδέποτε, nunquã. μήτοιγε, nequaquã, saltem, certe. ὅτι μὴ, nisi. μήτι, μήτι δὴ, μήτι γε, μήτι γε δὴ, μήτε δή γε, μήτοι γε, μὴ ὅτι γε, μὴ ὅτι, ualẽt nedum. Et huic postremo respõdet in cõstructione, ἀλλὰ, ut μὴ ὅτι καλὸν, ἀλλὰ κάλλιστον, non solum honestum, sed honestissimum.

Μὴ γὰρ ὅτι, non solum enim, μὴ δῆτα, absit:

absit: ut μὴ δῆτα φίλε, hoc est, absit, ut hoc facias amice. Ponitur etiam pro dij auertãt, dij meliora. Pro hoc etiã ponit̃ μὴ γὰρ δὴ, uel μὴ γάρ γε, ut μὴ γὰρ δὴ γνώμης ἡμῶν κατίσχυε ἡ τύχη, absit enim ut præualeat proposito nostro fortuna. ὅπως μὴ, pro μὴ ponitur. Lucian. in Iudi. dearum, ὅπως μὴ χαλεπήνητε δικαστῇ, ne molesti sitis iudici.

CONIECTANDI.

Aduerbia coniectandi iungũtur indicatiuis, ἴσως ἐρῶ, fortassis dicã. Quod si optatiuo iungãtur, aut cõiunctiuo, nõ fiat sine coniunctione ἂν expressa, uel saltem subaudita. ἴσως φαίη ἂν, forsan dixerit. ἴσως ἂν ἔλθω, forsan uenero. quod cõmune est omnibus aduerbijs cum uerbo constructis.

Εὖ ἂν ἔχοι, bene habeat. πόῤῥω ἂν εἴη, procul absit. νὴ Δί᾽ εἴποιμ᾽ ἂν, per Iouem dixerim, & ita in alijs.

Imperatiuis uerò non construuntur aduerbia coniectandi. non enim dicitur, τάχα γράφε, τυχὸν λέγε.

INTER-

INTERROGANDI.

Interrogandi aduerbia præponunt uerbis. πόθεν πορεύῃ; πότε ἦλθες;

Quod si quando postponantur, id fiet per figurā apostrophen. ἔρχῃ πότε; ὑπάρχεις πόθεν; Quę figura frequentius fit in aduerbio πῶς, ut ἔσαι δὲ τοῦτο πῶς; at hoc quónam pacto fieri poterit? γενήσεται δὲ πῶς; at id quónam modo euenturum est.

Ponitur etiam πῶς interdum non interrogatiue, sed emphaseos gratia, significans plurimum, & quasi admirabunde profertur, ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεί, at ego mire hoc ingenio prę ditus sum.

Πῶς οὔ, in responsionibus assentionē significat, πῶς γὰρ οὔ; quid ni? πῶς οὐκ ἀδικεῖς; nónne tu improbus es? πῶς οὐκ αἰσχρόν; nónne turpe est? πῇ; quomodo? qua ratione? Huic respondet πῇ, ut dictum est.

Cum autem apponit μὲν, & δὲ, significat partim, πῇ μὲν διαφέρει, πῇ δὲ ὁμοίως ἔχει,

ἔχει, partim differt, partim similiter se habet: quod etiam significat, τῇ μὲν, τῇ δὲ, ut dictum est superius.

Πῶς & ποῦ dum accipiuntur interrogatiue, circũflectunt̃, alia uerò acuuntur in penultima: dum uerò capiuntur indefinite, loci aut figurę, aut modi significatiua, inclinantur, nisi fuerint trisyllaba. Nihil enim inclinatur, quod sit plus ꝗ dissyllabũ. πόθεν ἔρχῃ, unde uenis; ἐρχόμενος δέ ποθεν, alicunde ueniens. πῶς ἔχει, q̊ modo habet. οὕτω πῶς ἔχει sic habet. πότ᾽ ἦλθες, quãdo uenisti; ἦλθον δέποτε, ueni aliquãdo. Et hoc pacto frequenter postponitur ποτε, dictionibus infinitis, mediãte cõiunctione δὴ. ὁποσοσδήποτε, quãtuscunq;. ὁποσοσδήποτε, quotuslibet. ὁπότερος δήποτε, uterlibet. ὁπουποτε, ὁπουδήποτε, ubicunq;. ὁπωσποτε, ὅπως δήποτε, ὅπως δήποτ᾽ οὖν, ὅπῃ δήποτε, quouis modo, quomodocunq;, utcunque. ὃ δήποτε, ἃ δήποτε, ὅτε δήποτε, quoduis. ποῖος δήποτε; interrogatiue, qualis tandem;

OPTANDI.

Εἴθε, et αἴθε, aduerbia optãdi cõstruũt uerbis optatiui modi, εἴθε γράψειεν, utinã ſcriberet. αἴθε γράφοιμι, utinam ſcriberẽ.

Cum autem adduntur indicatiuis, faciunt, ut optatiuã recipiant cõſtructionem. εἴθε ἔγραψεν, utinã ſcripſiſſet. εἴθε ἦν ποιεῖν, utinã licuiſſet facere. αἴθ' ὄφελες, habet quidem ſignificationem optationis, uerùm hoc differt ab alijs optandi aduerbijs, quod ſemper conſtruatur in ſecunda perſona. ἰλιαδ. α. αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος, καὶ ἀπήμων ἧσθαι, utinam ſederes.

Dicitur etiã ὡς ὄφελες. Interdũ enim ὡς additur, interdum non additur. Dicunt præterea, εἰ γὰρ ὄφελον, pro ὄφελον.

SYNTAXIS CONIVNCTIONVM.

CONIVNCTIONES non modò reliquas orationis partes connectendi uim habẽt, uerum etiã

inter

inter ſeſe: & unà cum aduerbijs uarie connexa, uariam obtinent ſignificationem & conſtructionem, quarum hic aliquot ſubijciemus exempla.

ἈΛΛΆ.

ἈΛΛᾺ γοῦν, ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ νὴ δία, uel νὴ δία ἀλλὰ, ideſt, at enim. ἀλλ' οὖν, ſaltem, tamen, potius. ἀλλὰ μὴ; nunquid? Quandoq; non interrogatiue, pro non autẽ. ἀλλὰ δὴ καὶ, quinimo, atq; etiam, eſto, concedendi. ἀλλά τοι, atqui, at uero. ἀλλὰ μὴν, atqui, at uero. In principio orationis ſignificat enimuero, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, neque uero, ſed neque. ἀλλ' ἦ, ſed nunquid. ἀλλ' ὅτι; ἀλλ' ὅτι ἢ; utrum? nunquid? ἀλλ' ὅτι, niſi quod, quàm quod, ut οὐχ ἕτερον, ἀλλ' ὅτι, non aliud, niſi quod, uel quàm quod. ἀλλ' εἴπερ, de quo dicetur poſtea.

ΔΈ.

ΔΈ ΓΕ, δέπου, δέτοι, autem. ἢ δὴ, porrò autem, ut ἐὰν ἢ δὴ συμφέρει, porrò autem ſi conferat, μεταβαλκόν ἐστιν.

MÈN.

ΔÈ & μὲν sese in oratione mutuo consequuntur, sicut μὲν quidem pręcedat, δὲ uerò sequatur. οὗτος μὲν λαλεῖ, ἐκεῖνος δὲ σιωπᾷ, hic quidem loquitur, ille uerò silet.

ἩΜÈΝ ἨΔÈ.

Similiter sese consequuntur eorũ cõposita, ἠμὲν & ἠδὲ, quę quidem sunt inchoatiua orationis, et ἠμὲν quidem pręcedit, ἠδὲ uerò sequitur. ἠμὲν ὅσοι ναίουσι οὐρανὸν, ἠδὲ ὅσοι κληρώσαντο χθόνα, et quicũque habitant cœlum, & quicunque sortiti sunt terram.

ΜÉΝΤΟΙ.

ΜÉΝΤΟΙ uerò sanè assentientis est, interdum ornatus causa magis quàm significationis ponitur, uel explendę orationis gratia, ut τὸ μέντοι τοιοῦτο, hoc sanè tale est. Sic Aristoph. in Pluto, καὶ ταῦτα μέντοι ταῦτα, quæ locutio est Attica, pro eo quod est, Atque hæc quidem sunt huiuscemodi, uel ita se habent; clausula est superioris sermonis,

nis, & transit ad alium. Dicitur etiam sic, καὶ ταῦτα μέντοι ταύτῃ, sed de his hactenus.

Accipitur etiam μέντοι, ut respõdeat particulæ μὲν, sicut μὲν precedente, sequatur μέντοι, positum pro δέ.

Est etiam aduersatiuum, sicut Latinis uerum.

MENT' ἌN.

MENT' ἄν, atqui, at. δικαίως μέντ' ἂν ἀπέθανον, atqui iuste morte affectus fuissem. μαίνοιτο μέντ' ἄν, at insaniret. μέντοι γε καὶ, quinimo, uere, atqui. μέντοι που, μέντοι γε, nimirum, tamen.

KAÌ.

KAÌ preponitur dictionibus in oratione, τε uerò sequitur inclinata, θεοί τε καὶ ἀνέρες, dij que & uiri. & ita inter sese construuntur, ut τε præcedat, καὶ sequatur.

Καίτοι γε, καίτοι, atqui, etiam, uerum, sed, quãquã, & quidẽ, proinde, itaq;.

Καὶ δὴ, cõtinuo, ꝓtinus, hoc est, ideo. καὶ μὴν, atqui. καὶ Atticis sæpe geminatẽ,

καὶ μέντοι καὶ, atque etiã. καὶ γὰρ καὶ ἐγὼ, etẽm ego quoque. καὶ δὴ καὶ, equidẽ etiam. καί τοι καὶ, atque adeò. καὶ γὰρ αὖ καὶ, et rursus etiã. καὶ ἵνα δὴ καὶ, et ut etiã. καὶ μὴν καὶ, quin etiã. καὶ ἔγωγε καὶ αὐτός, & ego ipse. Nam καὶ Atticis quidem περιέλκει.

KᾊN.

KᾊN, pro καὶ ἐὰν, & si, uel quod si, uel sin, construitur coniunctiuis. κᾂν ἀναγκασθῇ, quod si cogatur. Cum uerò significat quamuis, gaudet optatiuis, etiam si tanquam de præsenti sermo sit. Quomodo & Plato secundo de repub. de cane loquens, ὃν δ' ἂν γνώριμον ἴδῃ ἀσπάζεται, κᾂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι, quemcunque conspexerit notum, salutat, quamuis nihil unquam ab eo susceperit boni. Cum autem significat atque adeò, uel etiam, iungitur etiam optatiuo, atque indicatiuo. Indicatiuo, κᾂν ἐπῄνουν, καὶ στεφανοῦν ἐκέλευον, ego laudassem, & coronandos censuissem. Optatiuo, Aristoph. κᾂν προσκαταθείην γ' ὥστ' ὀμόσαι

τριώβο-

τριώβολον. Significat etiam ſaltem.

Et quãdo ſępe geminatur in oratione, ponitur pro ſiue. Eſt etiam quãdoque particula potentialis.

KA'N EI.

KA'N EI indicatiuo iungit, κἂν εἰ πάντα ταῦτα ὑπῆρχεν, & ſi in eo omnia hęc eſſent.

Ponitur etiam cum optatiuo, & per tmeſim. κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγινώσκοι τις, & ſi impietatem condemnet quis. Vnde frequens eſt apud Ariſtotelem, κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, & ſi quid aliud ſimile.

KA'N EI MH.

KA'N εἰ μὴ, etſi, tametſi, ſi nõ, ut κἂν εἰ μὴ διὰ ἄλλην αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ ταύτην, & ſi non ob aliam cauſam, certe ob iſtam.

Κἂν etiam per ſe ſignificat etiam ſi, ut πότερ᾽ ἂν μηδὲν ἀδικῶν φαίνηται τὴν πόλιν, ἢ κἂν ἀδικῶν σκοπεῖτε, utrum ſi publice inſons ſit, an etiã ſi nocens, conſiderate.

H'.

H', uel, dum capit definite: uel declaratiue ſola iacet, ut ἰλιάδ. α. βούλομ᾽ ἐγὼ

λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, ego malo populum saluum esse, & nō perire. Quo in loco ἢ significat, & non.

Capitur etiam dubitatiue, τί δὲ λαὸν ἤγαγεν ἐνθάδε, ἢ οὐχ Ἑλένης ἠυκόμοιο; quid autem populum adduxit huc? an non propter Helenam formosam?

ἬΤΟΙ.

Ἤτοι quandoq; idē ualet quod μὲν, & est initialis in oratione, ut ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, ille quidem sic fatus consedit.

Quādoq; est disiunctiua equiualens coniunctioni ἢ, quam precedit in oratione, ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον, uel bonum, uel malum.

Ἤπου ualet ἤτοι, & eodem modo post ponitur ei in oratione ἢ, ut εἰ ζῶον, οὐκοῦν ἤπου λογικὸν, ἢ μὴ, si animal, igitur rationale est, uel irrationale.

Ponitur etiam pro ἢ, quàm, ut πολὺ μᾶλλον, ἤπου τις ἄλλος, multo magis quàm quiuis alius.

E I.

Ei cõſtruitur plerunq; indicatiuo, & habet uim optatiui: uel optatiui certe loco ponitur, cum ei additur ἂν particula potẽtialis. Ioan. 8. εἰ ὁ Θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμὲ, ſi Deus eſſet pater ueſter, diligeretis me. Nõnunquam cum optatiuo, εἰ ἡδονὴ τἀγαθὸν εἴη, ταύτῃ ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία, ſi uoluptas ipſum bonum eſſet, hoc pacto definiri poſſet felicitas. Interdum cum coniunctiuo, præſertim ſi cum alijs cõiunctionibus capiatur. Ἰλιάδ. α. εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, quod ſi iram ipſo die cõcoxerit. εἰ μὴ, id eſt, niſi, ut τί δὲ, εἰ μὴ, quid aliud niſi. εἰ δὲ μὴ, ſin minus, alioqui. εἰ δ᾽ ἄγε, age, agedum. εἰ γοῦν, ſi ſaltem. εἰ γὰρ ὤφελον dicitur, pro εἴθε ὤφελον, utinam. εἰ δ᾽ ἄρα, εἴπερ ἄρα, ἀλλ᾽ εἴπερ, ἐὰν δὲ, hæ clauſulæ, dum per parentheſim inſeruntur orationibus, ſignificant, quod ſi quando id faciendũ ſit, uel, quod ſi quoddam eſt huiuſmodi, aut aliud ſimile, put o-

ratio postulat, ἀμπέλου μὲν δεῖ ἀπέχεσθαι πεπάζοντος τοῦ βότρυος, ἀλλ᾽ εἴπερ, ὅταν ἄρα μελανθῇ, quod si quando id faciendum sit, tũ certe demum, cũ nigra iam uua fuerit. ἀπέχουσι οἱ μοναχοὶ τῆς σαρκοφαγίας, εἰ δ᾽ ἄρα, ἐν ἀσθενείᾳ, abstinẽt monachi ab esu carnium: quod si quando uescantur carnibus, id in ęgritudine est. οὐδεὶς εἰς ψάμμον σπείρει, ἐὰν δὲ, ᾖ, γεωργίας ἄπειρός ἐστιν, nullus arenæ mandat semina, quod si quis sit huiusmodi, is agriculturæ inexpertus est.

ἘΆΝ καὶ ἘΠΕΙΔΆΝ.

Ἐὰν, & ἐπειδὰν, gaudent cõiunctiuo, ut ἐὰν θέλῃς, si uelis. ἐπειδὰν ἴδωσι, cũ uidissent.

ἘΠΕῚ & ἘΠΕΙΔΉ.

Ἐπεὶ & ἐπειδὴ, iunguntur indicatiuo & infinitiuo, ἐπεὶ δὲ ὤφθη, ἐπειδὴ δὲ ἐγνῶσθαι, ἐπειδὴ τάχιστα, simul atque, simul ut, hoc est, ὡς τάχιστα.

ἽΝΑ.

Ἵνα construitur coniunctiuis. ἵνα διδάξω, ut doceam. Et optatiuis, si de re præteri-

præterita fiat sermo, ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut spectaret. Et indicatiuis in pręterito imperfecto, pfecto, et indefinito, ubi aliqd de re pręterita uolum⁹ subesse, aut non subesse. ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν, ἵν' εἶχεν ἐπὶ νόμους ἀπαιτεῖν, oportebat eum accipere syngrapham, ut posset iure exigere.

ΓΆΡ.

ΓΆΡ his coniungi potest, γὰρ τοι, γὰρ δὴ, γὰρ αὖ, γὰρ που, γὰρ δήπου. γάρ τ' ἄν, pro γάρ τοι ἄν.

ὍΤΙ.

ὍΤΙ gaudet indicatiuis, λέγει ὅτι ἥξει, dicit quod ueniet. In locutione narratiua additur optatiuo, ἠγγέλλετο ὅτι γένοιτο, καὶ εἴη, καὶ ἔσοιτο, nunciabat quod fieret, & esset, & erit. Iungitur quãdoq; superlatiuis, ὅτι πλεῖστον, ὅτι μάλιστα, quàm plurimum, quàm maxime.

ἌΡΑ ἆΡΑ.

ἌΡΑ alĳs dictionibus constructa significat dubitationem, οὐκ οἶδα ὅτι λέγοι ἄρα, non noui quid diceret. ἐγεγόνει ἄρα,

 fuisset.

fuiſſet. διατεθείη ἄρα, conſtituiſſet. οὕτως ἄρα φεύγοις, ſic fugias. ὡς δέδοικα, ὅποι ἄρα ὑπεκβαίνοις, quã timeo quorſum euadas.

Ἆρα uerò hoc modo conſtruitur. ἆρ᾽ οὖν, ἆρα γε, utrum. ἆρα οὖν, itaque: & ponitur in initio orationis. ἆρ᾽ οὐκ, utrum, an non. ἆρά ποτε, utrum tandem. ἆρα μὴ, nunquid, utrum, idem ualet quod ἀλλὰ μὴ, in conſequẽtia orationis.

ΟΥ̓Ν.

ΟΥ̓Ν poſtponitur nominibus infinitis, ὁποιοσισοῦν, qualiſcũq;. ὁποσισοῦν, quãtuſcunq;. ὁποσοσοῦν, quotuslibet. ὁπηλικοσοῦν, quãtuſcunq;, ὁποδαποσοῦν, cuiaſcunq;. ὁποσαπλασιοῦν, quamlibet multiplex. ὁποτεροσοῦν uterlibet. ὁπωσοῦν, ὁπωσιοῦν, ὅπη οὖν, q̃uis modo, q̃modocunq;.

ἌΤΤΑ.

ἌΤΤΑ multis adiectiuis iungitur, ut ποῖ᾽ ἄττα, πόσ᾽ ἄττα, πολλ᾽ ἄττα, ὀλίγ᾽ ἄττα, ὑπέρ᾽ ἄττα, τοιαῦτ᾽ ἄττα.

Sunt em̃ additamenta, plus ornatus quàm ſignificationis afferentia orationi,

ni, ueluti Latinis, quis tandem, quisnam, qualisnam.

Ponitur etiam per se, pro τινὰ, ut ἔλεγον ἄττα, dicebam quædam. Quare subiungitur quandoq; substantiuis nominibus, εἰς δείματ' ἄττα, in terrores quosdam.

Seruit & interrogationibus, cum est aspiratum, ut πῶς καὶ ἅττα ποτὲ διελέχθη; quo modo, & quę disseruit? Nam relatiua interdum pro interrogatiuis ponuntur.

ΗΠΟΥ.

ἦπου, utiq;, profecto, nimirum. seruit etiã interrogationis, ut Latinis nẽpe.

Significat etiam ἦ που, et ἦπουγε, multo magis, & præponitur illis ὅπου, ut ὅπου ἐκεῖνοι οἰκῆσαι πόλεις οἷοίτε γεγόνασι, ἦπου ἡμεῖς ἂν δυνηθείημεν κατασχεῖν, quandoquidẽ illi ualent inhabitare ciuitates, multo magis nos possemus.

Eadem seruata syntaxi significat etiã nonnunquam, multo minus, ut ὅπου οὐ στρατηγὸς ὁ δυνατου, ἦπου ἡμεῖς ἰδιῶται δυνηθείημεν ἄν, quandoquidem imperator non

non potest, multo minus nos priuati homines possemus. Sic Atheneus lib. 11. ἀδύνατόν ἐστι καὶ Φαῖδρον κατὰ Σωκράτην εἶν, ὅπου γε τὸ ἐρώμενον αὐτοῦ γεγονέναι, fieri non potest, ut Phædrus Socratis ętate fuerit, multo minus ut amasius ei⁹ fuerit, uel nedum ut amasius eius fuerit.

Quandoq; illi subiungit χολῇ γε, q̃d etiam significat multo minus, & dicitur coniunctim, ὅπου χολῇ γε, pro multo minus Attice.

Ἢ οὖν ποτε, ecquando, autẽ. ἢ γὰρ, nónne. pro quo quandoq; dicunt, ἢ οὐ.

Ἢ γ' ἂν, alioqui, alioq si, nã si. Ἰλιάδ. α. ἢ γὰρ ἂν ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, nã alioqui nũc ultimum improbo tibi esse cõtigisset. Chrysost. secũdo de fato, ἢ γὰρ ἂν ὑποπτεύσαντες αὐτὸν εἶν ἐχθρὸν, ἔφυγον, nã si existimassent, uel alioq si existimassent ipsum esse hostẽ, fugissent.

Ἦ μὴν, uere, apponitur ferè iurciurando, νὴ Δία ἢ μὴν ἐγὼ ἔπαθόν τι τοιοῦτον, uere per Iouem tale quippiam ego passus sum.

Conue-

Cōuenit etiam poſt interrogationē & exclamationem. ὦ Ζεῦ ἦ μὴν καλὸς ἐφάνη οὗτος, ô Iupiter, uere formoſus hic apparuit.

Additur etiā ſponſionibus, & promiſſionibus. ἦ μὴν ποιήσω, certe faciā.

ΓΕ.

ΓΕ omnib. fermè iūgit cōiunctionibus, ἀλλὰ μὴν γε, καὶ μὴν γε, & ſic de alijs.

ΔΗ.

ΔΗ etiam alijs ſubiungitur. καὶ δὴ, cōtinuo, protinus, hoc eſt, ideo. ἀλλὰ δὴ, at enim. οὐδὲ δὴ, nec uero. φέρε δὴ, age uero. ἔστω δὴ, eſto uero. ἴθι δὴ, id eſt, ἴθι. ὃς δὴ, pro ὅς. οἷος δὴ, pro οἷος. τί δὴ, quid tandem, pro quo etiā dicūt τί μὴν. ποῖον δὴ, quale tādē. δὲ δὴ, porrò, δήπου, utique, nimirū, profectò. οὐδήπου, nūquid? δήπουθεν, utique, nimirum. ὅπου δήποτε, ὅπου δὴ, id eſt, ubicunque. ὅ δήποτε, ὅτι δήποτε, ἃ δήποτε, quiduis. ὁπωσδήποτε, ὁπωσδὴ, ὁπωσδηποτοῦν, ὁπουδήποτε, quouis modo, quomodocunque. πόσος δήποτε, quot tandem.

ΜΗΝ.

MH̀N.

τί μὴν, quid nam. Aliquando etiam cõcedentis est, p quid ni? γε μὴν, uero. καὶ μὴν, atqui. ὅμως μὴν, tamen.

ΠΟΥ.

ΠΟΥ interdum conuenit interrogationi, ut τῶ ζώων ἐστι, τὸ μὲν πȣ λογικόν, τὸ δὲ μή; est animalium aliud quidem homo, aliud uerò non?

Est etiam nonnunq̃ in oratione ociosum, quemadmodũ δὴ & γε, & ποι, & μὴν, & ἂν: & postponitur, ut in his, μέν πȣ, εἴπȣ, ὃ δ' ἤπȣ, οὕτω πȣ, τάχα πȣ, ἴσως πȣ, δή πȣ, ὃ δήπȣ, δήπȣθεν, ἦ πȣ, ἤ πȣ, ὅπου, ἄχρι πȣ, μέχρι πȣ.

ΤΟΙ.

ΤΟΙ cum multis construitur dictionibus ὅτωποι, πάντοι, γάρτοι, δέτοι, & ita in aliis. ornatus tantum gratia & explementi orationis. In τοιγάρτοι, etiam geminatur.

Interponitur etiam sine compositione, διά τοι τί; quam nam ob rem est hoc?

Τοίνυν,

Τοίνυν, quando præponitur coniunctioni ἂν, ualet at, atqui, ut ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἷς, atq nullus est omnino uestrũ.

In assumptionibus etiã, ut ἀλλὰ μὴν, ponitur. οὐ τοίνυν προῆλθεν οὐδείς, at nemo tum prodit.

Significat etiã proinde, συλλογιστικῶς. ἓν μὲν τοίνυν τοῦτο ἄρτι τοῦ εὑρισκόμεθα, ὥστε δοκεῖν τι λέγειν, proinde unum hoc inuenimus, ut aliquid dicere uideamur.

Aliquando significat igitur, ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχει τὰ μὰ, audi igitur, ut sese habent res meæ.

Ponitur etiam pro μέντοι. ἐνταῦθα τοίνυν πάντες προσέβλεψαν αὐτῷ, hic quidem omnes intuebantur eum.

Est etiam nõnunquam expletiuum. μηδαμῶς τοίνυν εἴπῃς, tu uerò ne dicas. Ἔτι τοίνυν, iã uerò, atq; etiã. οὔτοι τοίνυν, neque uerò. Et ponĩt pro ἀλλὰ μὴν οὐ. ὅτι τοίνυν, quod uerò, quod autẽ; itaq; q̃d.

ἌΝ.

Ἄν cõstruitur Græcis & δυνητικῶς, hoc est, ut denotet potentiam, & ἀορίστολογικῶς,

λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, ego malo populum saluum esse, & nō perire. Quo in loco ἢ significat, & non.

Capitur etiam dubitatiue, τί δ᾽ λαὸν ἤγαγεν ἐνθάδε, ἢ οὐχ ἑλένης ἠϋκόμοιο; quid autem populum adduxit huc? an non propter Helenam formosam?

ἬΤΟΙ.

Ἤτοι quandoq; idē ualet quod μὲν, & est initialis in oratione, ut ἤτοι ὅγ᾽ ὣς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο, ille quidem sic fatus consedit.

Quādoq; est disiunctiua ęquiualens coniunctioni ἢ, quam pręcedit in oratione, ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον, uel bonum, uel malum.

Ἤπου ualet ἤτοι, & eodem modo post ponitur ei in oratione ἤ, ut εἰ ζῶον, οὐκοῦν ἤπου λογικὸν, ἢ μὴ, si animal, igitur rationale est, uel irrationale.

Ponitur etiam pro ἢ, quàm, ut πολὺ μᾶλλον, ἤπου τὶς ἄλλος, multo magis quàm quiuis alius.

EI.

Ei cõstruitur plerunque indicatiuo, & habet uim optatiui: uel optatiui certe loco ponitur, cum ei additur ἂν particula potẽtialis. Ioan. 8. εἰ ὁ Θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμέ, si Deus esset pater uester, diligeretis me. Nõnunquam cum optatiuo, εἰ ἡδονὴ τἀγαθὸν εἴη, ταύτῃ ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία, si uoluptas ipsum bonum esset, hoc pacto definiri posset felicitas. Interdum cum coniunctiuo, præsertim si cum aliis cõiunctionibus capiatur. Ἰλιάδ. α. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, quod si iram ipso die cõcoxerit. εἰ μή, id est, nisi, ut τί δὲ, εἰ μή, quid aliud nisi. εἰ δὲ μή, sin minus, alioqui. εἰ δ' ἄγε, age, agedum. εἰ γοῦν, si saltem. εἰ γὰρ ὤφελον dicitur, pro εἴθε ὤφελον, utinam. εἰ δ' ἄρα, εἴπερ ἄρα, ἀλλ' εἴπερ, ἐὰν δέ, hæ clausulæ, dum per parenthesim inferuntur orationibus, significant, quod si quando id faciendũ sit, uel, quod si quoddam est huiusmodi, aut aliud simile, ut oratio

præterita fiat sermo, ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut spectaret. Et indicatiuis in preterito imperfecto, pfecto, et indefinito, ubi aliqd de re preterita uolum⁹ subesse, aut non subesse. ἔχρην αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν, ἵν' εἶχεν κατὰ νόμους ἀπαιτεῖν, oportebat eum accipere syngrapham, ut posset iure exigere.

ΓΑΡ.

ΓΑΡ his coniungi potest, γὰρ δὴ, γὰρ δὴ, γὰρ οὖν, γὰρ που, γὰρ δήπου. γάρ τ' ἂν, pro γάρ τοι ἄν.

ὍΤΙ.

ὍΤΙ gaudet indicatiuis, λέγει ὅτι ἥξει, dicit quod ueniet. In locutione narratiua additur optatiuo, ἤγγελλετο ὅτι γένοιτο, ἢ εἴη, καὶ ἔσοιτο, nunciabat quod fieret, & esset, & erit. Iungitur quãdoq; superlatiuis, ὅτι πλεῖστον, ὅτι μάλιστα, quàm plurimum, quàm maxime.

ἌΡΑ ἎΡΑ.

ἌΡΑ aliis dictionibus constructa significat dubitationem, οὐκ οἶδα ὅτι λέγοι ἄρα, non noui quid diceret. ἐγεγόνει ἄρα,

fuiſſet. διατεθήκει ἄρα, conſtituiſſet. οὕτως ἄρα φεύγοις, ſic fugias. ὡς δέδοικα, ὅποι ἄρα ὑπεκβαίνοις, quā timeo quorſum euadas.

Ἆρα uerò hoc modo conſtruitur. ἆρ' οὖν, ἆρα γε, utrum. ἆρα οὖν, itaque: & ponitur in initio orationis. ἆρ' οὐκ, utrum, an non. ἆρα ποτε, utrum tandem. ἆρα μὴ, nunquid, utrum, idem ualet quod ἀλλὰ μὴ, in conſequētia orationis.

ΟΥ̓Ν.

ΟΥ̓Ν poſtponitur nominibus infinitis, ὁποιοσισοῦν, qualiſcūq;. ὁποσισοῦν, quātuſcunq;. ὁποσοσοῦν, quotuslibet. ὁπηλικοσοῦν, quātuſcunq;, ὁποδαποσοῦν, cuiaſcunq;. ὁποσαπλασιοῦν, quamlibet multiplex. ὁποτεροσοῦν uterlibet. ὁπωσοῦν, ὁπωσιοῦν, ὅπη οὖν, q̃uis modo, q̃modocunq;.

ἌΤΤΑ.

ἌΤΤΑ multis adiectiuis iungitur, ut ποῖ' ἄττα, πόσ' ἄττα, πολλ' ἄττα, ὀλίγ' ἄττα, ἕτερ' ἄττα, τοιαῦτ' ἄττα.

Sunt em̄ additamenta, plus ornatus quàm ſignificationis afferentia orationi,

ni, ueluti Latinis, quis tandem, quis nam, qualis nam.

Ponitur etiam per se, pro τινά, ut ἔλεγον ἄττα, dicebam quædam. Quare subiungitur quandoque substantiuis nominibus, εἰς δείματ' ἄττα, in terrores quosdam.

Seruit & interrogationibus, cum est aspiratum, ut πῶς καὶ ἅττα ποτὲ διελέχθη; quo modo, & quæ disseruit? Nam relatiua interdum pro interrogatiuis ponuntur.

ἮΠΟΥ.

Ἤπου, utique, profecto, nimirum. seruit etiã interrogationis, ut Latinis nẽpe.

Significat etiam ἦ που, et ἤπουγε, multo magis, & præponitur illis ὅπου, ut ὅπου ἐκεῖνοι οἰκῆσαι πόλεις οἷοί τε γεγόνασι, ἤπου ἡμεῖς ἂν δυνηθείημεν κατασχεῖν, quandoquidẽ illi ualent inhabitare ciuitates, multo magis nos possemus.

Eadem seruata syntaxi significat etiã nonnunquam, multo minus, ut ὅπου αὐτοκράτωρ οὐ δυνατοῦ, ἤπου ἡμεῖς ἰδιῶται δυνηθείημεν ἄν, quandoquidem imperator

non

non poteſt, multo minus nos priuati homines poſſemus. Sic Athenęus lib. 11. ἀδύνατον γὰρ καὶ Φαῖδρον κατὰ Σωκράτην εἶναι, ἦπου γε ἐρώμενον αὐτοῦ γεγονέναι, fieri non poteſt, ut Phædrus Socratis ętate fuerit, multo minus ut amaſius ei⁹ fuerit, uel nedum ut amaſius eius fuerit.

Quandoq; illi ſubiungit̃ χολῆ γε, q̃d etiam ſignificat multo minus, & dicitur coniunctim, ἦπου χολῆ γε, pro multo minus Attice.

Ἦ οὖν ποτε, ecquando, autẽ. ἦ γάρ, nónne. pro quo quandoq; dicunt, ἦ οὐ.

Ἦ γοῦν ἄν, alioqui, alioq ſi, nã ſi. Iliad. α. ἦ γὰρ ἂν ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, nã alioqui nũc ultimum improbo tibi eſſe cõtigiſſet. Chryſoſt. ſecũdo de fato, ἦ γὰρ ἂν ὑποπτεύσαντες αὐτὸν εἶναι ἐχθρὸν, ἔφυγον, nã ſi exiſtimaſſent, uel alioq ſi exiſtimaſſent ipſum eſſe hoſtẽ, fugiſſent.

Ἦ μὴν, uere, apponitur fere iurciurando, νὴ Δία ἦ μὴν ἐγὼ ἔπαθόν τι τοιοῦτον, uere per Iouem tale quippiam ego paſſus ſum.

Conue-

Cõuenit etiam post interrogationẽ & exclamationem. ὦ Ζεῦ ἦ μὴν καλὸς ἐφάνη οὗτος, ô Iupiter, uere formosus hic apparuit.

Additur etiã sponsionibus, & promissionibus. ἦ μὴν ποιήσω, certe faciã.

ΓΕ.

ΓΕ omnib. fermè iũgit cõiunctionibus, ἀλλὰ μήν τε, καὶ μήν γε, & sic de aliis.

ΔΗ.

ΔΗ etiam aliis subiungitur. καὶ δὴ, cõtinuo, protinus, hoc est, ideo. ἀλλὰ δὴ, at enim. οὐδὲ δὴ, nec uero. φέρε δὴ, age uero. ἔστω δὴ, esto uero. ἴθι δὴ, id est, ἴθι. ὅς δὴ, pro ὅς. οἷος δὴ, ꝑ οἷος. τί δὴ, quid tandem, pro quo etiã dicũt τί μὴν. ποῖον δὴ, quale tãdẽ. δὲ δὴ, porrò, δήπου, utiq;, nimirũ, profectò. οὐδήπου, nũquid? δήπουθεν, utiq;, nimirum. ὅπου δήποτε, ὅπου δὴ, id est, ubicunque. ὅ δήποτε, ὅτι δήποτε, ἃ δήποτε, quiduis. ὁπωσδήποτε, ὁπωσδὴ, ὁπωσδηποτοῦν, ὁπηδήποτε, quouis modo, quomodocunque. πόσος δήποτε, quot tandem.

ΜΗΝ.

MHN.

Τί μὴν, quid nam. Aliquando etiam cōcedentis est, pro quid ni? γε μὴν, uero. καὶ μὴν, atqui. ὅμως μὴν, tamen.

ΠΟΥ.

ΠΟΥ interdum conuenit interrogationi, ut τῶν ζώων ἐστὶ, τὸ μὲν πȣ λογικόν, τὸ δὲ μή; est animalium aliud quidem homo, aliud uerò non?

Est etiam nonnunquam in oratione ociosum, quemadmodum δὴ & γε, & ποι, & μὴν, & αὖ: & postponitur, ut in his, μὲν πȣ, γέ πȣ, ὁ δή πȣ, ὅτω πȣ, τάχα πȣ, ἴσως πȣ, δή πȣ, ὁ δήπȣ, δήπȣθεν, ἤ πȣ, ἤ πȣ, ὅπου, ἄχρι πȣ, μέχρι πȣ.

ΤΟΙ.

ΤΟΙ cum multis construitur dictionibus ὄντωτοι, πάνυτοι, γάρτοι, δέτοι, & ita in alijs. ornatus tantum gratia & explementi orationis. In τοιγάρτοι, etiam geminatur.

Interponitur etiam sine compositione, διά τοι τί; quam nam ob rem est hoc?

Τοίνυν,

τοίνυν, quando præponitur coniunctioni οὐ, ualet at, atqui, ut ὑμῶν τοίνυν οὐδ᾽ ἂν εἷς, atq nullus est omnino uestrũ.

In assumptionibus etiã, ut ἀλλὰ μὴν, ponitur. οὐ τοίνυν προῆλθεν οὐδείς, at nemo tum prodit.

Significat etiã proinde, συλλογιστικῶς. ἓν μὲν τοίνυν τοῦτο ἄρτι τοῦ εὑρισκόμεθα, ὥστε δοκεῖν τι λέγειν, proinde unum hoc inuenimus, ut aliquid dicere uideamur.

Aliquando significat igitur, ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχει τἀμά, audi igitur, ut sese habent res meæ.

Ponitur etiam pro μέντοι. ἐνταῦθα τοίνυν πάντες προσέβλεψαν αὐτῷ, hic quidem omnes intuebantur eum.

Est etiam nõnunquam expletiuum. μηδαμῶς τοίνυν εἴπῃς, tu uerò ne dicas. Ἔτι τοίνυν, iã uerò, atq; etiã. οὐ τοίνυν, neque uerò. Et ponitur pro ἀλλὰ μὴν οὐ. ὅτι τοίνυν, quod uerò, quod autẽ, itaq; q̃d.

ἌΝ.

Ἄν cõstruitur Græcis & δυνητικῶς, hoc est, ut denotet potentiam, & ἀορίστο λογικῶς,

λογικῶς, hoc est, infinite. δυνητικῶς quidem, ut εἰ καὶ μὴ πεποίηκε, ἀλλ᾽ ἐποίησεν ἄν, & si non fecit, fecisse tamen credi posset.

Et habet quandoque uim uerbi taciti, ac subaudiendi. τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδήν, ὅσην περ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, tam enixe contenderunt, quàm facere potuissent, si suum agrum pōpulātes uidissent.

Adfert enim particula hæc compendium in oratione, ut δόξαν μὲν ἐγὼ γ᾽ ἂν συγχωροίην, τὰ δ᾽ ἕτερα ταῦτα οὐκ ἄν. ibi οὐκ ἂν ponitur pro non etiā, uel non itidem concederem.

Iungitur δυνητικῶς omnib. tēporib.

ἊΝ CVM PRAESENTI.

Præsenti quidem in optatiuo, οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν φαίης, non diceres. σὺ γὰρ ἂν ἐκεῖνον περιορῴης, tu sineres illū. Et in cōiūctiuo. Plato in Phædro, καλὸν γοῦν ἂν εἶδος ἢ κατανενοηκὼς ὁ τοῦτο λαβών, atqui bellā speciem is intellectu perciperet, qui hoc assequi posset, uel intellectu perce-

perceperit, qui hoc assecutus fuerit.

Et infinitiuo, τί ποιεῖν ἂν, ἢ τί οἴεσθε λέγειν, quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos.

ἌΝ CVM PRAETERITO.

Præterito uerò in indicatiuo, cũ de re præterita loquuntur, τίς οὕτως ἄγριος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν τοῦτο ποιεῖν; quis tam immitis, qui posset hoc facere?

Potest hoc & per optatiuũ enunciari, sed ita ut loqui uideamur in re præsenti. ὅστις δυνηθείη ἂν τοῦτο ποιεῖν, qui tamen posset hoc facere.

Et inuenitur hoc pacto iunctũ preteritis omnibus, etiã perfectis, & plusquamperfectis. Perfecto, ut Demost. πειράσομαι τὸν τρόπον εἰπεῖν, ὃν ἄν μοι δοκεῖτε μάλιστα παρεσκευάσθαι, conabor eo modo dicere, quo mihi uidemini, &c.

Plusquamperfecto, ὃ μὲν δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι, ἠκηκόειν ἄν, quod quidẽ oporteat scire literas, &c.

Per præteritum item sæpe loquun-

tur de futuro, addita particula ἂν, tam in uerbis, quàm in participijs, ut ποιήσασθαι ἂν, pro ποιήσεσθαι. ἐλεχθέντων ἂν, pro ἐλεχθησομένων. ἂν ὑποστὰς, pro ὑποστησόμενος, γενόμενον ἂν, pro γενησόμενον.

ἊN CVM FVTVRO.

Futuris item additur in optatiuo, οὐκ ἂν λέξοις. Insuper indicatiuo, & infinitiuo, licet id sit rarius. ἐλπίζω οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν, puto me hoc pacto optime facturum. Id fit plerunq; in uerbis quæ futurum poscunt, ut νομίζω, οἴμαι, ἐλπίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ, προσδοκῶ, & similibus: licet etiam sine his uerbis inueniat̃ additũ futuro apud autores, ut est illud Isocrat. in Areop. ἡμεῖς γὰρ, ἢν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν, ὥσπερ νῦν οἰκοῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα, καὶ πολεμήσομεν, &c. nos si inhabitaremus ciuitatẽ, quẽadmodũ nunc inhabitamus, q̊uis modo consulturi essemus & bellaturi.

Itaq; quod Latini per coniunctiuũ per se positũ, hoc Greci etiã per alios modos efferunt: addita coniunctione ἂν,

ἄν, ut ἐδιδαξάμην ἄν, uel ἐδίδαξα ἄν, εἰ ἐθέλησς, docuiſſem, ſi diſcere uoluiſſes.

Itē, quod Latini exprimunt per imperfectū cōiunctiuū, dū de rebus trāſacto tēpore promiſſis uel cogitatis loquūtur, hoc Græci per præſens, uel futurum loquūtur. τί πράξοι ἄν, ἐννοεῖν ἤρξατο, quid ageret, cogitare cœpit. ἔλεξε μέλλοντας, οἳ ποιήσοιεν ἂν ὀρθῶς, dixit futuros, qui recte facerent. τί ἂν λέγοιτο οὐκ οἶδεν, non nouit, quid diceret.

Et modo præcedit, modo ſequitur uerbum, ad quod refertur. ὅσις ἂν ταῦτα ἔχοι λέγειν, uel ὅσις ταῦτ' ἔχοι ἂν λέγειν, quicunq; hæc poſſit dicere.

Conſtruitur etiam cū particula γὰρ, interrogatiue. σὺ γὰρ ἂν ἐκεῖνον περιορώης; ſineres tu illum? Cum autem ſine γὰρ ponitur, non habet eandem uehemētiam, ut τί ποιεῖν ἂν οἴεσθε; quid facturos fuiſſe exiſtimatis?

Conſtruitur etiam cum ὅπως, et cum ὡς, & tum optatiuo, ſubiunctiuoq; cōuenit. ἀγωνιζόμεθα, ὅπως ἂν τὴν νίκην πολλάκις

ϐωμϑν, certamus, ut uictoriã præripiamus. μόνου σπουδάζω, ὅπως ἂν χαρισαίμην σοι, solum studeo, quónam pacto gratificarer tibi. διδάξω ὡς ἂν τῆς σοφίας βάθος μὴ ἀγνοίης, docebo, ut sapientiæ profunditatem non ignores. διηγήσομαι, ὡς ἂν τοῦτο καλῶς γένοιτο, narrabo, quónam pacto hoc bene fieret.

ἌΝ ἈΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚῸΣ.

ἌΝ indefinite acceptum plerũq; subiunctiuo cõstruitur, ὅ, τι ἂν λέγῃς, quodcunq; dicas. ὅσῳ ἂν διαφέρῃς, quantocũque differas. ὁποδαπὸς ἂν ᾖ, cuiascunq; sit. ὁπότερος ἂν ᾖ, uterlibet sit. ὅπῃ ἂν ἔλθῃ, quacunq; eat.

Interdum cũ optatiuo, sed tũ demũ cũ res preterita narratur. ἡνίκ' ἂν εἴποιμι τι περὶ τούτων δέοι, cũ oporteret, uel cũ oportebat dicere quippiam aduersus hæc.

Ἂν & ἐὰν, pro ἢν acceptę, inueniunt̃ etiã cum optatiuo. ὡς ἐὰν, siue ὡς ἂν πρότερός τις εἴποι, q̃si uerò si quis prior dixisset.

APPENDIX.

Ἂν potẽtialiter accceptum, siue indefinite,

finite, sępe deest in oratione. Demost. οὐδεὶς ποτε ἀνθρώπων εὗροι τὸ κατ᾽ ἐμὲ οὐδὲν ἐλλειφθὲν, pro εὕροι ἂν, nemo unquã hominum inuenire posset delictum aliquod in me.

Sępe item abũdat. Aristoph. in Pluto. ἢ δῆτ᾽ ἂν ἔχοι τίς ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι, quod iustũ posset quispiã adhuc cõtra dicere. In quo loco abũdat alterum ἂν.

Ponuntur enim Gręcis tum cæterę orationis partes, ut dictum est, tũ præcipue coniunctiones, sic ut orationi adferãt nonnunquam ornamẽti aliquid, sed nihil sententię: quod potissimũ fit in coniunctionibus expletiuis, & in ijs quę hic sequuntur.

ΟΥ̂Ν.

ΟΥ̂Ν, ut ὅπερ οὖν ἐποίησεν, pro ὅπερ ἐποίησεν, quod fecit. ὥσπερ οὖν καὶ ἔχει, pro ὥσπερ καὶ ἔχει, quẽadmodũ se habet. ὡς οὖν, pro ὡς.

ὯΝ ἰωνικῶς.

ὯΝ non modò abundat, sed etiã inter præpositionem & uerbum compositum interponitur. ἀπ᾽ ὦν ἔδοντο, pro ἀπέδοντο, reddebãt. ἐξ ὦν εἷλον, pro ἐξεῖλον.

ἀπ' ὤμ ἔβαψεν, pro ἀπέβαψεν. κατ' ὤμ ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε.

TE.

TE, ut ἐφ' ὧτε, pro ἐφ' ὧ.

KAÌ.

KAÌ, ut καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ λόγος ἀληθὴς ἐστιν, etenim sermo ipse uerus est.

ἌTTA.

ἌTTA, ut ποῖ' ἄττα, ἕτερ' ἄττα, ut supra dictum est.

ὍTI.

ὍTI, ut Ioan. 1. ὡμολόγησεν ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ Χριστός, confessus est, non sum ego Christus. Nam nisi abundaret ὅτι, sensus esset, Baptistam esse confessum, Euangelistam non esse Christum. Et cap. 4. καλῶς εἶπας, ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω, bene dixisti, uirum non habeo. Quo etiã in loco, si ὅτι non abundaret, nihil significaret aliud, quàm recte dixisse Samaritanam, quod Christus uirum non haberet.

Item, Marci 13. λέγοντες ὅτι ἐγὼ εἰμί, dicentes ego sum. Quo in loco, si nõ abũ daret

daret ὅτι, sensus esset, uenturos qui dicerent, Christum esse Christum. Rursus Apocalyp. 3. λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι, dicis, ego sum diues: cum alioqui esset sensus, tu dicis me esse diuitem.

ὩΣ.

ὡς pro ὅτι, ut λέγεις ὡς καλός εἰμι, dicis, ego sum formosus. Neque solum abundant Græcis orationis partes, sed nonnũquam totæ orationes, ueluti δῆλον ὅτι, ut Παῦλος, ὥς φασι, δῆλον ὅτι, ἐν γραφαῖς δήλου ἐστι, τὸν Πέτρον ἐπετίμησε, Paulus (ut omnibus per scripturas manifestũ est) Petrum increpauit.

ΕΥ͂ ἼΣΘΙ.

Abundat etiam interdum εὖ ἴσθι, quod Græcis usui est eo loco, quo Latinis, mihi crede: ut οὐδεὶς, εὖ ἴσθι, τῶν ἀνόμων σωθήσεται, nemo, mihi crede, iniquorum seruabitur.

ΤΈΛΟΣ.

IOACHIMVS CAMERARIVS BONARVM LITERARVM STVDIOSIS SALVTEM.

VM *alia multa doctorum hominum scripta, quæ nostris temporibus eduntur, spem ferunt futurum, ut bonæ artes aliquando eos fructus apud nos quoq; ferant, quos suppeditare cultoribus suis semper cõsueuere: Tum me maximè delectant ea scripta, quibus studiosi ad sermonis ueritatem, & exquisitum usum deducũtur. Non enim profectò hoc inane est studium, ut quibusdam uidetur, qui infamantes, uerborum tantum esse aiunt. Quod tamen ipsum in tanto uulgi errore, & prauitate sententiarum uincere, difficile: neq; nobis scilicet hoc est propositum in præsentia. Sed amatorib. sermonis Græci, quo omnes artes et disciplinæ, ipsa deniq; quàm latè patet Philosophia continetur, uere laudare hunc libellũ commendareq; bonitatis nomine possum, in quo multa, uel potius pleraq; omnia, ordine et diligẽter exposita sunt,*

quæ

quæ præceptis cõprehendenda alicui eſſe uideantur, ut huius autori multũ gratiæ à ſtudioſis profecto debeatur: Quem apparet permagni facere huius linguæ ſtudium, quippe quod noſtris quoque pueris, ut Romanis cenſuit oportere Fabius, præcipuum eſſe uelit. In quo ut illius cupiditati uenia danda, ita aſſentiendum temere non eſt. Neq; enim in nullo uſu uel ſcriptionis, uel locutionis, proprietas linguæ perdiſci poteſt: & quæ neglecta proprietate opera impenditur, propemodum perdi ludiq; uidetur uniuerſa. Neq; ego neſcio, nullam eſſe in dicendo his temporibus ullius linguæ eloquentiam: hoc tamen negari non poteſt, cõplures ingenioſos, adhibita eximia cura, et ſecutos rationem ſingularem, induſtria ſua mediocria ſcripta lingua Latina elaboraſſe, non etiã nullos eximiam laudẽ eſſe adeptos: quod in Græca nemo adhuc qui tentaret, nedum qui conſequeretur inuentus eſt. Quare longe ab eo abſumus, ut linguæ Latinæ ignaris Græcã recte tradere, non modò expoſitione illius, ſed etiam (in quo eſt plurimum momenti poſitum) exẽplo noſtro poſsimus, quod in Latinitate utcunq; præſtatur à non indoctis, neq; indiligentibus. Ego autẽ

etiam ſeriuſcule deducendum eſſe, quem ordine literis inſtituere uelis, ad Græcam, cum iam de uſu Latinæ & illam melius intelligere, & huius ipſius cognitionem perficere poſſit: tantũ abeſt, ut teneræ & ignoranti ætati ingerendam eſſe exiſtimem. quod ſunt, qui utriuſq; nonnunquam indocti, ambitione inducti, non ſine detrimento quidem diſcipulorum facere comperiãtur. Omnino ita eſt harum linguarum ſtudium inter ſe iungendum, ut unum alteri quaſi manum porrigat, & ut mox æquali gradu ad eruditionem tendãt: qua parte Græca adhuc ſanè eſt quaſi annis imbecillior, quàm ut ad ſe Latinã ualeat attrahere. hoc igitur munus Latinæ fuerit, grandioris & robuſtioris, quam tamen ipſa Græca poſtea perficiat, & quaſi concinnet. Quapropter faciendũ nulla ratione eſt, ut ſeparatim altera utra perdiſcenda ſuſcipiatur, ſed utraq; de altera percipi debet. Neq; ſolũ neceßariam illam reddunt cognitu illæ artes, quæ quia à Græcis inuẽtæ et excultæ eſſent, Græcæ dictæ fuere: ſed etiã ipſius Latinæ linguæ exquiſita, & nõ confuſa ratio, qualis ſine illius quaſi ἀναλογισμῷ iniri nulla unquam poterit. Hoc qui, ut dico, habere ſibi perſuaſerit

ſuaſerit, is omni cura & cogitatione ſimilia & diſsimilia harum linguarũ, dum autores harũ leget, animaduertet atq; annotabit uerba, res, ſententias, figuras, deniq; compoſitionem ipſam & formam orationis. Neq; quiſquam arbitratus ſit, inane hoc eſſe, & tantummodo uerborũ ſtudiũ, quod quidẽ imperiti, ut ſuprà diximus, obijciunt. Non enim mereretur tantos illud labores, non per tot diſcrimina ualetudinis & facultatum appeteretur. Ita enim profecto res ſe habet, cũ oratio ipſius mentis interpres ſit, conſiliorum & cogitationũ nullã poſſe uel reuera eſſe, uel intelligi ſaltẽ cõſtantiã, in neglectione certitudinis ſermonis: ut neceſſe ſit, hoc ſtudio ipſum animũ colligi & cõſtitui, atq; cõponi, nõ tantũ linguã inſtrui. Verùm hic ſe diſputationis cãpus latior aperit, ꝙ ut in illũ hoc tẽpore excurrendũ eſſe uideatur. et quãuis nõ quidẽ dixerim, ſed indicauerim, atque paucis perſtrinxerim ſententiã meã, tamẽ probatũ iri cõfido ijs, qui rẽ ipſam perpẽdere cũ aliqua attẽtione animi uoluerint: quibus tamẽ ipſis ſi cõtraria ratio potior forte uideatur, teneãt ſanè ſuã, mihi relinquãt meã. neq; enim diſſenſio hæc etiã diſceſsionẽ facere debeat. Redeo igitur ad hũc li-

brum,

brum, quem utinam autor exemplis de ſcriptis ueterum aſſumptis locupletare uoluiſſet. nam admodum auxiſſet præceptorum utilitatem. Ego quidem *hortor omnes ſermonis atq; artiũ ſtudioſos, non quidem ut parui faciant præcepta, aut deſpiciant: ſed ut niſi accumulata exẽplis, quaſi anima carere arbitrentur*. Neq; *ulla res, ut opinor, nobis nunc etiam obſtat, neq; ingenij expertib. neq; detrectantibus ſtudium ac laborem, quàm illa in ſcholis & ad dictata magiſtrorum hæſitatio & mota, quo minus eximia laude multi in noſtra etiam gente artium atq; doctrinæ eniteant*. V*ſu eſt & facto opus*. Ad *horum laudem cũ præcepta ſola ipſa nunquam ſuffecerint, ſed & quid alij in quoq; genere præſtantes fecerint uidendũ, & idem nobis conandum experiendumq́; fuerit: nos quidem ceperamus, ſequẽtes quaſi filum autoris, ſingilatim præceptionibus aliquid attexere*. Sed *hoc propoſitum quo minus per totum librum duceremus, rupêre neceſſariæ occupationes hoc tẽpore, quo ille excuderetur*. Nos *tamẽ, ſi uidebitur, aliquando illa relicta quoq; perſequemur. Etſi profecto multo maius operæprecium facturus eſt, qui hæc in ſcriptis ueterum animaduertere,*

tere, & ad illorum certitudinẽ exquirere, et ipsa huc applicare, quàm nostræ uel alterius collectioni studuerit. In qua tamẽ re indicationis opera commodi non parum studiosis allatura forte sit. Restat ut hæc qualiacunq;, neq; numero, neq; põdere magni æstimãda, collata ad instruẽda studia sua, studiosi Græcæ linguæ boni consulant.

ANNOTATIVNCVLAE PAVCAE AD PRAECEPTA ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ VARENNIANAE.

ΥΔΕΝῸΣ ΧΕΙ͂ΡΟΝ.) Pag. 7 Quod Latini dicũt nihilominus, Græcis est οὐδὲν ἧττον. Herodianus primo historiarũ, πλῶν οὐδὲν ἧττον ἢ τόσ(ος) ἐπιπλεῖστον ἤκμασε. Et Xenophon. τὰς δυσχωρίας ὅτε δέοι φυλάττειν, οὐδὲν ἧττον ἢ τὰ θηρία, nihilo minus, nihilo secus. Thucyd. 2. ἀτολμοτέραν δὲ μηδὲν ἀξιοῦν τὴν ἐς τοὺς πολεμίους διάνοιαν ἔχειν, nihilo ignauiorem animum. Sed οὐδενὸς ἧττον, haud scio an non semper respondentem constructionem requirat, ad nomen

men comparatiuum, unde motum in aduerbialem significationem transijt. Similiter & χεῖρον οὐδενὸς, & κάκιον. ut sicut dicitur, ἧττον, χείρων, κακίων παλαιστὴς οὐδενὸς, ita congruenter dicatur, ἐπάλαισεν ἧττον, χεῖρον, κάκιον οὐδενός. Dixit & Terentius ὑπερβολικῶς, minus nihilo, hoc est, quàm nihil: ut Aeschylus Prometheo, ἐμοὶ δ' ἔλασσον ζωὸς ἢ μηδὲν μέλει.

8 Ambiguæ significationis in usu comparatiuorum apud Græcos, & hoc fuerit exemplum Thucyd. 2. ξυνεβεβήκει δὲ ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου ἑτέρων μᾶλλον Ἀθηναίοις τοῦτο. magis usu ueniebat hoc Atheniensibus, quàm alijs. Et Herodoti, Ἐρατοῖ, ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ ἔργου, καὶ τοῦ προτέρου τούτου.

9 Νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.) Docuit hoc Theodo. Gaza, sed ad constructionem comparatiui proprie non pertinet, et de orationis deficientia, si uidebitur, semel uno in loco dicemus.

10 Πάνυ μεῖζόν ἐστι.) Ita πολὺ μᾶλλον, & πολλῷ μᾶλλον. & παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, Luciano. Est & quædam quasi diminutio præstantis significationis comparatiui talis, μικρῷ πρότερον. Lucia. Θουκυδίδης ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων. apud eundem, μικρῷ ὕστερον. Sed & superlatiuo addunt. παιδείας οἱ. περὶ τῶν μὲν πολὺ κάλλιστος ὁ ἐμὸς πατήρ. Et Herodoto, μακρῷ θαυμασιώτατα, longe pulcherrima, & multo maxime admirabilia. Antigona, πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει. sed idem postea quoque dicitur. Habent et intensionem ὡς & ᾗ, superlatiuæ

latiuæ

latiuæ significationis. ὡς ἥδιστα, ὡς κάλλιστα, ὡς τάχιστα. βουλόμενος τὴν παῖδα ὡς ἥδιστα διαπνεῖν, Xenoph. Et cum dicitur, ἐν τοῖς ὅτι μάλιστα φίλοις, inter præcipuos amicos. Πολιτ. δ΄. δεῖ δεῖ ταῦτα, κατὰ τὴν παροιμίαν, ὅτι μάλιστα κοινὴ τὰ τῶν φίλων ποιεῖσθαι. Sunt & tales ἐπιτάσεις, μεγέθει μέγιστος, κάλλει κάλλιστος. Præterea usitatum est, sine aliquo casu efferre comparatiua atque superlatiua, ut γεραίτερος, senior. ἡσυχαίτερος. & Homericum, βώτερος ὤκει νῆκα, & ζωρότερον δὲ κέραιρε. ῥᾷδιον, ἄλγιον. Ὀδ. π΄. ἄλγιον ἀλλ᾽ ἵμπης μιν ἐάσομεν. quorum positiua etiam non facile inueneris: nisi alterum à ῥία, quod & ῥεῖα: alterum à uerbo deducere uolueris. tale est et ὕστερον. Aesch. ἀλλ᾽ ὕστερος πολιτεύου τῶν νόμων. Ἰλ. ή. ὕστερον αὖτε μαχησόμεθα. & πρότερον. Θαλῆς, οὔτε πρότερον οὐδαμᾶ ὑδεῖσθαι, οὔτε ὕστερον. Et ibi. ὁμιλίειν σφι μιγνύμενος. & Plauto, plusculum se inuitauit. Item, comparatiuum cum ὅσῳ. Xenoph. καὶ χαίρω γε μᾶλλον ἥδομαι, ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς ὡς ἐμέ. Et apud eundem notandum, ἵνα ὡς ἧσσον τὰ οἴκαδε ποθοίη, quo minus. Huic respondet τοσούτῳ. Aeschines, ὅσῳ ἄν τις ἄμεινον λέγῃ παρόνομα γεγραφὼς, τοσούτῳ μείζονος ὀργῆς τεύξεται, quanto fuerit eloquentior is, qui suis decretis leges euertit, tāto maiore in odio futurus est. Herodotus aūt ita, ἐραρῖ. ἑωυτοὺς δὲ γενέσθαι τοσοῦτο ἐκείνων ἄνδρας ἀμείνονας, ὅσῳ παρεὸν αὐτοῖσι ἀποκτεῖναι τοὺς πελασγοὺς. Quod accipi ἐλλειπτικῶς potest, κατὰ τὸ ὅσῳ. Item, πλέον. Herodotus, ὡς οὐδὲ ἐκείνῃ πλέον οὐδὲν εἴδει. Xenoph. ἐ. παιδείας. εἰ μέλλει γε πλέον ἕξειν. Tale & ἔλασσον. Thucyd.

cyd.ά. καὶ ἐνόμιζομ αὐτοὶ ἑκάτεροι οὐκ ἔλασσον ἔχειν ἐν τῷ ἔργῳ, inferiores se fuisse.

Superlatiua aũt sola, εἶδος μὲν κάλλιστος. παιδείας β'. οὗτοι κράτιστοι ἕκαστα γίγνονται, οἳ ἂν ἀφέμενοι τ πολλοῖς προσέχειν τὸν νοῦν, ἐπὶ ἓν ἔργον τράπωνται. Huiusmodi sunt μάλιστα, ἄριστα, κάκιστα, οὐχ ἥκιστα. Item, ῥᾶστος, in quibus omnibus intelligi proprius casus uidetur.

Item, notandus hic usus comparatiui, cum ita dicunt κρείσσον ἀκοῆς, λόγου, χρημάτων, ἐλπίδος. Similiter & ἥσσων χρημάτων, ἔρωτος, & αὐτὸς ἑαυτοῦ. Similiter ἀργὸς & ἐπιμελὴς μᾶλλον αὐτὸς ἑαυτοῦ apud Platonem πολιτειῶν. δ'. ubi hanc figuram sermonis explicat, qua dicitur aliquis seipso melior. Et latine, seipsum uincere. Nam in hac & similibus diuersitatem personę respectus mutationis introducit. Thucyd. ά. δίκαιοι οὖν ἡμᾶς μήτε τῶν πατέρων χείρους φαίνεσθαι, μήτε ἡμῶν αὐτῶν τ δόξης ἐνδεεστέρους. nimirum τ προτέρας. Herod. κλέος, ἔπειτ δὲ ἄριστα αὐτὴ ἑωυτ ἐνίκη ἐπὶ διηκοσία ἐκφέρει. Intelligendum solitam fertilitatem centenaria expuratione uinci. Itẽ comparatiua sibi respondent, ut uir prudẽtior quàm audacior. Aeschines, τὴν εἰρήνην ἀναγκαιοτέραν ἢ καλλίω ὑπολαμβάνοντες εἶναι. Et Archidamo, ἀλλ' ἀναγκαῖον ἦν σωφρονέστερον ἢ σοφώτερον διαλεχθῆναι.

12 ὅσον πλεῖστον.) Antigone. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; Ibi. ὅσον τ' ἄναξ τάχιστα. Ibidem, δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν, ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν. Est & huius particulæ usus non semper cum superlatiuo. Lucian. Lapithis, καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφοντες

ἐν

ἐν εἰρήνῃ ἑστιασόμεθα, hoc maxime gratū conuiuiū futurum eſt, quod & ſobrij, & in pace celebrabitur. Quod & ὅσον, & plene καθ' ὅσον, ac εἰς ὅσον, dicunt. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω. Philocte. & Iſoc. καθ' ὅσον ἐστὶν ἐν ἐμοί. Lucian. εὐχαῖς. ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τῆς διπύλου ἐπιλήψομαι. & mox, παῖδας ὅσον διχιλίους.

Τὸ σοφὸν τοῦ μέτρου.) Eurip. τὸ σοφὸν δ' οὐ σοφία τό, τε μὴ θνητὰ φρονεῖν, ſapientiam ſæpenumero ſtultitiā eſſe dicit, ut cum humanitatē relinquat. Trachi- 12
nijs, ἢ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις. Huiuſmodi ſunt, καλὸν, honeſtum. ἀγαθὸν, bonum. κακὸν, malum. δίκαιον, iuſtum. & complexa, τὸ ζῆν, uiuere. & illud, Euge tuū & belle, τὸ σὸν εὖγε. Neq; profecto diſſimilis figura, ἰωνικὸν τοῦ στολοῦ, ualde frequens in omnib. linguis: decus æui, & herba ueneni, æuum eximium, & herba uenenata. Sed nunc de adiectiuis mētio fit. Vbi ſciendum, formam quidem eſſe adiectiuorum, ſed reuera in genere neutro ſubſtantiuā habere ſignificationem, ut rectum, honeſtum, decorum. Neq; enim eſt ἰωνικὸν τοῦ στολοῦ, aliud quàm Ioniſmus. et ἀττικὸν τῆς γλώσσης, atticiſmus. μέγιστον τῆς ἀρχῆς, magnitudo imperij. ὀφρύων τὸ εὔγραμμον. & τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ. & καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, in Luciani Simulacris. eſtq; omnino frequētiſſimus hui⁹ figuræ uſus, ut dixim⁹.

Ἄξιος.) Vt lingua Latina, dignus dicitur etiā 14
odio & malo. Terent. Dignus es cum tua religione odio. Ita ἄξιος ὀργῆς, Aeſchini. Iſocrat. περὶ

n ἀντιδόσεως.

ἀντιδόσεως. μεγίστης ζημίας ἀξίως.

15 Τῆς ἐξουσίας.) Νεφέλαις. τῆς μωρίας τῆς δία νομίζειν ὄντα τηλικοῦτον. est autem ἔλλειψις, de qua figura fortasse semel dicemus.

16 Τί μοι καὶ σοὶ γύναι.) Tale & hoc. τί ἐμοὶ καὶ μακροῖς αὐλοῖς. Τρι-ψιχόρη. σοὶ δὲ καὶ τούτοισι τοῖσι πράγμασι τί ἐστι; cur tu ista curas?

18 Χρηστέον ἐμοί.) Hanc formam Græci Grammatici aduerbialem faciunt, & ita facta aduerbia θετικὰ nominant. quæ sanè gerundialem, ut uocãt, naturam prę se ferunt, et participialem interdum, ut Soph. Philoct. ἡ δὲ ὁδὸς πορευτέα. & τῶν ἀγνοίας τῶν λεκτέων. Additur & uerbũ substantiuũ. Isoc. Archidamo, θανάτον ἡμῖν αἱρετέον ἐστί. Philoctete, ὁποῖα φασὶ ἐστιν. Thucy. α. τῆς θαλάσσης πρῶτος ἐτόλμησεν εἰπεῖν ὡς ἀντεκτέα ἐστί.

Figurate quæ dicuntur, id est, κατὰ λέξεως πάθη, rectissime exquiruntur separatim. similiter & διάλεκτοι, quarũ est apud Gręcos magna uarietas.

21 Χαῦνος & ἐξίτηλος.) Prorsus est Atticus usus masculino genere fœminine uti. Trachiniis, ἐν δὲ κοινὸς ἄρσενων ἴτω κλαγγά. Item, ὀμφαλὴ τῇ βαρβάρῳ. Item, καὶ γὰρ οὐ σιγηλός εἰ. Philoctete, μηδὲν τῷ τέχνῃ. Item, ἔρημος, δύστηνος, τίμιος. Item, ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα. Παιδείας. α. & τὼ χεῖρε, τὼ φύσει Platoni. sic Electra, τηλικοῦτος. & mox, ἴδεσθε, τὼ δὲ τὼ κασιγνήτω. & paulo post, τούτω φιλεῖν χρή. Sũtq; plurima huiusmodi passim obuia. Neutri incõgruens usus is est, quem appositionis uoce notamus: ut, Triste lupus

ſte lupus ſtabulis, Fama malum. Soph. ἢ τ' ἄγαμον τὴν βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι. Thucy. α'. καὶ ὅτι μὲν μυκῆναι μικρὸν ἦν. Quę figurę ἐλλειπτικαὶ ferè ſunt. Herodot⁹ autem poſuit totum τυραννὶς χρῆμα σφαλερόν. Comparatiua etiã pluraliter efferunt, ut reliqua neutra aduerbialiter: ut Antigona, πότερα πατρώας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός. & Electra, πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου λώ-διον εἶ. forma enim certe ſaltem comparatiui. δεινῶς ποιεῖν & δεινότερα. Polymnia, καὶ δὴ καὶ τότε πολλῷ τι δεινότερα ἐποίει. multo tulit grauius.

Δύο δέοντα ἑκατὸν ἔτη.) Duodecēteni anni. Hoc 24
utrum ſic recte uerti poſſit; quærendum uidet: ut ſit quemadmodum dicitur duodeuiginti. etſi ſcio illud duode coniunctim cum numerali uoce, quod Græci aiunt ὑφὲν, uſurpari, neq; reſpondere ad dictionem cui adijcitur numerus. ut Cice. duodeuiginti partibus maiorem dixit. Iam illud elegans non proferre cõpoſite numeros minores cũ maioribus, ut apud Thucyd. ε'. τέσσαρα μὲν τῶν καὶ δέκα ἔτη, & πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει. Exemplũ ſuperioris figuræ apud Thucyd. πεντήκοντα δυοῖν δέοντα, duodequinquaginta. ſed & multum demitur. apud eundem, τὰ τῶν πλεῖστα τριακοσίων ἀποδέοντα μύρια ἐγένοντο. hoc eſt, plenam illã pecuniam publicam abſoluiſſe decies M. talẽta, minus trecentis. Item hic πέμπτον ἡμιτάλαντον, ἕβδομον ἡμιτάλαντον, τρίτον ἡμίδραχμον. quo ſignificantur quatuor talenta & dimidium talenti, ſex & dimidium, denarij duo & denarij dimidium. In

hac enim figura sermonis numerus is qui proxime antecedit comprehensum cum dimidio, integer esse debet, & dimidium ad illum apponi. Notãda & illa, ὅς μοι δωδεκαταῖος apud Theocritum, & Herodot. ὥστε τριταῖοι ἐκ Σπάρτης ἐγένοντο ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐραφί. & ibi. δευτεραῖος ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἄστεος ἦν ἐν Σπάρτῃ. significatur enim tempus, ut ille intelligatur abesse iam dies duodecim: et fuisse in Attica Spartanos, tertio die ex quo ꝓfecti essent. & hunc cursorem postridie Spartam uenisse. Notãda & hęc διμοιρον, τρίμοιρον, bes & dodrãs: ut illud accipiatur, trientes duo: hoc, quadrãtes tres. quorum prius dixit Thucyd. duabus uocibus, ναῦς μὲν γε ἐς τὰς υ. ὀλίγῳ ἐλάσσους τῶν β΄. μοιρῶν. Notanda & numeratio dierum Mensis, & ista denominatiua numerorũ, δυὰς, τριὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, χιλιὰς, & χιλιοστὺς, μυριὰς. Sed mensis descriptionẽ subijcere uisum, qui apud Athenienses fuit dierum x x x.

α΄	πρώτη	ἱσταμένου μηνός.
β΄	δευτέρα	
γ΄	τρίτη	
δ΄	τετάρτη	
ε΄	πέμπτη	ἱσταμένου.
ς΄	ἕκτη	
ζ΄	ἑβδόμη	
η΄	ὀγδόη	
θ΄	ἐνάτη	

ί ΔΕΚΆΣ.

ί ΔΕΚΑ͂Σ.

ια' πρώτη ἐπὶ δέκα
ιβ' δευτέρα
ιγ' τρίτη
ιδ' τετάρτη
ιε' πέμπτη
ιϛ' ἕκτη
ιζ' ἑβδόμη
ιη' ὀγδόη
ιθ' ἐννάτη
} ἐπὶ δέκα

Aesch. τῇ ὀγδόῃ καὶ ἐννάτῃ ἐπὶ δέκα.

κ' ΕἸΚΆΣ.

κα'. πρώτη ἐπὶ εἰκάδι. eadem, δεκάτη φθίνοντος.

κβ' δευτέρα
κγ' τρίτη
κδ' τετάρτη
κε' πέμπτη
κϛ' ἕκτη
κζ' ἑβδόμη
κη' ὀγδόη
κθ' ἐννάτη
} ἐπὶ εἰκάδι { ἐννάτη θ' ὀγδόη η' ἑβδόμη ζ' ἕκτη ϛ' πέμπτη ε' τετάρτη δ' τρίτη γ' δ ρα β' } φθίνοντος

λ' ΤΡΙΑΚΆΣ.

Τριακὰς autem appellabatur ἕνη καὶ νέα. Et homerum hunc diem ita designasse tradunt. τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τοῦ δ' ἱσταμένοιο.

Inter reliquos dies τετρὰς τοῦ ἱσταμένου μηνὸς, quàm φθίνοντος, celebratur. Fuit autem natalis Mercurij τετράς τοῦ ἱσταμένου, ut in hymno Homerico: τετράδι τῇ προτέρῃ τῇ μιν τέκε πότνια μήτηρ. τῇ ἑβδόμῃ dabatur

 ocium,

ociũ, & permittebantur lusus pueris. τῇ δεκάτῃ nomina imponebantur quondam infantibus: unde est, θῦσαι & ἑστιᾶσαι δεκάτην, apud Demost. πρὸς Βοιωτὸν, περὶ τοῦ ὀνόματος, & περὶ προικός. Verùm hæc δεκάτη, non mensis intelligenda, sed decima, siue dies, seu nox post genitum puerum. Inter dies, ἀποφρὰς ater, seu nefastus dicebatur. & ἐπίϐδα proprie, ἡ μεθέορτος, proxime sequens ferias: quasi ἐπιϐὰς, ut Etymologici aiunt. Pindarus translate est usus, cum dixit auaros post festiuitatem cupiditatum suarum non euitare nequaquam gratam, neque iucundam diem, quæ illas excipiat. Πυθίων 4. ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας, δόλιον τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίϐδαν ὅμως.

16 Θαυμαστὸν ἡλίκον.) Huius generis sunt, θαυμαστὸν ὅσον ἤδη, mirum quàm. Lucian. de Historia cõponenda, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα μετὰ ταῦτα ἀκούσεσθαι, ut iam quędam miracula expectent. Ponitur & ὅσον & οἷον, ut Græci aiunt, ἐπὶ θαυμασμοῦ. ut, τῆς ἀναιδείας, ὅση, hoc est, ô impudentiam singularẽ. Pluto, οἵοις ἄρ᾽ ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον. Tale potest accipi & hoc Platonicum, εἴη δ᾽ ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου, ἑταίρου Θεάγους χαλινὸς οἷος κατασχεῖν. Πολιτειῶν ς´. hoc est, fuerit aũt & mirificũ in cohibẽdo frenũ illud amici nostri Theagis. Vel παράδειγμα significat, ut sit sensus, In cohercẽdo quoque ualuerit multũ frenũ, quale Theagis amici nostri. Sic & Aeschines. οἷον τούς τε ἱερέας καὶ τὰς ἱερείας ὑπευθύνους εἶ-

ναι

καὶ βασιλεὺς ὁ νόμος. hoc aduerbialiter ita ponitur, & plurali etiã formatione οἷα. Herod. οἷα ἐλευθερίης γευσάμενοι. Lucian. πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. ἀλλ' ὀξὺ διδορκὼς οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι εἰ ἐπιτραπείη. et mox, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον ὅσ' ἀπαγγέλλουσι. id est, qui & rebus satisfacere possit, & cuius fides nõ pendeat de narrationibus aliorum. Thucyd. 2. ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ γενομένων, ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμὰς, οἷα καὶ νῦν περὶ τὸν τάφον τόνδε δημοσίᾳ παρασκευασθέντα ὁρᾶτε. οἷόστε, & aduerbialiter οἷόν τε, & οἷά τε, promptitudinis & facultatis significationem habet. Polyb. ὁ δ' Ἀπελλῆς οὐδ' ὡς ἔληγε τῆς ἐπιβολῆς, ἀλλ' οἷός τε ἦν ἄγειν ὑπὸ τὸν ζυγὸν δεῖν καταβραχὺ τοὺς ἀχαιούς. operam dabat, aut annitebatur. Herod. οἷοί τε ἔσεσθε ὑπερβαλλόμενοι τοὺς ἐναντίους εἶναι ἐλεύθεροι. hoc est, poteritis uictis hostibus esse liberi. Idem ἔραπε, πλὴν οὐκ ἐξεγένοντο τοὺς ἄλλους, οὐ γὰρ οἷά τε ἦν. nõ enim fieri poterat. Itẽ notanda repetitio relatiuorum: ut illud, Quæ quibus ante ferã. Soph. Ἠλέκτρα. οἷ' ἔργα δράσαντος, οἷα λαγχάνει κακά. Isocr. τίς οὐκ οἶδεν ἐξ οἵων συμφορῶν εἰς ὅσην εὐδαιμονίαν κατέστησεν. οὐδὲν οἷον, nihil uetat. Plato Gorg. οὐδὲν οἷον τὸν αὐτὸν ἐρωτᾶν. ὅσον οὔπω, & ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὐκ ἤδη, mox, iamiam. Ἀληθοῦς ἱστορίας α. ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον, iã iam & ipsi fructũ esse laturi uidebãtur. Herodi. ἀ. ἡμεῖς δὲ τὸ σὸν γένος ὅσον οὐδέπω ἀπολούμεθα, sumus proximi exitio. Et mox, ἡμῖν δὲ ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω, iamiam nobis quoq; futurum. Thucyd. ult. καὶ ὅσον οὐκ ἤδη ἐνόμιζον αὐτοὺς παρεῖναι. & Ἑλληνικῶν ς. καὶ

γὰρ ἔλεγεν ὅτι Ἰφικράτης ὅσον οὐκ ἤδη παρείη.

27 Σχολῇ.) Minime, nequaquam. Oedipo Tyranno, ἐπεὶ σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην. si em hoc scissem, non accersi te iussissem. Solet autẽ illi aduerbiali datiuo adiungi ferè γε. Plato Lyside, ὃ δὲ αὐτὸ αὑτῷ ἀνόμοιον εἴη, καὶ διάφορον σχολῇ γέ τῳ ἄλλῳ ὅμοιον ἢ φίλον γένοιτο. Phædone, καί τοι εἰ αὗται τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἰσι μηδὲ σαφεῖς, σχολῇ γε αἱ ἄλλαι, non possunt aliæ esse.

Βλέπειν σεμνόν.) Neutra aduerbialiter posita. estq; hic usus frequentissimus. δεινὸν ἔβλεπεν βλοσυρόν. Alcestide, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις. Pluto, βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. Ibidem figurate accusatiuo est similiter usus. βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη. planè martiũ intelliges me tueri. Rursum Luciano, φαγικὸν βλέπειν. & φοβερὸν ac ἀπηνηλικῶς βλέπειν. Καταπλῳ. Sic etiam dixere φθέγγεσθαι μέγα. Et Lucian. Εὐχαῖς, ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι καὶ συνεχὲς καὶ ἐπίτροχον, confusum loquebatur & indistinctum ac festiuum.

DE VERBIS SVBSTANTIVIS.

30 Constructio uerbi substantiui εἰμὶ cũ sequentis articuli postpositiui comprehensione, diligenter animaduertenda. nam articulus ad sequentia respondet: ut apud Herodianum, ἔστι δ' ὧν καὶ πεῖραν μετέχον ἐν βασιλικαῖς, ἢ δημοσίαις ὑπηρεσίαις γενόμενος. Pausanias β'. καὶ ἔστιν οἳ ἐτύγχανον τῶν θωράκων καὶ γέρρων, οἱ δὲ καὶ μηροῦ καὶ κνημῖδος. Thucy. α'. τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἃς χωρία. Et postea, καὶ ἔστιν ἃ καὶ πολίσ-

ματα

σματα εἶλεν. Ἐλλωικῶν δ'. καὶ ἐκείνῳ τῷ ἔτει ἐστι μὲν ἃ τὰ ἄθλων δίς ἐνικήθη, ἐστι δ' ἃ δὶς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθη@ν, illo anno binę accidêre quorundam certaminum uictoriæ, & bina de iisdem præconia. Thucyd. 8. etiã plurali uerbo est usus, εἰσὶ δ' αἳ τ νεῶν καὶ ἐς σίγειον κατῆραν. Adiunguntur & aduerbia loci ac tempo ris, similiter uerbo substantiuo, ἐστιν ἢ. ἐσθ' ὅτε, Itẽ οὐκ ἐσθ' ὅπως. Thucyd. α. οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, καὶ οὐ ξυνειργασμένων ἐστιν ἢ. fundamenta em̃ uaria saxa habent congesta, & ne quadrata qui dem alicubi cernere est. Electra, οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπως ὁ δ' οὐκ ὀρέστης ἐστι. profectò enim Orestes est hic. Herod. δ'. εἴτε δικαζομεν τὰ ἐναντία ἐφρόνεον ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων ἐσθ' ὅτε. Et mox, ἐσθ' ὅπη καὶ ξυλίνοις χώμενος σκεύεσιν, nonnunquam. Ac paulopost, ἐσθ' ὅπου δὲ καὶ χλεύης εἴδομεν ἀξίας εἰκόνας. nonnulla etiam ui dimus ridicula simulacra. Item cum casu apposito ad præpositionẽ. Thucyd. ά. αὐχμοί τε ἔσθ' παρ' οἷς μέγαλοι καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λιμοὶ ξυνέβη@ν. Iungitur cũ uerbo τυγχάνω participiũ uerbi εἰμί. Isoc. Archid. αἱ δὲ δυσπραξίαι ταχέως καταφανεῖς ποιοῦσιν, οἷοίπερ ἕκαστοι τυγχάνουσιν ὄντες. cũq; aliis participiis. Electra, αἴχισ@ πάντων ἔργα δρῶ@ τυγχάνεις. Similiter & apud Poëtas κυρῶ. εὖ κυρεῖ. ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς. ibidem & Trachiniis, ὢν γ' ἂν ἐξειδὼς κυτῶ, & ἐκπεπληγμένη κυρῶ. Adiunxere autem frequenter participiis aliorum uerborum substantiua planè περιφραστικῶς, ubi Latini uerbis modo uterentur. Herod. κακὸν ἐὸν ἦν εἴη ἴωνας ἐξεργασμένον. Plato

Epitaphio. οὕτω πολλὰ καὶ μάχιμα γένη καταδεδουλωμένα ἦν ὑπὸ τῆς πρόσθεν ἀρχῆς. hoc est, domuerat, κατεδεδούλωτο. Et Pluto, ὁ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐνίοις ἐστὶν ἐξολωλεκώς: id est, ἀπώλεσε, perdidit. Huius figurę sunt illa, ἦν λέγων, περιπατῶν, καθήμενος. Huc pertinent & illæ περιφράσεις cum uerbo γίνομαι: ἐγένετο ἐπὶ σκύθας αὐτοῦ δαρείου ἔλασις, Μιλτιάδη. Sed in his nonnunquam est quædam ἔμφασις, ut cum Latinæ dicitur, Non is erat, qui uirtuti neruos incideret. Herod. ὁ Ἀλυάττης γὰρ οὗτος, καὶ ὁ τὸν πόλεμον ἦν συνάψας. Et mox, οὗτος τοῖσι Λυδοῖσι ἐστὶ μαχεσάμενος, ὅτε νὺξ ἡμέρη ἐγένετο. hic ille est, qui dimicauit cum Lydis, quo tempore interdiu obtenebrauit commisso prælio. Verbum substantiuum in modo infinitiuo, & accusatiuum proprium illius modi casum admittit, & alium respondentem ad uerbum finitum, ut παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, cum regem esse potestas illi fieret. Plato Epitaphio, καὶ ἐμοὶ μὲν οὐδὲν θαυμαστὸν οἷόν τε εἶναι εἰπεῖν.

DE PARTICIPIIS ABSOLVTIS.

Elegans est usus participiorum apud Græcos, sed præcipue eorum, quę absolute ponuntur. δέον δόξαν, ἐξὸν, μετὸν, παρὸν, τυχόν. Lucian. Λαπίθαις. οὕτως οἶμαι τυχόν. Herod. 1. εἰ παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, cũ potestas illi fieret. Thucyd. ά. ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς ἐπιδάμνου. Sophoc. Electra, νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα καλεῖσθαι, cum tibi concedatur. δόξαν δέ σφι ἐπανίων προσιόντας, cum placuisset. Lucian. Rhetorum διδασκάλῳ, ταῦτα κάμνων οὐδὲν δέον.

Tale

Tale est & μέλλον. Lucian. τοχαδὴ, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλλον εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶσσαν, quasi parum solicitus sis, ne lingua tibi uicto præcidatur. Item ὄν. Thucyd. ἀ. ἄδηλον ὂν ὁπότε τις ἐπελθὼν, καὶ ἅμα ἀτειχίστων ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται. cum esset inexploratum. Et mox, ὡς βεβαίου ὄν, tanquã loco tuto. quod tamẽ accipi potest, ut sit Atticè positum participium in significatione uerbali: ut Oedipo Tyran. οἶσθ' ὡς ποιήσων, scis quid facias. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης, scito te cõstitisse. estq́ hoc frequentissimum. Est & peculiaris Græcis usus infinitiui substantiui talis. Herod, Εὐτέρπη. μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα ὡς ἂν εἶναι ῥοδῶπιν, ut quę quidẽ Rhodopis esset. & Κλειοῖ. ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὸ πρῶτον εἶναι. Παιδείας β'. οὐδὲ μὴν φίλοις γε, οὐδὲ ξένοις ἑκὼν εἶναι γέλωτα παρέχεις. Herodian. ἑ. οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε τὸ ὑπὸ τῶν ἀντωνίνου βουλομένων: nihil igit̃ illã eò loci cõstitutam fugiebat, &c. Huc referantur et hæc, ἐν τῷ νῦν εἶναι, in præsentia. & ὁ λόγος ὁ τί ἦν εἶναι. Participium uerbi substantiui aduerbialiter affirmatiuum est, ὄντως reuera, quod & τῷ ὄντι dicitur, & ueritatem notat. Plat. Epitaph. καὶ τῷ ὄντι ἐν πατρίδι οἰκοῦντας. Μιλτωμένη. εἰ δὴ τῷ ὄντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπη ἐποίησε. & Κλειοῖ. κατὰ τὸ ἴσον τὰς δίκας ἀποβαίνειν, iustas ferri sententias.

DE ARTICVLIS.

Non potest intelligi articulorum natura de Latino sermone, propterea q̃d illa prorsus articulis nõ utit̃. Est autem particula hæc orationis ciusmodi.

eiuſmodi, ut ſubducta ſuo loco, aut alieno inculcata, mirifice orationem deformare uideat. quod quidem quale ſit, nullis præceptis poteſt explicari, ſed totũ poſitum eſt in obſeruationis diligentia. Quod quidem ferè dócent, articulũ aliquid quaſi prius dictum deſignare: rectius, ut opinor, diceretur, articuli generalem ſignificationem eſſe ἐμφατικὴν, & habere ἔντασιν, ut fit in adiectionibus et appoſitionibus, demonſtrationibus, explicando, diſcernẽdo. Creberrimi etiam ſunt ἐκλείψεις uocum, quę in articulis intelliguntur. Iam contra præcepta uſus illorum uálde multa reperias apud autores linguæ Gręcæ, ut ſic oportere loqui. τὰς τῶν σπουδαίων γνώμας, τὰς τῶν φαύλων διανοίας, τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι. Sed idem tamen Iſocrates ſic etiam. ἀλλ' ὁ μὲν τῶν πεζῶν στρατηγὸς τῶν μήδων ἐνίκησεν. Et Herodot. δευτεραῖος ἐκ τοῦ ἀθηναίων ἄστεος. Quorum & illud erat, τῷ στρατηγῷ τῶν πεζῶν. & hoc, ἐκ τοῦ ἄστεος τῶν ἀθηναίων. Iam hoc adiectiuum adiunctum ſubſtantiuo ſolui in genitiuum ἔναρθρον. Neq; ipſum ſeruarunt, τοῖσι σώφροσι βροτῶν, & οἱ δ' ἀκοσμοῦντος βροτοῦ, Philoctete. & Thucyd. τοὺς βοηθήσαντας λοκρῶν μάχῃ ἐκράτησαν. Hęc admonere paucis uiſum, ut ſtudioſi linguę Gręcæ ſcirent in hac parte ſibi nequaquam uerſanda negligẽter ſcripta ueterum, neq; annotationibus parcendum eſſe.

Articuli etiam temere aduerbijs, & quorum eſt aduerbialis ſignificatio, adduntur, aut non

addun

adduntur, ἀρχῶν, τῶν ἀρχῶν. τέλος, τὸ τέλος. παρὰ πολύ, παρὰ τὸ πολύ. ἐπιπλεῖστον, ἐπὶ τὸ πλεῖστον. παραυτίκα, τὸ παραυτίκα. ἀπὸ τούτου, τὸ ἀπὸ τούτου. μετὰ ταῦτα, τὰ μετὰ ταῦτα. ἐπὶ τούτοις, τὸ ἐπὶ τούτοις. παρὰ πολύ, τὸ παρὰ πολύ. Quæ quidē ſcribunt ac legunt ὕφεν, τὴν ἀρχὴν, ἐπιτοπλεῖστον, τἀπὸ τούτου. Huiuſmodi ſunt τὴν ταχίστην, τὰ μάλιστα, τοπρῶτον, τοπαραπολύ.

Eſt & elegans repetitio articuli præpoſitiui cum particula δὲ, ad hunc modum, ὅσον τε γὰρ χρόνον προὔστη τῆς πόλεως ἐν τῇ εἰρήνῃ μετρίως ἐξηγεῖτο, καὶ ἀσφαλῶς διεφύλαξεν αὐτὴν, καὶ ἐγένετο ἐπ' ἐκείνου μεγίστη. ἐπειδή τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν: Quādiu enim profuit reip. in pace, moderate eſt principatu uſus, & incolumē illam cōſeruauit, quę illo tempore ad ingentem magnitudinem excreuit. Cum uerò bellum inuaſiſſet, ne tum quidem uires hunc fugerunt, &c. Herod. οἱ δὲ πάριοι ὅκως μέν τι δώσουσι Μιλτιάδῃ ἀργύριον οὐδὲ, διενοεῦντο, οἱ δὲ ὅκως διαφυλάξωσι τὴν πόλιν τοῦτο ἐμηχανῶντο. Parijs quidem argentum dare Miltiadi animus non erat, hoc autem omni ratione agebāt, ut defenderent urbē.

FINIS.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ, ἘΚ ΤΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ͂ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιροῦνται, ποσόν τε καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, ἔνδεια, καὶ πλεονασμός. τοῦ δὲ ποιοῦ, μετάθεσις, καὶ μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, τμῆσις γίνεται. ἔστι δ' ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, πάθη πέντε. πλεονασμός, ἔνδεια, μετάθεσις, μετάληψις, τμῆσις.

DE PASSIONIBVS DICTIONVM EX IIS quæ Grammatici Tryphonis.

Dictionũ paſſiones in duo generaliſſima diuidũtur, quantitatemq́; & qualitatem. Et quidem quantitatis ſpecies, defectus & ſuperabundantia,

tia. sed qualitatis, transpositio & transsumptio. ambob. aut simul conuenientibus, sectio fit. Sunt, ut summatim dicam, passiones quinque, superabundantia, defectus, transpositio, transsumptio, sectio.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΌΣ.

Πλεονασμὸς μὲν οὖν, ἐστὶ περιττότης χρόνων, ἢ χρόνου στοιχείων, ἢ στοιχείου.

SVPERABVNDANTIA.

Superabundantia igitur est superfluitas temporum uel temporis, elementorum uel elementi.

ἜΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια δὲ, τοὐναντίον χρόνου, ἢ χρόνων στοιχείου, ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

DEFECTVS.

Defectus autem contrà, temporis uel temporum, elementi uel elementorum diminutio.

ΜΕΤΆΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις δὲ, ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέρας. οἷον, δαρτὰ ἀντὶ δρατά. κραδία ἀντὶ καρδία. κάρτος ἀντὶ κράτος. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις, καὶ ὑπέρθεσις.

TRANS-

TRANSPOSITIO.

Transpositio autem est elementi mutatio ex proprio ordine ad alterius ordinis: ut facta pro facta, & cor pro cor, fortitudo pro fortitudo. uocatur autē & immutatio & superpositio.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις δέ, ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις. οἷον, ἠπεδανὸς ἀντὶ ἀπεδανός, αἱμηπότης ἀντὶ αἱμοπότης.

TRANSVMPTIO.

Transumptio aūt est elementi mutatio: ut debilis pro debilis, sanguipotor pro sanguipotor.

ΤΜΗΣΙΣ.

Τμῆσις δέ, ἐστὶ συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον, ἄκρα πόλις ἀντὶ ἀκρόπολις. Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ, τε πλεονασμὸς, καὶ ἡ ἔνδεια. τὰ δὲ λοιπὰ εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἐννέα. Πρόσθεσις. Ἀναδίπλωσις. Ἔκτασις. Ἐπέκτασις. Διαίρεσις. Παρένθεσις. Διπλασιασμός. Παρέμπτωσις, καὶ προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα. Ἀφαίρεσις. Ἆρσις. Συστολή. Συγκοπή. Συναλοιφή. Ἔλλειψις.

ψις. Παρέλλειψις. Ἔκθλιψις, καὶ ἀποκοπή. Ἀν-
τίκειται οὖν πρόσθεσις μὲν ἀφαιρέσει. Ἀναδί-
πλωσις δὲ ἄρσει. Ἔκτασις συστολῇ. Ἐπέκτα-
σις, συγκοπῇ. Διαίρεσις, συναλοιφῇ. Παρέν-
θεσις, ἐλλείψει. Διπλασιασμός, παρελλείψει.
Παρέμπτωσις, ἐκθλίψει. Προσχηματισμός, ἀπο-
κοπῇ.

SECTIO.

Sectio autem eſt compoſiti ſermo-
nis reſolutio in duas dictiones, ut alta
ciuitas, pro alticiuitas. harum autem
quinqꝫ paſſionum aliquæ in ſpecies ſe
cant̃, & ſuperabundãtia & defectus.
aliquæ uerò ſunt inſecabiles. Sed ſu-
perabundantiæ ſpecies ſunt nouem,
additio, geminatio, productio, porre-
ctio, diuiſio, interpoſitio, duplicatio,
paremptoſis & proſchematiſmus. Sed
indigentiæ ſpecies ſunt nouem, aphæ
reſis, arſis, ſyſtole, ſyncope, ſynaloe-
phe, ellipſis, paralipſis, ecthlipſis, &
apocope. Aduerſatur igitur additio
quidem aphæreſi, geminatio autem ar
ſi, productio ſyſtolæ, porrectio ſynco-

pæ, diuiſio ſynalœphæ, interpoſitio defectui, duplicatio parellipſi, parēpto ſis ecthlipſi, proſchematiſm⁹ apocopę.

ΠΡΌΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις μὲν οὖν, ἐστὶ προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς. οἷον, ἀσαφὶς ἀντὶ σαφὶς, ἄσταχυς ἀντὶ στάχυς, θαμὰ ἀντὶ ἅμα.

ADDITIO.

Additio igitur eſt additio elementi in principio ſyllabę, ut uua paſſa, pro, uua paſſa, ſpica, pro, ſpica, ſimul, pro, ſimul.

ἈΝΑΔΊΠΛΩΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις δὲ ἐστὶν ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων, ἢ αὐτῶν στοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει δὲ παρά τε ἴωσι καὶ αἰολεῦσιν. οἷον, κεκάμωσιν, ἀντὶ κάμωσι. λελάχωσιν, ἀντὶ λάχωσιν. ἀταρτηρὸς, ἀντὶ ἀτηρός. ἐτήτυμον, ἀντὶ ἔτυμον.

GEMINATIO.

Geminatio autem eſt primarum uel ſecundarum ſyllabarum per eaſdem conſo-

consonantes uel similes alterna prolatio. fit aũt in aduerbijs et participijs, & nominibus. abundat autem apudq́ Ionas & Aeoles. ut laborassent, pro, laborassent, accidissent, pro, accidissent, conuiciatorius, pro, conuiciatorius, uerum, pro, uerum.

ἜΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις, ἐστὶν ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον, κᾶλὸς, κᾶλὸς, κόρη, κώρη.

PRODVCTIO.

Productio est quãdo correpte bitemporeæ producuntur, uel breues in longas similes earum mutãtur, ut bonus, bonus, puella, puella.

ἘΠΈΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον, εὐτυχέον ἀντὶ εὔτυχον, ἀδελφειὸς ἀντὶ ἀδελφὸς, πολεμήϊα ἀντὶ πολέμια.

EPECTASIS.

Epectaſis eſt ſupabũdantia ſyllabæ in medio eiuſdem accentus, cum non generalis obſeruatio prohibeat. ut munitum pro munitum, frater pro frater, bellica pro bellica.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, ἐστὶ συλλαβῆς ἀνάλυσις, ἢ διαίρεσις εἰς δύο. τὸ δὲ πάθος ἰώνων καὶ θετταλῶν. οἷον, πάϊς ἀντὶ παῖς, κόϊλον ἀντὶ κοῖλον, βέλεος ἀντὶ βέλους.

DIAERESIS.

Diæreſis eſt ſyllabæ reſolutio uel diſiunctio in duo. Sed hęc paſſio Ionũ & Theſſalorum, ut puer pro puer, cauũ pro cauum, ſagitta pro ſagitta.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον, πνείοντες ἀντὶ πνέοντες, κεινὴ ἀντὶ κενὴ, νοῦσος ἀντὶ νόσος, ξεῖνος, ἀντὶ ξένος, εἰληλυθὼς ἀντὶ ἐληλυθώς. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

PARENTHESIS.

Parentheſis eſt additio uocalis in medio non facientis ſyllabam, ut ſpirantes

rantes pro ſpirantes, uacua pro uacua. morbus pro morbus, hoſpes pro hoſpes, ueniens pro ueniens. ſed paſſio Ionum.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΌΣ.

Διπλασιασμός, ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον, ὅττι ἀντὶ ὅτι, ἄδδην ἀντὶ ἄδην, μέσσον ἀντὶ μέσον, ἔννεπε ἀντὶ ἔνεπε, ὁππότε ἀντὶ ὁπότε. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

DIPLASIASMVS.

Diplaſiaſmus eſt eiuſdem cõſonantis additio in medio non efficientis ſyllabam. ut quonìam pro quoniam, ſatis pro ſatis, medium pro mediũ, dic pro dic, quando pro quando. ſed paſſio Ionum.

ΠΑΡΈΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, ἐστὶ προσθήκη συμφώνων ἐπὶ μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν. οἷον, πτόλις ἀντὶ πόλις, πτόλεμος ἀντὶ πόλεμος.

PAREMPTOSIS.

Paremptoſis eſt additio cõſonantiũ in medio nõ perficientium ſyllabam.

ut ciuitas, pro, ciuitas, bellum, pro, bellum.

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΌΣ.

Προσχηματισμός, ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον, λόγοισιν ἀντὶ λόγοις, μούσαισιν ἀντὶ μούσαις. προσώπατα ἀντὶ πρόσωπα, ἐγὼν ἀντὶ ἐγώ. λεκτέον δὲ καὶ περὶ ἐνδείας.

PROSCHEMATISMVS.

Proſchematiſmus eſt additio ſyllabę in fine. Eſt autem quatuor linguarum proprius. ut uerbis, pro, uerbis, muſis, ꝑ, muſis, perſonæ, pro, perſonę, ego, pro, ego. Dicēdum autem de defectu.

ἜΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, ἐστὶν ἀφαίρεσις κατ᾽ ἀρχὴν στοιχείου. οἷον, ὀρτὴ ἀντὶ ἑορτή, αἶα ἀντὶ γαῖα, κεῖνος ἀντὶ ἐκεῖνος, τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

DEFECTVS.

Defectus eſt ablatio in principio elementi. ut feſtum, pro, feſtum, terra, ꝑ, terra, ille, pro, ille. ſed hæc paſſio Ionū.

ἊΡΣΙΣ.

Ἄρσις, ἐστὶν ἀποβολὴ κατ᾽ ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλουμένης συλλαβῆς, οἷον, βλῆσθαι ἀντὶ βεβλῆσθαι,

θαι, λέχθαι ἀντὶ λελέχθαι, βλήμενος ἀντὶ βεβλημένος.

ARSIS.

Arsis est abiectio in principio geminatæ syllabæ. ut iaci, pro, iaci, suscipi, pro, suscipi, uulneratus, pro, uulneratus.

ΣΥΣΤΟΛΗ΄.

Συστολὴ, ἐστὶν ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα λέγοντα συστολῆ, ἢ τὰ μακρὰ, ἢ τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῆ. οἷον, φυσίζοος ἀντὶ φυσίζωος, ξερὸν ἀντὶ ξηρόν.

YSTOLE.

Systole est quando productæ bitem poreæ corripiuntur, uel longæ, uel breues earum mutantur. ut alma, pro, alma, aridum, pro, aridum.

ΣΥΓΚΟΠΗ΄.

Συγκοπὴ, ἐστὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον, κάμμορος ἀντὶ κακόμορος, δάσκιον ἀντὶ δασύσκιον.

SYNCOPE.

Syncope est abiectio syllabæ in medio. ut infelix, pro, infelix, opacum, pro, opacum.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΉ.

Συναλοιφὴ, ἐστὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσις καταβολῇ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. ἁπλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ θλῖψιν, κατὰ κρᾶσιν, κατὰ συναίρεσιν. συνθέτους δὲ τέσσαρας. κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν, κατὰ θλῖψιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν. κατὰ θλῖψιν, ἐπ' ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ ἀντὶ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῇδες ἀντὶ νηρηΐδες. κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ ἀντὶ καὶ ἐγώ. κατὰ θλῖψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμοῦ ποδιώκει, ἀντὶ ἐμοὶ ὑποδιώκει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὡπόλος ἀντὶ ὁ αἰπόλος. κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐντἀθιοπίᾳ, ἀντὶ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

SYNALOEPHE.

Synalœphe eſt duarum ſyllabarũ ad uocalẽ unio abiectione tonorũ. Fit aũt per modos ſeptem. Simplices quidem treis, per eliſionem, per craſin, ꝑ ſynæreſin. Compoſitos autẽ quatuor. Per eliſionem & craſin, per eliſionem & ſynæreſin, per craſin & ſynæreſin,

per

per eliſionẽ & craſin & ſynæreſin. Per eliſionẽ, aduerſum me, pro, aduerſum me. per craſin, mea, pro, mea. p. ſynęreſin, neredes, pro, nereídes. per eliſionẽ & craſin, & ego, pro, & ego. per eliſionem & ſynęreſin, me ſubit, pro, me ſubit. per craſin & ſynereſin, ępolus, ꝓ, ępolus. per eliſionẽ et craſin & ſynæreſin, in Aethiopia, pro, in Aethiopia.

ἜΛΛΕΙΨΙΣ.

Ἔλλειψις, ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι ἀντὶ ἀμύξαι, γεραὸν ἀντὶ γεραιόν.

ELLIPSIS.

Ellípſis eſt abiectio uocalis in medio non facientis ſyllabam. cruentare, pro cruentare, ſenem, pro, ſenem.

ΠΑΡΈΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις, ἐστὶν ὅταν ἓν ἐκ τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται. κάλιον ἀντὶ κάλλιον, θᾶτον ἀντὶ θᾶττον.

PARELLIPSIS.

Parellípſis eſt quãdo una aliqua geminatarum conſonantium omittitur.

o ſ pul

pulchrius, pro, pulchrius, citius, pro, citius.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ.

Ἔκθλιψις, ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ὄντος μεταξὺ πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον ἀντὶ σκῆπτρον.

ECTHLIPSIS.

Ecthlipsis est abiectio unius consonantis inter primam & ultimam syllabam nō facientis syllabam, sceptrum, pro, sceptrum.

ΑΠΟΚΟΠΗ.

Ἀποκοπὴ, ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον, δῶ ἀντὶ δῶμα, ἀπόλλω ἀντὶ ἀπόλλωνα. ποσειδῶ ἀντὶ ποσειδῶνα.

APOCOPE.

Apocope est aphæresis syllabę in fine. ut domus, pro, domus, Apollinē, pro, Apollinem, Neptunum, pro, Neptunum.

FINIS.

CON-

CONSTRVCTIO VERBORVM, EXCERpta ex Opere, quod χάρτην βασιλικὴν, id eſt, ſchedam Regiam uocant.

CLARISSIMO DOMINO D. GEORGIO ARMIGNACO, *Abbati ſancti Ambroſij, Georgius Prunetius. S.*

OLVMEN EXTAT, VIR prudentiſſime, quod χάρτην βασιλικὴν Græci appellāt, in cuius fine eſt de Conſtructione tractatio, iuuentuti utiliſſima, quā ſub nomine tuo in lucem referre uolui, ut aliqua ex parte ſtudio amoris erga te mei ſatisfacerem, ad quod ex omnium ordinū ſingulari de te exiſtimatione incenſus ſum. Paſſim enim audio alium animi tui candorem admirari, alium continentiam, modeſtiam tollere in cœlum, alios alias animi tui dotes unice prædicare. Equidem ipſe, qui te à primis temporibus ætatis perſpectū haberem, dudum omnē admirationē uirtutis tuæ exhauſi, ex perpetuitate indolis certæ morum tuorum,

quos

quos olim probabiles, cum Albiæ condiſcipuli eſſemus, perſpexi, ac deinde cũ è pueris exceſſiſti planius agnoui: nunc uerò uir factus, quàm planè noſtræ de te expectationi reſpõderis, omnes claſſes aulicorum perſonant, te uidelicet eſſe uirum integrum, ac nulla fucatũ ſpecie aulæ, unde infucata uitia naſcuntur in animi iudicio, quæ tua laus pluris eſt apud probos, quàm quantalibet felicitas, quæ ex aula euenire ſolet. Quàm autem literas et literatos ames, locuples teſtis eſt Forto Gillius, cui⁹ unius ſtudia, quòd tua liberalitate nitantur, pluris facio quàm numeroſum ſatellitium Cardinalium, quos liberalitate adęquas atq; adeò uincis, dum Gillium iam tot annis ampliſſimo proſequeris ſtipendio, ac ſacerdotijs exaggeras, omniq; officij genere complecteris. Vnde fit, ut Gillij noſtri conſilium ſumme probẽ, qui in deligendo ſibi patrono, non ſecutus eſt uulgarem uiam literatorum hominum, plus fortunas in delectu patroni conſiderantium, quàm morum probitatem, quæ ſola maius adminiculum literis afferre poteſt, quàm omnium epiſcoporum amplæ diuitię. Patroni nimirũ, etſi nõ admodũ diuitis, ꝓbitas, ſola animi ꝓuiſione melius ſuis ꝓſpicit, q̃ improbæ opes ditiſſimorũ. Itaq; fideliter ſuadeo, quantũ animo ꝓſpicere poſſum, omnibus ſtudioſis, ut nõ tãtopere fortunas in adoptione patroni expẽdant, quantũ mores nõ populari

trutina

trutina examinēt. Sed hęc extra institutū hui' epi stolę. Cęterū illustrissime uir, hoc munusculū accipies, si non magnum, attamen ex animo profectum, quoad meliora instruxerimus. Vale.

ΑΡΧΗ, ΠΩΣ ΔΕΙ ὈΦΕΊΛΕΙΝ ΣΥΝΤΆΣΣΕΙΝ ΤᾺΣ ῬΗΜΑΤΙΚᾺΣ ΛΈΞΕΙΣ ἘΝ ταῖς τοῦ ὀνόματος πτώσεσιν.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Α. ΠΡῸ ΤΟΥ͂ Γ.

ΓΆΛΛΟΜΑΙ, δοτικῇ. τῇ χαρμονίᾳ ἠγάλλετο. Ἀγαπῶ, τὸ ἀρκῶ, δοτικῇ. οὐκ ἀγαπῶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῷ. Ἀγαπῶ τὸ φιλῶ, αἰτιατικῇ. ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων. Ἀγείρω, αἰτιατικῇ. στρατὸν πολὺν συναγείρας. Ἁγιάζω, αἰτιατικῇ. ἁγιάζω σε, ἀντὶ τοῦ ἅγιον σε ποιῶ.

Ἀγλαΐζομαι, δοτικῇ. τοῖς ἐμοῖς λόγοις ἀγλαϊζόμενος. Ἁγνίζομαι, αἰτιατικῇ, πᾶν μέλος ἁγνιοῦσα.

ἀγνιαδὸμῶν. Ἀγνοῶ, αἰτιατικῇ. ἀγνοῶν αὐτὸς τὰ μαυτοῦ ῥήματα. Ἀγορανομῶ, γενικῇ. Ἀγορανομῶν ῥωμαίων, ἐτελεύτησε Δέκιος.

Ἀγορεύω, δοτικῇ. ἀγορεύων μυροφόροις χαρὰν ὁ σωτήρ. Ἄγχω, αἰτιατικῇ. οὕτως ἦγχε τοὺς ἀντιλέγοντας. Ἄγω τὸ φέρω, αἰτιατικῇ. ὁ μὲν τὸν λαὸν ἦγεν, ὁ δὲ τὸν ἄγοντα.

Α πρὸ τοῦ Δ.

Ἀδικῶ, αἰτιατικῇ. οὓς λίαν ἀδικεῖ μὴ παντατρόπου. Ἄδω, δοτικῇ. ᾄδειν δὲ τῷ κυρίῳ ᾆσμα καινὸν κελευόμεθα.

Α πρὸ τοῦ Θ.

Ἀθανατίζω, αἰτιατικῇ. ἵνα τὴν εἰκόνα σώσῃ, καὶ τὴν σάρκα ἀθανατίσῃ. Ἀθετῶ, γενικῇ. καταρχὰς μὲν, ἀθετῶ τοῦ πλημμέλματος. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἰτιατικῇ. οἷον, ἀθετήσας τὶς νόμον μωσέως.

Α πρὸ τοῦ Ι.

Αἰδοῦμαι, αἰτιατικῇ. οὐκ αἰδεῖ τὸν ἴσον σοῦ τὸν φιλάνθρωπον. Αἴρω, αἰτιατικῇ. ἵνα κοῦφος τὸν ἰσχὺν αἴρῃς. Αἰσθάνομαι, γενικῇ. ἡ δὲ γυνὴ ᾐσθάνετο τοῦ κακοῦ.

Α πρὸ τοῦ Κ.

Ἀκήκοα, αἰτιατικῇ. ἀκήκοεν ὁ προφήτης τὴν ἔλευσιν

ἐλθοῦσίν σου κύριε. Ἀκολουθῶ, δοτικῇ. ἀκολουθήσωμεν τῷ ἀγαθῷ δεσπότῃ. Ἀκούω, γενικῇ. ἀκούσατε θείας φωνῆς. καὶ αἰτιατικῇ. πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους. Ἀκριβῶ, αἰτιατικῇ. ἠκρίβωσε χρόνον Ἡρώδης ἀστέρος.

Α πρὸ τοῦ Λ.

Ἀλαλάζω, δοτικῇ. ἀλαλάξωμεν τῷ θεῷ τῷ σωτῆρι ἡμῶν. Ἀλγῶ, γενικῇ. ἀλγῶ σου τῶν ἀπίλων δέσποτα. Ἀλείφω, αἰτιατικῇ. ἄλειψαι σου τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ πρόσωπον. Ἀλλοτριοῦμαι, γενικῇ. ὁ δὲ ἠλλοτρίωται τῶν ὑπαρχόντων. Ἀλλοτριῶ, αἰτιατικῇ. τὴν πίστιν ἀλλοτριῶν.

Α πρὸ τοῦ Μ.

Ἅμα, δοτικῇ. ὁ δὲ ἅγιος Ἰσραὴλ ἅμα τῷ ὄρει σῷ ἔψαλλον. Ἀμβλύνω, αἰτιατικῇ. τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἤμβλυνας. Ἀμείβω, αἰτιατικῇ. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ἀμειβοίμην τοὺς ἡμετέρους εὐεργέτας. Ἀμέλγω, αἰτιατικῇ. πρότερον μὲν ἐλάφους ἀμέλγω. Ἀμελῶ, γενικῇ. οὐκοῦν ἀμελητέον τῶν προσεμπεσόντων. Ἀμιλλῶ, δοτικῇ. τούτων ἀθανάτοις ἡμιλλᾶτο. Ἀμνημονῶ, γενικῇ. διατὶ ἀμνημονήσας τῶν παραινέσεων. Ἀμοιρῶ, γενικῇ. ὁ δὲ οὐκ ἀμοιρῶν θείας χάριτος. Ἀμπίσχω, δοτικῇ. ἠμπίσχετο

δὲ ὄλης χλαμύδος. Ἀμύνω τὸ βοηθῶ, δοτικῇ. δεῦτε φίλοι καί μοι οἴῳ ἀμύνατε. Ἀμύνω τὸ τιμωρῶ, αἰτιατικῇ. καὶ τῷ ὀνόματι κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Α πρὸ τοῦ Ν.

Ἀναβάλλομαι, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ, τὸ δόσιν ἀναβαλλόμενος. ἔτι ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Ἀνάγω, αἰτιατικῇ. ἀνήγαγες ἡμᾶς ἐξ ᾅδου κύριε. Ἀναθεματίζω, αἰτιατικῇ. ἀναθεματίζω τὸ δόγμα Ἀρείου. Ἀνακαινίζω, αἰτιατικῇ. καὶ ἀνακαινιοῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Ἀναλήψομαι, αἰτιατικῇ. ὀρφανὸν καὶ χήραν ἀναλήψομαι. Ἀναλίσκω, αἰτιατικῇ. μὴ ἀνάλισκε τὸν πλοῦτον εἰς μάτην. Ἀναλῶ, αἰτιατικῇ. ἀναλώσωμεν δὲ τὸν πλοῦτον τοῖς πτωχοῖς. Ἀναμένω, αἰτιατικῇ. καὶ οὐδὲ τοὺς ἄγοντας ἀναμένω. Ἀναμνήσκω, γενικῇ. οἱ πρέσβεις ἀνεμνήσθησαν τῶν συνθηκῶν. Ἀναπλάττω, αἰτιατικῇ. ῥανίδες αἵματος ὀλίγαι κόσμον ὅλον ἀνέπλαττον. Ἀνασώζω, αἰτιατικῇ. ἵνα τὸ ἐμπεπτωκὸς γένος ἀνασώζῃ. Ἀναχωρῶ, γενικῇ. οὐ φιλεῖ γὰρ ἡ ὄψις ἀναχωρεῖν τῶν τερπνῶν. Ἀναψυχῶ, αἰτιατικῇ. ἀναψυχοῖ κύριος τοὺς κατηραγμένους. Ἀνδυφημῶ, αἰτιατικῇ.

αἰτιατικῇ. Πέτρον καὶ Παῦλον συμφώνως ἀνευφημήσωμεν. Ἀνέχομαι, γενικῇ. καὶ δυσωδείας ἀνέχεται. Ἀνιχνεύω, αἰτιατικῇ. βίους ἀνιχνεύει, καὶ κατορθώματα. Ἀνισῶ, αἰτιατικῇ. ἀνισᾷ ἀπὸ γῆς πάντα, καὶ ἀπὸ κοπρίας. Ἀντιβολῶ, αἰτιατικῇ. ὁ δὲ τὸν ἐπίσκοπον ἀντιβολεῖ.

Ἀντίκειμαι, δοτικῇ. τὸ γεννητὸν καὶ ἀγέννητον ἀντίκεινται ἀλλήλοις. Ἀντιλαβοῦ, αἰτιατικῇ. ἀντιλαβοῦ με, καὶ ῥῦσαί με. πολλάκις τὸ ἀντιλαβοῦ συντάσσεται καὶ γενικῇ, ὡς τὸ ἀντιλαβοῦ μου. Ἀντιπίπτω, δοτικῇ. οἱ γὰρ ἁγίῳ πνεύματι ἀντιπίπτοντες. Ἀντιτάσσομαι, δοτικῇ. κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Ἀντιτείνω, δοτικῇ. ἀντιτείνω ταῖς προαιρέσεσιν. Ἀντλῶ, αἰτιατικῇ. ἀντλήσωμεν ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης.

Α. πρὸ τοῦ Π.

Ἄπαγε, γενικῇ. ἄπαγε τῶν ἄθλων, ἄπαγε τῶν μωρῶν. Ἀπαγορεύομαι, γενικῇ. ἠνάγκαζον αὐτοὺς ἀπαγορεύεσθαι ὑείων κρεῶν. Ἀπαγορεύω, ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ ἐνδίδωμι. μετὰ δὲ αἰτιατικῆς, ὡς τὸ, ἀπαγορεύει τὸν νοσοῦντα ὁ ἰατρός. Ἀπαξιῶ, αἰτιατικῇ. καὶ σταυρὸν οὐκ ἀπαξιοῦντες. Ἀπάρχομαι, γενικῇ. τῆς δὲ τῆς

ἀνάστασιν, ἧς αὐτὸς ἀπήρξατο. Ἀπατῶ, αἰτιατικῇ. δέδοικα μή με ἀπατᾷς, ὡς ὁ ὄφις τὴν Εὔαν. Ἀπελπίζω, αἰτιατικῇ. μὴ ἀπελπίσωμεν ἑαυτοὺς ἀδελφοί. Ἀπερρίφθην, γενικῇ. ἀπερρίφη τοῦ προσώπου κυρίου ὁ ἀσεβής. Ἀπέχομαι, γενικῇ. ὁ γοῦν Ἀδὰμ ἀπέχετο τοῦ ξύλου.

Ἀπέχω, γενικῇ. ἐπεὶ ἴσον ἀπέχειν τῆς τελείας.

Ἀπιστῶ, δοτικῇ. ἀπιστεῖς τῇ θεότητι, τοῦτο οὐδὲ οἱ δαίμονες. Ἀποβαίνω, γενικῇ. ἀποβαίνετε τοίνυν τοῦ πλοίου. Ἀπογράφω, αἰτιατικῇ. σὺ δὲ ἀπόγραφε ἡμᾶς. Ἀποδημῶ, γενικῇ. πολὺν χρόνον ἀποδημεῖν τῶν οἰκείων. Ἀποκλαίω, αἰτιατικῇ. οὕτως ὑμᾶς ἀπεκλαυσάμην. Ἀποκλείω, αἰτιατικῇ. ἀπεκλείσαμεν τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ κυρίου. Ἀποκρίνομαι, δοτικῇ. ἵνα τοῖς τε βρωτίμασί σου ἀποκριναίμην τοῖς ἐν τοῖς χάρταις σεσημειωμένοις. Ἀποκτείνω, αἰτιατικῇ. πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάϊν. Ἀπορῶ, γενικῇ. καὶ αὐτῶν σχεδὸν ἀπορούντων τῶν ἀναγκαίων. Ἀποστατῶ, γενικῇ. ἀποστατήσας δὲ ἐν ὕψει διαγωγῆς. Ἀποτάσσομαι, δοτικῇ. ἀποτάσσομαι τῷ σατανᾷ. Ἀποτρέχει, γενικῇ. τί μακρὰν διὰ ἀληθινῆς ὁδοῦ ἀποτρέχει.

Ἀποτυγχάνω, γενικῇ. οἱ κοπιῶντες τῶν

ἄθλων

ἄθλων ἀποτυγχάνουσιν. Ἀποχωρῶ, γενικῇ. καὶ ἡμῶν ἀποχωρήσῃ ὁ ἐκείνων ὄλεθρος. Ἅπτομαι, γενικῇ. ὁ ἁπτόμενος τῶν ὀρέων, καὶ καπνίζονται.

Α. πρὸ τοῦ Ρ.

Ἀρέσκω, δοτικῇ. μηδὲ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκων. Ἀριθμῶ, αἰτιατικῇ. σὺ μὴ ἀριθμεῖς τὰς μυριάδας. Ἀρκῶ, δοτικῇ. ἀρκεῖ σοι πρὸς δόξαν, καὶ ἀρκεῖσθαι τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν. Ἁρπάζω, αἰτιατικῇ. ἡμεῖς δὲ τὸ συγγενὲς ἁρπασόμεθα. Ἄρχω, γενικῇ. ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάττης. Καὶ δοτικῇ. ὡς τὸ, ἄρχ' Ἀργείοισιν Ἀγαμέμνων.

Α. πρὸ τοῦ Σ.

Ἀσκῶ, αἰτιατικῇ. τὴν Θουκυδίδου ἤσκει χάριτην.
Ἀσπάζω, αἰτιατικῇ. ἄσπασαι τὴν Μαριάμ.
Ἀστράπτω, δοτικῇ. ἀστράπτων τοῖς ὅπλοις.

Α. πρὸ τοῦ Τ.

Ἀτενίζω, αἰτιατικῇ. ὥστε τολμᾷ ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ πλήθη. Ἀτιμάζω, αἰτιατικῇ. ὁ ἀτιμάζων πατέρα, παροργίζει τὸν ποιητήν.

Α. πρὸ τοῦ Υ.

Αὐγάζω, αἰτιατικῇ. κόσμον ὅλον αὐγάζουσαν.

Α. πρὸ τοῦ Φ.

Ἀφαιροῦμαι, γενικῇ. ἀφῃρέθην τοῦ θείου χαρίσμα-

είσματος. Ἀφαρπάζω, αἰτιατικῇ. ἀφαρπάσας τὸν προφήτην. Ἀφελῶ, αἰτιατικῇ. ἀφελῶ ὁ Θεὸς τῶν δακρύων. Ἀφηγοῦμαι, γενικῇ. ἀφηγήσατο τοῦ λαοῦ. Ἀφίημι, γενικῇ καὶ δοτικῇ. εἰρήνην τὴν ἐμὴν ἀφίημι ὑμῖν. προσαπτικῶς δὲ καὶ αἰτιατικῇ. ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται.

Α πρὸ τοῦ Χ.

Ἄχρι, γενικῇ. ἄχρι τῆς ἡμέρας ἐντειλάμενος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α.

Βαβαὶ, γενικῇ. βαβαὶ τοῦ θαύματος. Βάλλω, αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ. σοῦ δὲ πόῤῥωθεν βάλλων τὲ ξίφεσιν. Βαπτίζω, αἰτιατικῇ. βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός. Βαρύνω, αἰτιατικῇ. οἱ τοὺς μισθοὺς βαρύνοντες. Βασανίζω, αἰτιατικῇ. τὸν κακὸν βασανίζοντες. Βαστάζω, αἰτιατικῇ. βαστάζων τὸν σταυρὸν τοῦ χριστοῦ.

Β πρὸ τοῦ Δ.

Βδελύσσομαι, αἰτιατικῇ. μὴ βδελύξῃ με τὸν ἁμαρτωλόν.

Β πρὸ τοῦ Ε.

Βεβαιῶ, αἰτιατικῇ. βεβαιοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Β πρὸ

Β πρὸ τ Λ.

Βλέπω, αἰτιατικῇ. Βλέπωμ ὁ λῃστὴς τὸμ ἀρχηγὸμ τῆς ζωῆς.

Β πρὸ τ Ο.

Βοῶ, καὶ βοηθῶ δοτικῇ. ἐβόησέ σοι, ἐβοήθησέ σοι.

Β. πρὸ τ Ρ.

Βρύω τὸ πηγάζω, αἰτιατικῇ. Βρύουσι τὴν χάριν. Βρωμῶ, αἰτιατικῇ. Βρωμῶ ὡς τὸ πτῶμα.

Β. πρὸ τ Υ.

Βυθίζω, αἰτιατικῇ. βυθίζει λεγεῶνας δαιμόνων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

ΓΡΟ ΤΟΥ Α.

Γαργαλίζω, δοτικῇ. μὴ μοιχοῖς ὄψοις γαργαλιζόμενοι. Γαυριῶ, δοτικῇ. οἱ τῷ πλήθει γαυριῶντες.

Γ πρὸ τ Ε.

Γελῶ, αἰτιατικῇ. μὴ γελάσῃς τὸ σκῶμμα τῶν πέλας. Γεμίζω, αἰτιατικῇ. γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. Γέμω, γενικῇ. ὁ δὲ πονηρὰ θηρ γέμωμ θυμοῦ. Γεννῶ, αἰτιατικῇ. γεννῶσι τὴν πεντηκοστήν. Γένομαι, γενικῇ. οὐδὲμ ἐνδὺ τῆς τοῦ φωτὸς γευσαμένου. Γεωργῶ, αἰτιατικῇ. οἱ γεωργοῦντες τὸ χάρισμα.

Γ πρὸ τ Η.

Γήμω, αἰτιατικῇ. γυναῖκα ἔγημα.

Δ πρὸ τοῦ Ε.

Δείκνυμι, δοτικῇ. οὐδὲν δεῖ σοι δεικνύειν. Δεικνύω, δοτικῇ. γεννήματα ἐχιδνῶν τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν. Δέομαι, γενικῇ. ἐπειδὴ μείζονος ἐδεῖτο τοῦ βοηθήματος. Δεσπόζω, γενικῇ. ὅτι αὐτὸς δεσπόζει τῶν ἐθνῶν. Δέχομαι, αἰτιατικῇ. δέχομαι τὴν τοῦ Παύλου φωνήν.

Δ πρὸ τοῦ Η.

Δηλῶ, δοτικῇ. οὐκ ἐδήλωσάς μοι ὃν συναποστελεῖς. Δημηγορῶ, δοτικῇ. μετὰ τὴν στρατείαν τῇ πόλει δημηγορεῖν. Δημιουργῶ, αἰτιατικῇ. δημιουργήσας τὸν μέγα ὀφθαλμὸν τῆς ἡμέρας.

Δ πρὸ τοῦ Ι.

Διαβάλλω, αἰτιατικῇ. διέβαλλεν αὐτὸν πρὸς τὸν ἄρχοντα. Διαγγέλλω, δοτικῇ. διάγγελε τὸ μυστήριον τοῖς ἀνθρώποις.

Διαγράφω, αἰτιατικῇ. διάγραψόν μου τὴν διάνοιαν. Διαλλάττω, γενικῇ. ὕπαγε διαλλάγηθι τοῦ ἀδελφοῦ σου. τὸ διαλλάττω συντάσσεται καὶ δοτικῇ. ὡς τὸ, διαλλάγηθι κύριε τῷ λαῷ σου. Διαλύω, αἰτιατικῇ. τὸ δόγμα οὐκ ἦν, ἀλλὰ διαλύων ὀργήν. Διαμαρτύρομαι, δοτικῇ. διεμαρτύρατό μοι, ἐγὼ δὲ κατηγέλουν.

λουν. Διανύω, αἰτιατικῇ. οὕτω τὴν ὁδὸν τὸ ἑξῆς νεαροὶ διανύσωμεν. Διαπίπτω, γενικῇ. τοῦ παραδείσου διέπεσον. Διαπιστῶ, δοτικῇ. εἴ τις ἐμοὶ διαπιστεῖ. Διαπλέω, αἰτιατικῇ. διέπλει τὴν τοῦ βίου θάλασσαν. Διαπτύω, αἰτιατικῇ. μὴ διαπτύσῃς τοῦ ἐξορκισμοῦ θεραπείαν. Διασείω, αἰτιατικῇ. διέσεισε τὴν ἐκκλησίαν ὡς πολύ. Διασκεδάζω, αἰτιατικῇ. κύριος διασκεδάζει βουλὰς ἐθνῶν. Διασπείρω, αἰτιατικῇ. μὴ διασπείρωμεν τὰ πρόβατα. Διαφεύγω, αἰτιατικῇ. ἅπαν βλαβερὸν διαφύγωμεν. Διδάσκω, αἰτιατικῇ. καὶ σὺ περὶ τῆς γενεαλογίας διδάσκεις τοὺς γέροντας. Δίδωμι, δοτικῇ. δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν. Διηγοῦμαι, δοτικῇ. διηγήσαντό μοι παράνομοι ἀδολεσχίας. Δικαιῶ, αἰτιατικῇ. οἱ δικαιοῦντες τὸν ἀσεβῆ. Διορίζω, δοτικῇ. ὁ κύριος ἡμῖν διωρίσατο. Διχοτομῶ, αἰτιατικῇ. διχοτομοῦσι τὸν πιστὸν ἀπὸ τοῦ ἀπίστου. Διψῶ, γενικῇ. διψᾷ τοῦ διψᾶσθαι.

Δ πρὸ τοῦ Ο.

Δοκιμάζω, αἰτιατικῇ. δοκιμαζέτω ἕκαστος ἑαυτόν. Δοκῶ, δοτικῇ. τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ. Δοξάζω, αἰτιατικῇ. δοξάζω τὸν πα-

πρὸς

πρὸς καὶ τὴν ὑπὲρ τὴν δύναμιν. Δορυφορῶ, δο-
τικῇ. δορυφορούμενον τάξεσιν. Δουλεύω, δο-
τικῇ. δουλεύσατε τῷ κυρίῳ ἐν φόβῳ.

Δ πρὸ τοῦ Ρ.

Δράττομαι, γενικῇ. δράξασθε παιδείας, μή-
ποτε ὀργισθῇ κύριος.

Δ πρὸ τοῦ Υ.

Δυσκολαίνω, αἰτιατικῇ. τὸν μὲν ἀποδέχε-
σθαι, τὸν δὲ δυσκολαίνειν. Δυσχεραίνω, δο-
τικῇ. ἐδυσχέραινα τῇ τῇ ἀδικίᾳ σου. Δυ-
σωπῶ, αἰτιατικῇ. δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα
θεόν.

Δ πρὸ τοῦ Ω.

Δωροῦμαι, δοτικῇ. δωρούμενοι ἡμῖν τὸ μέλι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α.

Ἀλῶ, γενικῇ. φόνου ἑάλω.

Ε πρὸ τοῦ Γ.

Ἐγγίζω, δοτικῇ. ἐγγίσατε ὄρεσιν
αἰωνίοις. Ἐγκαλοῦμαι, αἰτιατικῇ. τὰς αἰ-
τίας σχεδὸν ἐγκαλούμεθα. Ἐγκαλῶ, δοτικῇ.
ὑμῖν ἐγκαλέσωμεν τὰ δέοντα. Ἐγκωμιά-
ζω, αἰτιατικῇ. πολλοὶ μὲν ἐγκωμιάζοντες τὸ
δίκαιον. Ἐγχειρῶ, δοτικῇ. ἔμελλε τοῖς πα-

ρὰ Νεοπτολέμου ἐγχείας λόγοις.

Ε πρὸ τοῦ Κ.

Ἐκβάλλω, γενικῇ. ἐξεβλήθη παραδείσου ὁ Ἀδάμ. ἔστι καὶ αἰτιατικῇ. ἐξέβαλλον αὐτὸν ἔξω. Ἐκβοῶ, δοτικῇ. τρανῶς ὁ κῆρυξ ἐκβοᾶτε τῇ κτήσει. Ἐκκαίω, αἰτιατικῇ. ἔκκαυσον τὴν ὀργήν σου. Ἐκτείνω, αἰτιατικῇ. ὁ ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν. Ἐκτραγῳδῶ, αἰτιατικῇ. τίς ἂν ἐκτραγῳδήσει πάντα. Ἐκφεύγω, αἰτιατικῇ. τὸν γεωργῶν πόνον ἐκφεύγων.

Ε πρὸ τοῦ Λ.

Ἐλέγχω, αἰτιατικῇ. ἔλεγξον σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Ἐλευθερῶ, αἰτιατικῇ. ἐλευθέρωσον ἡμᾶς. Ἐλεῶ, αἰτιατικῇ. ἐλέησον ἡμᾶς κύριε. Ἕλκω συντάσσεται αἰτιατικῇ. καὶ ὅρα τὴν σύνταξιν, ἐν ἣ τρισὶ πτώσεσι χρᾶται, αἰτιατικῇ, δοτικῇ, καὶ γενικῇ. ἀλλὰ τὸ μὲν πρόσωπον αἰτιατικῇ συντάσσεται, τὸ δὲ πῶς, γενικῇ, νοουμένης ἔξωθεν τῆς ἀπό. τὸ δὲ ὄργανον δὴ οὗ τόδε γίνεται, δοτικῇ. ὡς φέρε εἰπεῖν ἐπὶ ὑποδείγματος, ἕλκω σε ἀπὸ τῆς τριχὸς ἐν τῇ χειρί. ἕλκω σε τῆς τριχὸς τῇ χειρί. Ἐλπίζω, αἰτιατικῇ. ὁ ἐλπίζων ἐπί σε, οὐκ ἀπόλλυται.

Ε πρὸ τοῦ Μ.

Ἐμβλέπω, δοτικῇ. ὁ ἐμβλέψας γυναικί.

Ε πρὸ τοῦ Ν.

Ἐνδύομαι, αἰτιατικῇ. οἱ ἱερεῖς ἐνδύσασθε δικαιοσύνην. Ἐνθυμοῦμαι, γενικῇ. μήπω τὸν κατὰ Βίον ἐνθυμοῦ. Ἐννοῶ, αἰτιατικῇ. ἐννοῶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν. Ἐνοῦμαι, δοτικῇ. θεὸς θεοῖς ἑνούμενός τε καὶ γνωριζόμενος. Ἐντέλλομαι, δοτικῇ. ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ἐντρυφῶ, γενικῇ. τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυφῶντες. Ἐνωτίζω, αἰτιατικῇ. ἐνώτισαι ὁ θεὸς τὴν προσευχήν μου.

Ε πρὸ τοῦ Ξ.

Ἐξαγοράζω, αἰτιατικῇ. ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσιν. Ἐξηγοῦμαι, δοτικῇ. ἃ δὲ ἑκατέροις ἐξηγῆσθον. Ἐξίσταμαι, γενικῇ. οὔτε τοῦ πατρὸς ἐκστάντος διὰ ἀγεννησίας. Ἐξουδενῶ, αἰτιατικῇ. ἐξουδένωσας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν. Ἐξουσιάζω, γενικῇ. ὁ ζώντων καὶ νεκρῶν ἐξουσιάζων θεός.

Ε πρὸ τοῦ Ο.

Ἑορτάζω, αἰτιατικῇ. τὴν πανήγυριν ἑορτάσωμεν.

Ε πρὸ

Ε πρὸ τοῦ Π.

Ἐπιβαίνω, γενικῇ. ἐπέβην τοῦ διδασκαλικοῦ θρόνου. Ἐπιβλέπω, αἰτιατικῇ. ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με. Ἐπιβοῶμαι σε, ἀντὶ τοῦ ἱκετεύω, αἰτιατικῇ. ἐπιβοώμεθα πάντες σε τὴν ἀληθῆ μητέρα. Ἐπιθυμῶ, γενικῇ. τῶν ἀτόπων ἐπιθυμοῦντες. Ἐπίσης, δοτικῇ. ἐπίσης ἡλίῳ γέγονεν ἡ φαῦσις αὐτοῦ.

Ε πρὸ τοῦ Τ.

Ἐτάζω, αἰτιατικῇ. ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς. Ἐτοιμάζω, αἰτιατικῇ. ἑτοίμασον τὴν ψυχήν σου εἰς θάνατον. Ἔτυχον, γενικῇ. ἔτυχον τῶν οὐρανίων γερῶν οἱ ἅγιοι.

Ε πρὸ τοῦ Υ.

Εὐεργετῶ, αἰτιατικῇ. θανὼν ὑμᾶς ἅπαντας εὐεργέτησε χριστός. Εὐθύνω, γενικῇ. εὐθύνω διὰ ἐμφορείας τὸ χάρισμα. Εὐλογῶ, αἰτιατικῇ, εὐλογήσω τὸν κύριον ἐν παντὶ καιρῷ. Εὑρίσκω, αἰτιατικῇ. εὑρίσκει φίλιππος τὸν ναθαναῆλον. Εὐφραίνομαι, γενικῇ. εὐφραίνεται τῶν ἀγαθῶν. Εὐφραίνω, αἰτιατικῇ. εὐφραίνειν τὴν καρδίαν. Εὐχαριστῶ, δοτικῇ. εὐχαριστήσωμεν τῷ κυρίῳ. Εὔχομαι, δοτικῇ. ὁ κύριος εὐχόμενος τοῖς θεοῖς.

Ε πρὸ τοῦ Χ.

Ἐχθραίνω, δοτικῇ. τοὺς ἐχθραίνοντάς μοι ματαίως ἀγαπῶ. Ἔχω τὸ κέκτημαι, καὶ κρατῶ, αἰτιατικῇ. ἔχω τὴν βίβλον σου. Ἔχω δὲ τὸ δύναμαι, ἀπαρεμφάτῳ. ἔχω ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ δύναμαι. Ἔχω δὲ τὸ διάκειμαι, ἐπιρρήματι καὶ γενικῇ. εὖ ἔχω, καὶ οὕτω γνώμης ἔχω, καὶ κακῶς ἔχω τῆς κεφαλῆς, καὶ τὴν κεφαλήν.

Ἔχομαι τὸ συμπρόσειμι, γενικῇ. τῆς τοῦ θεοῦ λατρείας ἔχομαι. καὶ τῶν ἐγκαινίων ἔχεται. εὑρίσκεται δὲ καὶ μετὰ γενικῆς, ἀντὶ τοῦ ἅπτομαι. οἷον ἔχομαί σου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α.

Ζέω, δοτικῇ. τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ κυρίῳ δουλεύοντες.

Ζ πρὸ τοῦ Η.

Ζηλῶ, αἰτιατικῇ. ἐζήλωσε Πέτρον καὶ Παῦλον. καὶ δοτικῇ. ἐζήλωσα τῷ κυρίῳ. Ζημιῶ, αἰτιατικῇ. ὅπως μὴ τὰ μέγιστα ζημιωθῇς.

Ζ πρὸ τοῦ Ω.

Ζῶ, δοτικῇ. ταχέως πέμψον μοι πρὸς θεὸν ᾧ ζῶ. Ζωγραφῶ, αἰτιατικῇ. χριστοῦ τὴν ἀνάστασιν ἐζωγράφησα. Ζωγρῶ, αἰτιατικῇ. ἐ

πο

του ζωγρήσειε τὸ γλυκύτατον. Ζωννύω, αἰτια τικῇ. ὁ θεὸς περιζωννύων με δύναμιν. Ζωογο νῶ, αἰτιατικῇ. ζωογονῶν τὸν κύκλον τῆς ἀρετῆς.
Ζωοποιῶ, αἰτιατικῇ. καὶ ζωοποιοῦντα νεκρούς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

ΠΡΟ ΤΟΥ Γ.

Ηγοῦ, γενικῇ. πρόελθε καὶ καθηγοῦ τοῦ σοῦ ταμείου.

Η πρὸ τοῦ Δ.

Ηδομαι, γενικῇ. ὃς ἥδεται τοῦ ψάλλειν.
Αἰδοῦμαι, ὁ ἀὴρ ἠδέσθη, αἰτιατικῇ. τῇ σταύρωσιν ὁ ἥλιος ἠδέσθη.

Η πρὸ τοῦ Κ.

Ηκω, αἰτιατικῇ. ἥκω δῶρον φέρων σοι.

Η πρὸ τοῦ Λ.

Ηλω, γενικῇ. ταύτης ὁ μέγας ἥλω Κυπριανός.

Η πρὸ τοῦ Μ.

Ημβρῶ, αἰτιατικῇ. ἂν τοῦτο ποιήσῃς, ἡμβρώσῃς οὐρανόν τε καὶ γῆν.

Η πρὸ τοῦ Ρ.

Ηρετίσατο, αἰτιατικῇ. ἠρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτοῦ.

Η πρὸ τοῦ Τ.

Ηττημαι, γενικῇ. ὡς οὐδενὸς ἥττωντο οἱ γυναῖοι. καὶ δοτικῇ. ἥττημαι πάθεσι.

Η πρὸ

Η πρὸ τοῦ Υ.

Ἥψατο, γενικῇ. ἥψατό μου τίς. ἥψατο δὲ τὸ ἔβλαψεν, αἰτιατικῇ. ἧψαν αὐτὴν, καὶ γράφεται διὰ τοῦ ι.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Θ.

ΠΡῸ ΤΟΥ͂ Α.

Θάλπω, αἰτιατικῇ. ἔθαλπέ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν. Θάλπω, αἰτιατικῇ. ἱερουσαλὴμ θάλψον τοὺς ἑαυτῆς νέους. Θαῤῥῶ, δοτικῇ. εἰ πρὸς τοὺς λόγους μὴ σφόδρα τοῖς λόγοις θαῤῥεῖτε. Θαυμάζω. αἰτιατικῇ. μὴ θαυμάσῃς μηδὲν, ὃ μὴ παραμένει. καὶ Ξενοφῶν. ἐθαύμασα δὲ σου τὴν τῆς σοφίας δύναμιν.

Θ πρὸ τοῦ Ε.

Θεολογῶ, αἰτιατικῇ. θεολογεῖ τὸν πατέρα καὶ υἱόν. Θεραπεύω, αἰτιατικῇ. ὑπὸ θεὶς τὰς χεῖρας ἐθεράπευσεν αὐτούς. Θερίζω, αἰτιατικῇ. τοσοῦτον θερίσαντες, ὅσον ἐσπείραμεν. Θέω τὸ τρέχω, αἰτιατικῇ. πάντες λεωφόρον ἔθεον.

Θ πρὸ τοῦ Η.

Θήγω τὸ ἀκονῶ, αἰτιατικῇ. καὶ θήγω τὸ προσεγγίζω, γενικῇ. Θησαυρίζω, αἰτιατικῇ. μὴ θησαυρίσητε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς.

Θ πρὸ τοῦ Ρ.

Θρηνῶ, αἰτιατικῇ. θρηνεῖ αἴγυπτος τὰ πρωτότοκα. Θρησκεύω, δοτικῇ. οὕτως ἡ δωδώνη θρησκεύει θεῷ. Θριαμβεύω. αἰτιατικῇ. γνῶ σαφῶς τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε.

Θ πρὸ τοῦ Υ.

Θύω, δοτικῇ. θῦσον τῷ θεῷ θυσίαν αἰνέσεως. καὶ αἰτιατικῇ. θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης.

Θ πρὸ τοῦ Ω.

Θωπεύω, αἰτιατικῇ. πολλὰ οὖν ἴστω θωπεύσας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α.

Ατρεύω, αἰτιατικῇ. ἡμᾶς αὐτοὺς ἰατρεύσωμεν.

Ι πρὸ τοῦ Δ.

Ἱδρύω, αἰτιατικῇ. καὶ ἄγαλμα ἱδρυσάμενος.

Ι πρὸ τοῦ Ε.

Ἱερουργῶ, αἰτιατικῇ. ἱερουργήσας ὡς ἄνθρωπος ἑαυτόν.

Ι πρὸ τοῦ Κ.

Ἱκετεύω, αἰτιατικῇ, σὲ ἱκετεύομεν πρέσβευε δέσποινα.

Ι πρὸ τοῦ Λ.

Ἱλάσθητι, δοτικῇ. ἱλάσθητί μοι σωτὴρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου.

Ι πρὸ τοῦ Σ.

Ἵστημι, αἰτιατικῇ. ὅσον ἐπ' αὐτῷ τὴν νόσον ἔστησεν. Ἰσχύω, αἰτιατικῇ. καὶ ταῦτα ἴσχυσεν ἡ κακία. Ἴσχω, αἰτιατικῇ. ἴσχει τὴν θρῆνον ὁ ἐλέφας. Ἰῶ, αἰτιατικῇ. ἰᾶσαί με κύριε τὸν ἁμαρτωλόν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α.

ΚΑθαίρω, αἰτιατικῇ. καὶ δογμάτων ἀπαιδευσίαν ἐκάθηρε. Καθυβρίζω, αἰτιατικῇ. μὴ καθύβριζε τὸν ἄνδρα. Καθυλακτῶ, γενικῇ. μὴ καθυλακτεῖν τῶν πέλας. Καινοτομῶ, αἰτιατικῇ. τοὺς καινοτομοῦντας φύσιν θεοῦ. Καταβάλλω, αἰτιατικῇ. τοὺς προφήτας κατεβαλῶ τῇ αἰσχύνῃ.

Καταβοῶ, γενικῇ. τῆς ζημίας κατεβόων ὥς τι γαννίδος.

Καταδικάζω, γενικῇ. αἱ γυναῖκες κατεδίκαζον αὐτόν. καὶ αἰτιατικῇ. σταυρωθῆναι σὲ κατεδίκασαν. Κατακολουθῶ, δοτικῇ. τῷ Χριστῷ κατηκολούθησαν αἵματι. Κατακρίνω,

 αἰτιατικῇ,

αἰτιατικῇ. τοὺς πρεσβύτας διὰ αἰσχύνης κατέκρινον. Καταλαλῶ, γενικῇ. καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου καταλαλεῖς. Καταληρῶ, γενικῇ. καταληρῶν διὰ ἀθεότητός σου. Καταμανθάνω, αἰτιατικῇ. καταμαθόντες τὸν ἀπατηλόν. Καταμαρτυρῶ, γενικῇ. οὐκ ἀκούεις πόσα σου καταμαρτυροῦσι. Καταπτύω, γενικῇ. ἰνδάλματος χρυσοῦ κατέπτυσαν. Καταρτίζω, αἰτιατικῇ. καθαρτίσαι μοι τὸν λόγον.

Κατασείω, αἰτιατικῇ. μηχανήμασι κατασέεται τὸ ὁμοούσιον. Κατασκηνῶ, αἰτιατικῇ. εἰς τόπον χλόης κατασκηνούμενοι. Κατισχύω, γενικῇ. κατισχύει τῶν ἐχθρῶν. Κατατολμῶ, γενικῇ. ἁμαρτημάτων κατατολμῶ. Κατατρυφῶ, γενικῇ. κατατρύφησον τοῦ κυρίου, καὶ δώσει. Καταφρονῶ, γενικῇ. Ἰησοῦς καθαίρεται, καὶ σὺ καταφρονεῖς τοῦ βαπτίσματος. Κατέγνωσαν, ἀντὶ τοῦ κατενόησαν, αἰτιατικῇ. Κατηγορῶ δὲ τὸ δεικνύω, αἰτιατικῇ. λαγὼς κατηγορεῖ τὸν αὐτοῦ φωλεόν. Κατηγορῶ, γενικῇ. κατηγορεῖ τῆς γραφῆς. Καλλωπίζομαι, δοτικῇ. τοῖς πράγμασι καλλωπιζόμενος. Καπηλεύω, αἰτιατικῇ. καπηλεύων ὁ δεινὸς Ἰούδας τὸν φιλόθεον. Καρποφορῶ, δοτικῇ. ἐκ τῶν φυόντων καρποφορεῖ θεῷ.

θεῷ. Καρτερῶ, αἰτιατικῇ. καρτερῶ τοὺς βασάνους.

Κ πρὸ τοῦ Η.

Κηρύττω, αἰτιατικῇ. δημοσίᾳ τὸν ἐκήρυττε.

Κ πρὸ τοῦ Ο.

Κοινωνῶ, γενικῇ. κοινώνηκεν αἵματος.

Κ πρὸ τοῦ Ρ.

Κράζω, δοτικῇ. κράζω σοι χριστὲ σωτὴρ, ὡς ὁ ἄσωτος ὑιός. Κρίνω, αἰτιατικῇ. κρίνον κύριε δίκαια.

Κ πρὸ τοῦ Τ.

Κτείνω, αἰτιατικῇ. ἀπέκτεινον πάντας τοὺς ἁμαρτωλούς.

Κ πρὸ τοῦ Ω.

Κωλύω, αἰτιατικῇ. τὴν κωλύουσαν ῥομφαίαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α

Λαλῶ, δοτικῇ. λαλῆσον τοῖς υἱοῖς ἰσραήλ. Λαμπρύνομαι, δοτικῇ. λαμπρυνθῶμαι τῇ πανηγύρει.

Λατρεύω, δοτικῇ. λατρεύων αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ. Λάχω, αἰτιατικῇ. δίεπων τὴν λαχοῦσαν αὐτὸν ἐκκλησίαν. συντάσσεται δὲ τὸ λάχω καὶ γενικῇ. καὶ Ξενοφῶν, ἐπὰν δὲ ἔλαχον τελέως τῆς ἀρετῆς, οὐδέως

ἐνήλλαξα τὴν τοῦ βίου δίαιταν ζῶν σωφρόνως, συνδιάζων βιωτεῦσαι ἄσκησιν ἄκραν.

Λ πρὸ τοῦ Ε.

Λείβω αἰτιατικῇ. τὴν δ' αἴθοπα οἶνον λεῖβε. Λειτουργῶ, δοτικῇ. ὅς λειτουργῆσαι μετὰ τῆς πόλεως.

Λ πρὸ τοῦ Η.

Λήγω, γενικῇ. λῆγ' ἔριδος, λῆγε θυμοῦ.

Λ πρὸ τοῦ Ι.

Λίγω, τὸ ὑμνῶ, αἰτιατικῇ. λίγω τὴν χάριν τοῦ ἐμοῦ διδασκάλου. Λικμῶ, αἰτιατικῇ. ὁ τὸν Ἰσραὴλ ἐλίκμησεν.

Λ πρὸ τοῦ Ο.

Λούομαι, γενικῇ. λούω δὲ αἰτιατικῇ. λούσω καθ' ἑκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου.

Λ πρὸ τοῦ Υ.

Λυμαίνω, αἰτιατικῇ. ἐλυμήνατο ἡμᾶς ἐκ δρυμοῦ. Λυπῶ, αἰτιατικῇ. μὴ λύπει μάτην τὸν πλησίον σου. Λύω, αἰτιατικῇ. λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α.

Ακαρίζω, αἰτιατικῇ. μακαρίζωμεν σε πᾶσαι αἱ γενεαί. Μαρτυρῶ, δοτικῇ. μαρτυρήσωμεν τῇ ἀληθείᾳ.

Μ πρὸ

Μ πρὸ τ Ε.

Μεγαλύνω, αἰτιατικῇ. μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν κύριον. Μεθύω, αἰτιατικῇ. μεθύσω τὰ βέλη μου ἀφ' αἵματος. Μερίζω, αἰτιατικῇ. διεμέριζεν ἔθνη ὁ ὕψιστος. Μεταλαμβάνω, γενικῇ. μεταλαμβάνει κρατῆρος. Μετρῶ, δοτικῇ. μικροῖς μέτροις μετροῦντες.

Μέχρι ἢ μέχρις, γενικῇ. ἀπ' ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν. Μηνίω, τὸ ὀργίζομαι, δοτικῇ. μηνύω τὸ διαγγέλλω, γενικῇ.

Μ πρὸ τ Ι.

Μίγνυμι, δοτικῇ. μίγνυται γὰρ ὅμοιον τὸ ὅμοιον. Μισῶ, αἰτιατικῇ. μισῶ καὶ τὴν δὲ ἀέρος συνήθειαν.

Μ. πρὸ τ Ν.

Μνημονεύω, γενικῇ. μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν.

Μ πρὸ τ Υ.

Μύω τὸ καμμύω, αἰτιατικῇ. μέω τὸ μανθάνω, γενικῇ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α.

Ναυαγῶ, αἰτιατικῇ. καὶ ἵνα μὴ ναυαγήσω τῆς ἐλπίδος. Ναυαρχῶ, δοτικῇ. ναυαρχῶν ῥωμαίοις. Ναυμα

χῶ, δοτικῆ. κερκυραίοις τε καὶ πελοπίδαις ἅμα ναυμαχήσομαι.

Ν πρὸ τοῦ Ε.

Νεκρῶ, αἰτιατικῆ. νεκρώσας τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Νεμεσῶ, δοτικῆ. διὶ δὲ κρατερῶς νεμέσα. Νέμω, δοτικῆ. νέμουσι τοῖς ἀνθρώποις τὰ ἀγαθά.

Ν πρὸ τοῦ Ι.

Νίπτω, αἰτιατικῆ. νίψας τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν.

Ν πρὸ τοῦ Ο.

Νομίζω, αἰτιατικῆ. νομίσας τοῦτον ἄνθρωπον εἶναι. Νομοθετῶ, δοτικῆ. μὴ νομοθετεῖτε τοῖς νομοθέταις. ἔστιν ὅτε καὶ αἰτιατικῆ. νομοθετήσομεν κύριε τὴν ὁδόν.

Ν. πρὸ τοῦ Υ.

Νυμφαγωγῶ, δοτικῆ. οἵτινες ἑκάστῳ μόνῳ ἄλλῳ νυμφαγωγοῦσιν.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Ξ.

ΠΡῸ ΤΟΥ͂ Α.

Αίνω, αἰτιατικῆ. οὐ ξαινῶ σάρκας ὄνυξιν. Ξαίω, αἰτιατικῆ. καὶ τὸν ἰχῶρα ξαίη.

Ξ πρὸ τοῦ Η.

Ξηραίνω, αἰτιατικῆ. ἐξήρανε τὴν χεῖρα φειδωλία.

Ξ πρὸ τοῦ Χ.

λία. Ξυρῶμαι, αἰτιατικῇ. ξυρᾶται τὴν κόμην κεφαλῆς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

ΠΡΟ ΤΟΥ Δ.

Ὀδηγῶ, αἰτιατικῇ. ὁ ὁδηγήσας τὸν ἰσραὴλ ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ὁδοιπορῶ, τὸ ὁδοιποιῶ, δοτικῇ. ὁδοιπορήσατε τῷ λαῷ μου. Ὀδύρομαι, αἰτιατικῇ. ὀδύρομαι τὴν ἡμετέραν τύχην.

Ο πρὸ τοῦ Ι.

Οἶδα, αἰτιατικῇ, τίς οἶδε τὸν τηλικοῦτον. Οἰκονομῶ, αἰτιατικῇ. οἰκονομήσει τοὺς λόγους. Οἰκτείρω, αἰτιατικῇ. ὁ θεὸς οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Ο πρὸ τοῦ Λ.

ὀλιγωρῶ, γενικῇ. μὴ ὀλιγώρει παιδείας κυρίου.

Ο πρὸ τοῦ Μ.

Ὁμαλίζω, αἰτιατικῇ, ὁμαλίσας τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Ὁμιλῶ, δοτικῇ. κακοῖς ὁμιλῶν, αὐτὸς ἔσῃ. ἰστέον ὅτι τὸ ὁμιλῶ συντάσσεται δοτικῇ, τὸ δὲ οὖ χαίρειν φημὶ τὸ πρᾶγμα, μετὰ δοτικῆς, καὶ παρὰ, πλὴν κειμένης τῆς ἐπί. οἷον, ὁμιλοῦσι ἐπὶ παρρησίᾳ. Ὄμνυμι, δοτικῇ, ὄμνυ-

μοι σοι τ' ἐλήλυθα ἀδελφέ. Ὁμολογῶ, αἰτιατικῆ. ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. ἔστιν δὲ καὶ δοτικῆ. ὁμολογῶ τῷ πλάσαντί με θεῷ.

Ο πρὸ τοῦ Ν.

Ὀνειδίζω, δοτικῆ. ὁ Σολομῶν ὀνειδίζει ἡμῖν τοῖς λόγοις. Ὀνίνημι, αἰτιατικῆ. καὶ ὀνίνησι τὴν ἄῤῥωστον. Ὀνῶ τὸ ὠφελῶ. αἰτιατικῆ. Ὀνῶ τὸ μέμφομαι, καὶ αὐτὸ αἰτιατικῆ.

Ο πρὸ τοῦ Ρ.

Ὀργίζομαι, δοτικῆ. τῷ τιν ὀργισθῇ πλέον. Ὀρκίζω, αἰτιατικῆ. ὁρκίζω ὑμᾶς περὶ τούτου.

Ο πρὸ τοῦ Υ.

Οὐσιῶ, αἰτιατικῆ. οὐσιοῖ γὰρ πᾶσαν κτίσιν.

Ο πρὸ τοῦ Φ.

Ὀφείλω, δοτικῆ. ἵνα μηδ' ὀφείλω οἴκοθέν τι τῷ λόγῳ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α.

Παίω, αἰτιατικῆ. οἱ μὲν τὰ στέρνα παίουσι. Παιδαγωγῶ, αἰτιατικῆ. παύτα τὰ μέλη παιδαγωγήσωμεν. Παιδεύω, δοτικῆ. πολλοῖς δὲ παιδεύθεις τρόπον. Παραβαίνω, αἰτιατικῆ.

παραβαίνω τὴν ἐντολήν. Παραινῶ, δοτικῇ. καὶ παραινεῖν τοῖς τὰ δέοντα. Παραχωρῶ, δοτικῇ. παραχωρῶ τὸν θρόνον τοῖς θέλουσι. Παρέστη, δοτικῇ. παρέστη πάσῃ ὁδῷ οὐκ ἀγαθῇ. Παρέχω, δοτικῇ. πταισμάτων ἄφεσιν παρέχει ἡμῖν. Παρίσαμαι, δοτικῇ. παρίσαντο δ' οὗτοι πρὸ ποδὸς τῶ τόκῳ σου. Παρορῶ, αἰτιατικῇ. μὴ παρορῶν στεναγμὸν πένητος. Πάσχω, αἰτιατικῇ. πάσχω διὰ τὸν φίλον μου. Πάσσω τὸ τρίγω, γενικῇ. ὁ κόσυφος οὐκ αὖ πάξαιτο ῥοφῆς.

Πατῶ, αἰτιατικῇ. οὐ θέλω πατεῖν τὴν αὐλήν μου.

Π πρὸ τοῦ Ε.

Πειθαρχῶ, δοτικῇ. πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ ἢ ἀνθρώποις. Πέθομαι, δοτικῇ. πέθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν. Πελάζω, δοτικῇ. τοῖς πελάζουσι ταῦτα λάμπειν αὐτοῦ. Περιηχῶ, αἰτιατικῇ. καὶ πάντα περιηχοῦσαν τὰ πέρατα. Περιφρονῶ, αἰτιατικῇ. ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Περιχαίρω, αἰτιατικῇ. οἱ κύνες τοὺς λίθους οὓς βάλλονται περιχαίρουσι.

Π πρὸ τοῦ Η.

Πηγάζω, αἰτιατικῇ. ἐπήγαζεν τὴν φοινικὴν ἁμαρτίαν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πηγάζω σημαί-

πάσεται καὶ δοτικῇ. ὡς τὸ, ἐπήγασε τῷ κόσμῳ τὴν ζωήν.

Π πρὸ τοῦ Ι.

Πίνω, αἰτιατικῇ. ἤγε πίνει ὕδατα ἐκ τῶν σῶν ἀγγείων. Πιστεύω, αἰτιατικῇ. πιστεύω εἰς ἕνα θεὸν πατέρα. Πιστεύω, εἰ μὲν σημαίνει τὸ δίδωμι πίστιν οἷς γράφει καὶ λέγει, δοτικῇ. ὡς τὸ, πίστευσόν μοι τἀληθὲς τῷ λέγοντι.

Π πρὸ τοῦ Λ.

Πλέκω, αἰτιατικῇ. γλώσσης πλεκούσης λόγους μακρούς. Πληρῶ, αἰτιατικῇ. καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι. Πλουτῶ, αἰτιατικῇ. ἵν' ἐγὼ πλουτήσω τὴν ἐκείνου θεότητα.

Π πρὸ τοῦ Ο.

Ποθῶ, αἰτιατικῇ. ἐπόθουν ὑμᾶς ὦ τέκνα. Ποιῶ, αἰτιατικῇ. ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς.

Π πρὸ τοῦ Ρ.

Πρεσβεύω, δοτικῇ. πρέσβευε χριστῷ τῷ θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι. Προσεύχομαι, γενικῇ. προσευχόμενος τοῦ λαοῦ. καὶ δοτικῇ. ὡς τὸ, πρόσευξον τῷ πατρί σου τῷ ἐν κρυπτῷ. Προσέχω, δοτικῇ. πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει. Προσκυνῶ, δοτικῇ. προσκυνήσατε

νήσατε περὶ κυρίου. καὶ αἰτιατικῇ, σὲ προσκυνῶ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Προσαιτέω, δοτικῇ. εἷς ὀδυνώμενος καὶ προσαιτῶν τῷ ἰατρείῳ. Προστάσσω, δοτικῇ. τί προστάσσεις περὶ σῷ οἰκέτῃ; Προσφέρω, δοτικῇ. ἐπινίκιον ὕμνον προσφέρομέν σοι. Προσφεύγω, δοτικῇ. τῇ ἱερᾷ προσφεύγει τραπέζῃ.

Π πρὸ τοῦ Υ.

Πτωχεύω, αἰτιατικῇ. πτωχεύει γὰρ τὴν ἐμὴν σάρκα.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Ρ.

ΡΠΡῸ ΤΟΥ͂ Α.

Ραβδίζω, αἰτιατικῇ. ῥαβδίζοντες πυρὸς γῆν ἅλωα. Ῥαίνω, αἰτιατικῇ. ῥανάτωσαν ὕδωρ νεφέλαι, καὶ ῥαίνον ἐφ' ἡμᾶς ὕδωρ καθαρόν. Ῥαντίζω αἰτιατικῇ. ῥαντίζουσι τοὺς κεκρινομένους. Ῥάπτω, αἰτιατικῇ. ἔρραψα φύλλα συκῆς.

Ρ πρὸ τοῦ Η.

Ῥήσσω, αἰτιατικῇ. τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε ἱμάτια.

Ρ πρὸ τοῦ Υ.

Ῥυθμίζω, αἰτιατικῇ. ὁ λόγος ῥυθμίζει τὸν ἐνάρετον ἄνθρωπον. Ῥύομαι, αἰτιατικῇ. ὅς καὶ

σωσάνων ἐῤῥύφαζε. Ῥύπτω, αἰτιατικῇ. ῥύψω-
μεν τὰ ῥύπη τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ῥυφῶ, αἰ-
τιατικῇ. ῥυφῶ πλιοσαύνης χυλὸν ἀναγκαῖον.

ἈΡΧΗ͂ ΤΟΥ͂ Σ.

ΠΡΟ ΤΟΥ͂ Α.

Αγινεύω, αἰτιατικῇ. τὴν οἰκουμένην σα-
γινεύσας. Σαίνω αἰτιατικῇ. τὸ σαι-
νόντων τὴν αἴσθησιν. Σαρῶ, αἰτια-
τικῇ. καὶ τὴν οἰκίαν ἐσάρωσεν.

Σ πρὸ τοῦ Κ.

Σκοπῶ, αἰτιατικῇ. σκόπει τὸν Ἐνὼχ, ποίας
εἴληφε χάριτος. Σκορπίζω, αἰτιατικῇ. διε-
σκορπίσθη τὰ ὀστᾶ αὐτῶν.

Σ πρὸ τοῦ Ο.

Σοφίζω, αἰτιατικῇ. ὁ σοφίσας τοὺς ἁλιεῖς ὑ-
πὲρ ῥήτορας.

Σ πρὸ τοῦ Τ.

Στέργω, δοτικῇ. στέργειν φόβῳ θείῳ. καὶ αἰ-
τιατικῇ. ὡς τὸ, πέρατας καὶ χειμῶνας καὶ κλύ-
δωνας παρορῶσιν οἱ χρήματα στέργοντες.

Σ πρὸ τοῦ Υ.

Συγγράφω, αἰτιατικῇ. συγγράφων τοὺς λόγους
καὶ τὴν ἀλήθειαν. Συγχωρῶ, αἰτιατικῇ. οἱ μὲν συγ-
χωρηθῶσι τὰς ἁμαρτίας, Συνάγω, αἰτια-
τικῇ.

κῆ. συνάγωμ ἑαυτοὺς. Συνάπτω, αἰτιατικῆ. ἐπὶ συναπτοντες οἰκίαν. Συνεορτάζω, δοτικῆ. συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι.

Συνεργῶ, δοτικῆ. οἱ ἄγγελοι συνεργοῦσιν ἡμῖν. Συνετίζω, αἰτιατικῆ. συνετιῶ σε, καὶ συμβιβῶ σε. Συνηγορῶ, δοτικῆ. Δημοσθένης, καὶ συνηγορεῖ μοι ἐν λόγῳ Αἰσχίνης. Συνίεν τος, γενικῆ. συνιέντα τοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν.

Συντρέχω, δοτικῆ. ἀλλήλοις συντρέχοντες.

Συντρίβω, αἰτιατικῆ. σύντριψον τὸν βραχίονα.

Σ πρὸ τοῦ Χ.

Σχόντων, δοτικῆ. σχόντων ῥηγίνῳ καὶ μεσῖνη. Σχῶμεν, αἰτιατικῆ. ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας.

Σ πρὸ τοῦ Ω.

Σώζω. αἰτιατικῆ. ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Σωφρονῶ, δοτικῆ. αὕτη αὐτῷ σωφρονοῦσα καλῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α.

Αμιεύω, αἰτιατικῆ. ψυχῆς καθαρσιν ταμιεύεται. Ταπεινῶ, αἰτιατικῆ. ἐταπείνωσας ἑαυτόν.

Τπε

Τ πρὸ τ̃ Ε.

Τέμνω, αἰτιατικῇ. τέμνε γλυκεῖαν αὔλακα.

Τ πρὸ τ̃ Η.

Τήκω, αἰτιατικῇ. τῆκε μὲν τὴν σάρκα, ἵνα μαθήσῃ σοφίαν. Τηρῶ, αἰτιατικῇ. αὐτός σου τηρήσει κεφαλήν.

Τ πρὸ τοῦ Ι.

Τιμῶ, αἰτιατικῇ. τιμᾶ τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

Τ πρὸ τοῦ Ρ.

Τρέφω, αἰτιατικῇ. ἔθρεψε λαὸν πεινῶντας. Τρώγω, αἰτιατικῇ. ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα.

Τ πρὸ τοῦ Υ

Τύπτω, αἰτιατικῇ. τύψατε αὐτὸν ἀφειδῶς. Τυπῶ, αἰτιατικῇ. τυπῶν τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας. Τύχω, γενικῇ. ὃς παρικῆς τύχης ἔτυχε.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

ΠΡΟ ΤΟΥ Β.

Υβρίζω, αἰτιατικῇ. οἱ τοὺς φωστῆρας ὑβρίζοντες.

Υ πρὸ τ̃ Γ.

Υγιαίνω, αἰτιατικῇ. ἀλλὰ τὴν διάνοιαν ὑγιαίνουσιν.

Υ πρὸ

Υ πρὸ τοῦ Ε.

Ὕει τὸ βρέχει, αἰτιατικῇ. ὑπ' οὐρανοῦ τροφὴν ὕει καθὰ Μωσῆς.

Υ πρὸ τοῦ Π.

Ὑπαγορεύω, δοτικῇ. ὑπαγορεύων μυροφόροις χαράν. Ὑπακούω, δοτικῇ. ὑπήκουσεν αὐτῷ. Ὑπερασπίζω, γενικῇ. ὑπερασπιῶ τῆς πόλεως ταύτης. Ὑπερθαυμάζω, αἰτιατικῇ. οὐρανοῦ αἱ δυνάμεις ὑπερεθαύμαζον τὸν χριστόν. Ὑπερμαχῶ, γενικῇ. τὸ δ' ἀληθὲς τῆς σοφίας ὑπερμαχῶ. Ὑπερορῶ, γενικῇ. ὑπερορῶν μὲν τοῦ σώματος. Ὑπερπλέω, γενικῇ. τῶν ὀρωλικῶν ἰΰγγων ὑπερέπλεε. Ὑπερτερῶ, γενικῇ. ὑπερτερούντων τρώων. Ὑπερφρονῶ, γενικῇ. ὁ Ἀβραὰμ λαφύρων ὑπερφρονεῖ. Ὑπνῶ, αἰτιατικῇ. ὕπνωσαν ὕπνον αὐτῶν. Ὑποδεικνύω, δοτικῇ. μαθηταῖς ὑποδεικνύων. Ὑποδέχομαι, αἰτιατικῇ. καὶ νηφούσῃ τῇ διανοίᾳ τὸν λόγον ὑποδέχομαι, ὑπόδεξαι οὖν αὐτὸν καὶ σύ. Ὑπομένω, αἰτιατικῇ. ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν κύριον. Ὑποτάσσομαι, δοτικῇ. οἱ δὲ βάρβαροι τῷ βασιλεῖ ὑποτάσσονται. Ὑπουργῶ, δοτικῇ. οἱ ἵπποι τοῖς στρατιώταις ὑπουργοῦσιν.

Ὑπο-

ὑποχωρῶ, δοτικῇ. ὑποχωρεῖ μοι τὰ χρήσιμα.

Υ πρὸ τοῦ Υ.

ὑψῶ, αἰτιατικῇ. ὁ μάλιστα τὴν ἀγάπην τὴν ὕψωσεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α.

Φάγω, αἰτιατικῇ. καὶ γὰρ φάγῃ πάσας τὰς ἡμέρας. Φανερῶ, αἰτιατικῇ. φανερῶν ἑαυτὸν ὁ σωτὴρ τοῖς μαθηταῖς.

Φ πρὸ τοῦ Ε.

Φείδομαι, γενικῇ. φείδομαι τοῦ πνεύματος εἰς πρόνοιαν. Φέρω, αἰτιατικῇ. φέροντες τὰ προσόντα γενναίως. Φεύγω, αἰτιατικῇ. φεύγεις ἐμπειρισμὸν τῶν ψυχῶν.

Φ πρὸ τοῦ Θ.

Φθονῶ δοτικῇ. μὴ φθονήσῃς τῷ κατορθοῦντι ἀρετήν.

Φ πρὸ τοῦ Ι.

Φιλοσοφῶ, αἰτιατικῇ. οὐ συγχωρεῖται φιλοσοφῆσαι τὴν ἀλήθειαν.

Φ πρὸ τοῦ Ο.

Φοβοῦμαι, δοτικῇ. τίς δὲ οὐ φοβεῖται τὴν ἐξουσίαν. Φορῶ, αἰτιατικῇ. σάρκα φορεῖ διὰ τὴν σάρκα.

Φ πρὸ

Φ πρὸ τοῦ Ρ.

Φείδω, αἰτιατικῇ. ὁ φείδῃς τὴν ὄψιν τοῦ βασιλέως.

Φ πρὸ τοῦ Υ.

Φυλάσσω, αἰτιατικῇ. φυλάσσει κύριος πάντα τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ.

Φ πρὸ τοῦ Ω.

Φωτίζω, αἰτιατικῇ. φώτισον ἡμᾶς τοῖς προστάγμασί σου. ὁμοίως καὶ γενικῇ. φωτίζω σου διὰ τῆς μαθήσεως τὸν νοῦν

ἈΡΧΗ ΤΟΥ͂ Χ.

ΠΡῸ ΤΟΥ͂ Α.

Χειραγωγῶ, αἰτιατικῇ. χειραγωγῶν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα. Χειροτονῶ, αἰτιατικῇ. χειροτονεῖς θεολόγους. Χέω αἰτιατικῇ. χέασα παμμιγῆ βολήν.

Χ πρὸ τοῦ Ο.

Χολῶ, δοτικῇ. ἐμοὶ χολᾷς, ὅτι ἄνθρωπον ἐποίησα ὑγιῆ. Χορηγῶ, δοτικῇ. χορηγῶν αὐτοῖς καθεκάστην. Χορτάζω, γενικῇ. ἐχορτάσθησαν τῆς διδαχῆς Παύλου.

Χ πρὸ τοῦ Ρ.

Χρύζω, γενικῇ. ὡς τὸ, χρύσω βοφῆς. Χρῶμαι, δοτικῇ. ἐχρήσατο ὁ κύριος τῷ πηλῷ.

Χ πρὸ τοῦ Ω.

Χωρίζομαι, γενικῇ. τῆς πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθῇς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

ΠΡΟ ΤΟΥ Α.

Ψάλλω, δοτικῇ. ψάλατε τῷ θεῷ ἡμῶν ψάλατε. Ψαύω, γενικῇ. ψαύουσι τῶν ἀψαύστων. ὁμοίως καὶ δοτικῇ. ὥστε τὸ, ψαυέτω μηδαμῶς ἡ χεὶρ τῆς ἀμυήτοις.

Ψ πρὸ τοῦ Ε.

Ψεύδομαι, γενικῇ. ἐψευσάμην τῆς ἐλπίδος.

Ψ πρὸ τοῦ Η.

Ψηλαφῶ, αἰτιατικῇ. ψηλαφήσαντες αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας.

Ψ πρὸ τοῦ Ι.

Ψιθυρίζω, αἰτιατικῇ. δόλον ἐψιθύρισεν ἐν τοῖς ὠσί.

Ψ πρὸ τοῦ Υ.

Ψυχαγωγῶ, αἰτιατικῇ. ταῖς γε εὐρυθμίαις, καὶ ταῖς συμμετρίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας.

Ψ πρὸ τοῦ Ω.

Ψωμίζω, αἰτιατικῇ. ψωμεῖς ἡμᾶς ἄρτον δακρύων.

ΑΡΧΗ

ἈΡΧῊ ΤΟῦ Ω.

ΠΡῸ ΤΟΥ Δ.

Δίνω, αἰτιατικῇ. ὠδίνουσι τε ἀντιθέσεις.

Ω πρὸ τοῦ Θ.

Ὠθῶ, αἰτιατικῇ. ὁ δὲ ἀπωθεῖται αὐτήν. καὶ ἀπώθει φόβον ἅπαντα.

Ω πρὸ τοῦ Ρ.

Ὡραΐζομαι δοτικῇ. καὶ ποταμοῖς ὡραΐζεται.

Ω πρὸ τοῦ Φ.

Ὠφελῶ, αἰτιατικῇ. μεγάλως ὠφελεῖ τοὺς λοιμικοὺς ἡ γενομένη ὑπὲρ αὐτῶν προσφορά.
Ὠφελῶ τὸ βοηθῶ, δοτικῇ. τοῖς δεομένοις ὠφελεῖν προθυμήθητι, ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν.

ΤΈΛΟΣ.

ΑΛΛΑ ΤΑΥΤΑ ΜΈΝ, ΠΡΌΣ ἛΝ ΜΌΝΟΝ πρόσωπον ποιοῦσι τὴν μετάβασιν. τὰ δὲ ῥηθησόμενα, καὶ ἕτερον συνεισάγουσι πρόσωπον. τούτων τοίνυν, ἀπὸ μὲν γενικῆς εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς δοτικὴν μεταβαῖνον, οὐδὲν εὑρίσκεται. ἀλλὰ ἢ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς, εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν.

ΤᾺ ἈΠῸ ΓΕΝΙΚῆΣ ΕἸΣ αἰτιατικήν.

Ἀκούω σου τοὺς λόγους, ὑπακούω σοι δὲ, μόνῃ δοτικῇ. Ἀποδέχομαί σου τὴν φιλίαν, καὶ ἀντιστρόφως, ἀποδέχομαί σε τῆς σοφίας. Δέομαί σου τόδε. Διΐσημι σου τὸν φίλον, καὶ διΐσημί σε τοῦ φίλου. Κατηγορῶ σου φόνον. Καταδικάζω σου θάνατον. Καταψηφίζομαί σου ζημίαν, καταδικάζω σου τιμωρίαν.

κατα-

Καταγινώσκω σου ἀμαθίαν. Προτιμῶ καὶ προκρίνω τοῦ νόθου τὸν γνήσιον.

Ἀπὸ δὲ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ταῦτα.

Αμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς. Δεῖ μοι χρημάτων. Μετέχω καὶ συμμετέχω σοι τοῦ πάθους, καὶ μετέχω σοι τὸ ἴσον πάθος, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Κοινωνῶ σοι τῆς δόξης. Μέτεσί μοι τοῦ κλήρου. Μέλει μοι τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ φροντίς μοι ἐστί. Μεταμέλει μοι τῆς ἀπαιδευσίας. Φθονῶ σοι τῆς εὐτυχίας. Συγγινώσκω σοι τῆς ἀναισθησίας. Ἰλάσθητί μοι τῆς παροινίας. ἐν γὰρ τούτοις τὸ ἕνεκεν ἔξωθεν λαμβάνεται, καὶ ἀναπληροῖ τὴν σύνταξιν. πλὴν τοῦ δεῖ μοι χρημάτων, καὶ μετέχω, καὶ κοινωνῶ, καὶ μέτεσιν.

Τὰ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Αγγέλλω σοι τὰ πεπραγμένα. καὶ παθητικῶς, ἀπαγγέλλομαί σοι εὐδαιμονίαν. Ἀγορεύω σοι λόγον. Προσαγορεύω σε δὲ, μόνῃ αἰτιατικῇ. ὁμοίως καὶ ὅσα τὸ λέγω σημαίνει. οἷον λέγω σοι λόγον. ὁμοίως καὶ προλέγω,

καὶ καταλέγω. ἐκλέγω δὲ καὶ συλλέγω, αἰτιατικῇ μόνῃ. τὸ δὲ ἀντιλέγω δοτικῇ μόνῃ. καὶ παθητικῶς, μεθ' ὅσων συντάσσεται προθέσεων, αἰτιατικῇ μόνῃ. Λαλῶ, καὶ ἐκλαλῶ σοι τὰ μέλλοντα, καὶ ἀπόρρητα. Καταλαλῶ δέ σου, μόνῃ γενικῇ. Φημί σοι ταῦτα. Φθέγγομαί σοι λόγον. Ἀποφθέγγομαι δὲ, μόνῃ αἰτιατικῇ. Φράζω σοι τὸ ζητούμενον. Ἑρμηνεύω σοι τὸν νοῦν. Διασαφῶ σοι τὰ γεγραμμένα. Ἄγω σοι τὸν ἄνθρωπον. καὶ μεθ' ὅσων συντάσσεται προθέσεων. καὶ ἄγω σε εἰς τόνδε τὸν τόπον. καὶ ὅσα σημαίνει τὸ ἄγω. οἷον ἤνεγκά σοι τὸν ζητούμενον. καὶ ἤνεγκά σε εἰς τὸ πεδίον. ὑπήνεγκά σε δὲ, ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινά σε, μόνῃ αἰτιατικῇ. Κομίζω, καὶ προσκομίζω σοι δῶρα. κομίζομαι δὲ τὸ λαμβάνω, αἰτιατικῇ μόνῃ. Φέρω σοι δῶρα, καὶ φέρω σε εἰς τὴν πόλιν, καὶ μεθ' ὅσων συντάσσεται προθέσεων. ὑποφέρω σε δὲ, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω σε, μόνῃ αἰτιατικῇ. παθητικῶς δὲ, ἐκφέρομαι τοῦ καθεστηκότος. καὶ καταφέρομαι τοῦ ἐχθροῦ, μόνῃ γενικῇ. συμφέρομαι δὲ, καὶ προσφέρομαι, καὶ ἀντιφέρομαι, τὸ ἐναντιοῦμαι, καὶ διαφέρομαι, δοτικῇ μόνῃ. ἀποφέρομαι δὲ κλέος, καὶ ἀπηνεγκάμην δόξαν, αἰτιατικῇ μόνῃ. Δίδωμί σοι τὸ αἰτούμενον. καὶ μεθ' ὅσων συντάσσεται προθέσεων. Μεταδί-

δωμι

δῶμι δέ σοι τὸ πλοῦτ, ἀλλὰ δοτικῆς εἰς γενικήν. παθητικῶς δὲ, ἀποδίδομαί σοι τὸ ἵππον τοῦτο, ἀντὶ τοῦ πιπράσκω. ὁμοίως καὶ ὅσα τὸ δίδωμι ἢ τὸ δωροῦμαι σημαίνει. οἷον ἀφίημί σοι τὴν οὐσίαν. ἀφίεμαι δέ σε τοῦ χρέους, ἀντὶ τοῦ ἀπολύω, ἀλλὰ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Βραβεύω σοι τὸ ἔπαθλον. Δανείζω σοι τὰ χρήματα. ὁμοίως καὶ παρέχω, καὶ προτείνω, καὶ ἀποτείνω, καὶ ἐγχειρίζω. Ἐπέχω σοι δίκην. Πέμπω σοι γράμματα. Μεταπέμπομαι δέ σε. καὶ ἐκπέμπομαι καὶ ἀποπέμπομαι, μόνη αἰτιατικῇ. Προξενῶ σοι κέρδος. Χορηγῶ σ ι χρήματα. Ἐπιτρέπω σοι τὸν υἱόν. Νέμω καὶ διανέμω τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα. Δωροῦμαι σοι χρυσίον, καὶ ἀντιστρόφως δωροῦμαι σε χρυσίῳ. Ἀφοσιοῦμαί σοι τὸ χρέος. Ἄδω σοι μέλος, προσάδω σοι δὲ, μόνη δοτικῇ. Παρᾴδω σε δὲ, μόνη αἰτιατικῇ. Καταπάδω σοῦ δὲ, γενικῇ μόνῃ.

Ἀπειλῶ σοι φόνον. Ἀπεμπολῶ σοι τὸ ἵππον εἴκοσι νομισμάτων. ὁμοίως καὶ τὸ πωλῶ, καὶ πιπράσκω, καὶ ἀποδίδωμι, καὶ ὠνοῦμαι, καὶ ἐπριάμην. Χρῶμαί σοι τὰ χρεῖα. Γινώσκω σοι χάριν. ὁμοίως καὶ τὸ οἶδα, καὶ ἐπίσταμαι, καὶ ὁμολογῶ. Γνωρίζω σοι δὲ τὴν ἐμαυτοῦ βουλήν. Γράφω σοι τὰ πραχθέντα. καὶ ἀντιστρόφως, γράφω σε

τοῖς πολίταις. Διαγράφω σε τοῦ πράγματος, ἀντὶ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. τὸ δὲ περιγράφω σε, μόνῃ αἰτιατικῇ. καὶ παθητικῶς, γράφομαί σε ἀδικίας, ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ. Παραγράφομαί σε, καὶ ὑπογράφομαί σε, μόνῃ αἰτιατικῇ. Δείκνυμί σοι τὸν ἄνθρωπον. ὁμοίως καὶ τὸ δηλῶ, καὶ παραδηλῶ, καὶ ἐμφανίζω, καὶ φανερῶ, καὶ σημαίνω. Σημαίνω δὲ τὸ ἄρχω, καθ' Ὅμηρον γενικῇ μόνῃ. ὁμοίως καὶ φαίνω, καὶ ἐκφαίνω σοι τὰ κεκρυμμένα. Ἀποφαίνομαι δὲ τόδε, μόνῃ αἰτιατικῇ. Ἐκπολεμῶ σοι τὸν ἀδελφόν, ἑτοιμάζω σοι δεῖπνον. Εὐαγγελίζομαί σοι χαρὰν καὶ νίκην. Ζωννύω σοι τόνδε, καὶ ὅσα τῆς αὐτῆς ἐστι διανοίας. Μίγνυμι λίθοις ξύλα, καὶ ἑνῶ, καὶ συνάπτω, καὶ ἁρμόζω. Κοινοῦμαί σοι τὴν βουλήν. Προσέχω τοῖς λόγοις τὸν νοῦν. Θύω τῷ θεῷ ἑκατόμβην θυσίαν. Λαγχάνω σοι δίκην. Ὀφείλω σοι χρήματα. Σπένδω τῷ τεθνεῶτι χοάς. Σπένδομαί σοι δέ, ἀντὶ τοῦ καταλλάττομαι, μόνῃ δοτικῇ. Συνάπτω σοι μάχην. Στέλλω, καὶ ἀποστέλλω σοι τὸν ὑπηρέτην. Ἀναστέλλω σε δὲ τῆς ὁρμῆς, ὡς τὸ κωλύω, καὶ διαστέλλω, τὸ διαχωρίζω. Συστέλλω δέ, καὶ καταστέλλω, καὶ περιστέλλω, καὶ παθητικῶς μεταστέλλομαι, μόνῃ αἰτιατικῇ.

Συνοῖδα

Συνοῖδά σοι φόνον. Ὑποβάλλω σοι τόδε, ἀντὶ τοῦ ὑποτίθημι. Ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ. Σαθιδρύω τῷ θεῷ ναόν. Συνίστημί σοι τὸν ἄνθρωπον.

Τὰ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν.

Ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος, θαυμάζω σε τῆς συνέσεως, καὶ ἐκπλήττομαι, καὶ ἐπαινῶ. Ὡς ἐγκωμιάζω, καὶ ζηλῶ, καὶ ὀλβιάζω, καὶ εὐδαιμονῶ, καὶ φιλῶ, καὶ ἀγαπῶ, καὶ ἀποδέχομαι. ὁμοίως καὶ μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, καὶ στυγῶ, καὶ βδελύττομαι, καὶ ἀποστρέφομαι, καὶ ταλανίζω, καὶ κακίζω, καὶ μέμφομαι. νοεῖται γὰρ ἐν ἅπασι τούτοις τὸ ἕνεκα. οἷον ἄγαμαί σε ἕνεκα τοῦ φρονήματος. τοῦτον δεῖ καὶ τὸ αἰτιῶμαί σε τῆς ζημίας. καὶ ἐλεῶ, καὶ οἰκτείρω σε τῆς ταλαιπωρίας, καὶ θρηνῶ, καὶ κλαίω, καὶ ὀλοφύρομαί σε τῆς συμφορᾶς. καὶ δακρύω σε τῆς ἀναισθησίας. ταῦτα δὲ πάντα καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν συντάσσεται. οἷον ἄγαμαί σου τὸ σῶφρον. καὶ θαυμάζω, καὶ ἀποδέχομαί σου τὸ γενναῖον. τὸ δὲ αἱροῦμαι, καὶ προαιροῦμαι ζωὴν θανάτου, καὶ ἀλλάττομαι χρύσεια χαλκοῦ, οὐκ ἀντιστρέφονται. τὸ δὲ ἐξαιροῦμαί σε τοῦ θανάτου, καὶ κωλύω σε τοῦ δεσμοῦ, καὶ ἀπολύω σε τοῦ δεσμοῦ, καὶ λύω σε τοῦ δε-

σμοῦ καὶ ἀπολύω σε τῆς ἀρχῆς καὶ ἀμβλύνω σε τῆς ὁρμῆς, καὶ διώκω σε τῆς οἰκίας, καὶ ἐκδιώκω, καὶ ἀποδιώκω σε τῆς χώρας, καὶ παύω καὶ ἀνακόπτω, καὶ ἀναχαιτίζω, καὶ ἀναστέλλω, καὶ ἐπέχω, καὶ εἴργω σε τῆς πορείας, καὶ ἐλαύνω, καὶ ἀπωθοῦμαι, καὶ ἐξελαύνω σε τῆς χώρας, καὶ ἀπελαύνω σε τῆς πόλεως, καὶ ἀποπέμπω, καὶ ἐκκλείω σε τῆς οἰκίας, καὶ ἐλαφρύνω, καὶ κουφίζω σε τοῦ βάρους, καὶ ἐλευθερῶ σε τῆς δουλείας, καὶ αἰρύομαι ἢ λυποῦμαι, καὶ ἀπαλλάττω, καὶ μακρύνω σε τῆς πόλεως, καὶ ἁρπάζω σε τοῦ πυρός. καὶ ἐγείρω, καὶ ἐξεγείρω σε τοῦ ὕπνου, καὶ ἰῶμαί σε τοῦ νοσήματος. καὶ καθαίρω σε τοῦ ῥύπου, καὶ κρεμῶ σε τοῦ ποδός, καὶ μετεωρίζω σε τῆς ὀργῆς. ταῦτα δὲ τὴν, ἐξ, καὶ, ἀπό, πρόθεσιν ἔξωθεν ἔχουσι λαμβανομένην. οἷον καθαίρω σε ἀπὸ τοῦ ῥύπου, καὶ κρεμῶ σε ἀπὸ τοῦ ποδός. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτερα ῥήματα, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ὁμοίως συντασσόμενα, ἐν οἷς οὔτε τὸ ἕνεκα, οὔτε τις πρόθεσις ἔξωθεν λαμβάνεται, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ῥήματα εἰς ὄνομα καὶ ῥῆμα διαλύονται. οἷον ἀξιῶ σε τιμῆς, τουτέστιν ἄξιόν σε κρίνω τιμῆς. γυμνῶ σε τῆς ἀρχῆς, ἀντὶ τοῦ γυμνόν σε ποιῶ τῆς ἀρχῆς. ἐλαττῶ σε τοῦ ἑταίρου, ἀντὶ τοῦ ἐλάττονά σε ποιῶ τοῦ ἑταί-

ϱου. αἰθωῶ σε τοῦ ἐγκλήματος, ἀντὶ τοῦ αἰδῶόν σε ποιῶ. ξενῶ σε τοῦ πλούτου, ἀντὶ τοῦ ξένον σε ποιῶ. τὸ δὲ γεμίζω τὸ πλοῖον σίτου, καὶ κορέννυμί σε τροφῆς, καὶ ἐμπιπλῶ σε ἀγαθῶν, καὶ πληρῶ τὸν οἶκον εὐωδίας, φύσει τὴν τοιαύτην σύνταξιν κέκτηνται. τὸ δὲ ἐπριάμην δοῦλον εἴκοσι μνῶν, καὶ ὠνοῦμαι οἶνον σίτου, καὶ πωλῶ, καὶ πιπράσκω, τὴν, διὰ, πρόθεσιν ἔχουσιν ἔξωθεν λαμβανομένην.

Τὰ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν, ταῦτα.

Αμείβομαί σε δώροις. Δεξιοῦμαί σε βαπτίζει. Ἐθίζω σε τῇ γεωργίᾳ. Ἀξιῶ σε τῷ Ἡρακλεῖ. Ὁμοιῶ σε τῷ Ἡρακλεῖ. ἡ δὲ τοιαύτη σύνταξις, σχεδὸν ἡ αὐτή ἐστι τῇ προῤῥηθείσῃ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. καὶ γὰρ κἀκεῖ δυνάμεθα προστιθέντες τὴν αἰτιατικὴν, εἶτα ἐπιφέρειν τὴν δοτικήν.

Ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ταῦτα.

Γυμνάζω σε τὸν πόλεμον. Διδάσκω σε γραμματικὴν. Παιδεύω σε στρατείαν. Νουθετῶ. Ἐνδύω, καὶ ἐκδύω, καὶ ἀποδύω, καὶ περιδύω σε τὰ ἱμάτια, Ἐρωτῶ σε τὰ πεπραγμένα.

Ζημιῶ σε χρυσίον. τοῦτο δὲ καὶ εἰς δοτικήν, οἷον ζημιῶ σε χρυσίῳ. κλέπτω σε τὰ χρήματα, καὶ κρύπτω σε τὴν ἐμαυτοῦ βουλήν. Μυῶ καὶ τελῶ σε τὰ ἀπόῤῥητα. Πείθω σε τόδε τὸ πρᾶγμα. Ποτίζω σε οἶνον. Πράττομαι, καὶ εἰσπράττομαί σε τὸν φόρον. Στερῶ, καὶ ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα. τοῦτο δὲ καὶ εἰς γενικήν. οἷον ἀποστερῶ σε τῶν χρημάτων.

Τὰ εἰς ἀπαρέμφατον ποιούμενα τὴν μετάβασιν.

Εἰσὶ δὲ καί τινα ῥήματα ἀφ' ὧν οὐκ εἰς ὄνομα, ἀλλ' εἰς ἀπαρέμφατον τὴν σύνταξιν ἀποδιδόασιν. οἷον ἀδυνατῶ γράφειν. αἰδοῦμαι γυμνὸς βαδίζειν, καὶ αἰσχύνομαι, καὶ ἐρυθριῶ. ὀκνῶ, καὶ πυνθάνομαί σε νοεῖν. Ἀναγκάζω σε τρέχειν. Βιάζομαί σε παρὰ γνώμην τοῦτο ποιεῖν. Ἀξιῶ σε ἐλθεῖν. Διϊσχυρίζομαι ταῦθ' οὕτως ἔχειν. Ἀρῶμαι, καὶ εὔχομαι τῷ θεῷ εὐφορίαν γενέσθαι. Ἀρκῶ, καὶ αὐταρκῶ μόνος διαιτᾶσθαι. συνέβη γενέσθαι τόδε. Βραδύνω ἐλθεῖν. δεῖ βαδίζειν, ὁμοίως καὶ χρὴ εἶναι. ἐνδέχεται περιπατοῦντα προσπταίειν. Δοκῶ σε χαίρειν, καὶ ἡγοῦμαι, καὶ νομίζω, καὶ λογίζομαι, καὶ ὑποτοπάζω, καὶ οἶμαι. Δύναμαι

μαι τρέχειν, καὶ εὐπορῶ, καὶ εὐχρῶ, καὶ ἔχω καὶ ἰσχύω, καὶ ἀπολῶ. εἵμαρται, καὶ πέπρωταί μοι εὐτυχεῖν. ἐπισκήπτω σοι ἠρεμεῖν, καὶ ἐντέλλομαι, καὶ προστάσσω, καὶ κελεύω. ἔοικας μηδὲν ἐμοῦ φροντίζειν. κατεπείγω σε ἐργάζεσθαι. Ἕπεταί μοι σιγᾶν. Ἀφίημι, καὶ ἐῶ σε βαδίζειν. Κινδυνεύω ἀποθανεῖν. Μεριμνῶ θρέψαι λαόν. Κελεύω σοι πρᾶξαι τόδε. κελεύω σε λαὸν διδάξαι, καὶ ὁρμῶ πλεῦσαι.

Τὰ δὲ, ποτὲ μὲν εἰς ὄνομα, ποτὲ δὲ εἰς ἀπαρέμφατον ποιοῦντα τὴν μετάβασιν.

Εἰσὶ δὲ καὶ ἔνια ῥήματα, ἃ ποτὲ μὲν εἰς ὄνομα, ποτὲ δὲ εἰς ἀπαρέμφατον ποιοῦντα τὴν μετάβασιν. οἷον αἱροῦμαι καὶ προαιροῦμαι ζωὴν θανάτου, καὶ αἱροῦμαι ἀναγινώσκειν μᾶλλον, ἢ γράφειν. Ἀναίνομαι, καὶ ἀρνοῦμαι τὴν στρατείαν, καὶ ἀρνοῦμαι στρατεύειν. ἁρμόζει μοι ἡ δεσποτεία, καὶ ἁρμόζει μοι δεσπόζειν. Ἄρχομαι τῆς γραφῆς, καὶ ἄρχομαι γράφειν. Βούλομαι, καὶ θέλω τὰ τοιαῦτα, καὶ βούλομαι πλεῦσαι. Χρήζω τοῦ πλούτου, καὶ χρήζω πλουτεῖν. Συμβουλεύω σοι ἡσυχίαν, καὶ συμβουλεύω σοι εὐτυχεῖν, ἢ ἡσυχάζειν. Γινώσκω τὴν γραφὴν, καὶ

οἶδα

ΑΛΛΑ ΤΑΥΤΑ ΜΈΝ, ΠΡῸΣ ἝΝ ΜΌΝΟΝ πρόσωπον ποιοῦσι τὴν μετάβασιν. τὰ δὲ ἐνθησόμενα, καὶ ἕτερον συνεισάγουσι πρόσωπον. τούτων τοίνυν, ἀπὸ μὲν γενικῆς εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς δοτικὴν μεταβαῖνον, οὐδὲν εὑρίσκεται. ἀλλὰ ἢ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς, εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν.

ΤᾺ ἈΠῸ ΓΕΝΙΚῆΣ ΕἸΣ αἰτιατικήν.

Ἀκούω σου τοὺς λόγους, ὑπακούω σοι δὲ, μόνῃ δοτικῇ. Ἀποδέχομαί σου τὴν φιλίαν, καὶ ἀντιστρόφως, ἀποδέχομαί σε τῆς φιλίας. Δέομαί σου τόδε. Διΐστημι σου τὸν φίλον, καὶ διΐστημί σε τοῦ φίλου. Κατηγορῶ σου φόνον. Καταδικάζω σου θάνατον. Καταψηφίζομαί σου ζημίαν. καταδικάζω σου τιμωρείαν. κατα-

Καταγινώσκω σου ἀμαθίαν. Προτιμῶ καὶ προκρίνω τοῦ νόθου τὸν γνήσιον.

Ἀπὸ δὲ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ταῦτα.

Ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς. Δεῖ μοι χρημάτων. Μετέχω καὶ συμμετέχω σοι τοῦ πάθους, καὶ μετέχω σοι τὸ ἴσον πάθος, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Κοινωνῶ σοι τῆς δόξης. Μέτεστί μοι τοῦ κλήρου. Μέλει μοι τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ φροντίς μοι ἐστί. Μεταμέλει μοι τῆς ἀπρομηθίας. Φθονῶ σοι τῆς εὐτυχίας. Συγγινώσκω σοι τῆς ἀναισθησίας. Ἱλάσθητί μοι τῆς παροινίας. ἐν γὰρ τούτοις τὸ ἕνεκεν ἔξωθεν λαμβάνεται, καὶ ἀναπληροῖ τὴν σύνταξιν. πλὴν τοῦ δεῖ μοι χρημάτων, καὶ μετέχω, καὶ κοινωνῶ, καὶ μέτεστιν.

Τὰ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Ἀγγέλλω σοι τὰ πεπραγμένα. καὶ παθητικῶς, ἀπαγγέλλομαί σοι εὐδαιμονίαν. Ἀγορεύω σοι λόγον. Προσαγορεύω σε δὲ, μόνῃ αἰτιατικῇ. ὁμοίως καὶ ὅσα τὸ λέγω σημαίνει. οἷον λέγω σοι λόγον. ὁμοίως καὶ προλέγω,

δῶμι δέ σοι τοῦ πλούτου, ἀλλὰ δοτικῆς εἰς γενικήν. παθητικῶς δὲ, ἀποδίδομαί σοι τὸν ἵππον τοῦτου, ἀντὶ τοῦ πιπράσκω. ὁμοίως καὶ ὅσα τὸ δίδωμι ἢ τὸ δωροῦμαι σημαίνει. οἷον ἀφίημί σοι τὴν οὐσίαν. ἀφίεμαι δέ σε τοῦ χρέους, ἀντὶ τοῦ ἀπολύω, ἀλλὰ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Βραβεύω σοι τὸ ἔπαθλον. Δανείζω σοι τὰ χρήματα. ὁμοίως καὶ παρέχω, καὶ προτείνω, καὶ ἀποτείνω, καὶ ἐγχειρίζω. Ἐπέχω σοι δίκην. Πέμπω σοι γράμματα. Μεταπέμπομαι δέ σε. καὶ ἐκπέμπομαι καὶ ἀποπέμπομαι, μόνη αἰτιατικῇ. Προξενῶ σοι κέρδος. Χορηγῶ σοι χρήματα. Ἐπιτρέπω σοι τὸν υἱόν. Νέμω καὶ διανέμω τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα. Δωροῦμαι σοι χρυσίον, καὶ ἀντιστρόφως δωροῦμαί σε χρυσίῳ. Ἀφοσιοῦμαί σοι τὸ χρέος. Ἄδω σοι μέλος, προσᾴδω σοι δὲ, μόνη δοτικῇ. Παρᾴδω σε δὲ, μόνη αἰτιατικῇ. κατεπᾴδω σου δὲ, γενικῇ μόνη.

Ἀπειλῶ σοι φόνον. Ἀπεμπολῶ σοι τὸν ἵππον εἴκοσι νομισμάτων. ὁμοίως καὶ τὸ πωλῶ, καὶ πιπράσκω, καὶ ἀποδίδωμι, καὶ ὠνοῦμαι, καὶ ἐπριάμην. Χρῶμαι σοι τὰ χεῖρε. Γινώσκω σοι χάριν. ὁμοίως καὶ τὸ οἶδα, καὶ ἐπίσταμαι, καὶ ὁμολογῶ. Γνωρίζω σοι δὲ τὴν ἐμαυτοῦ βουλήν. Γράφω σοι τὰ πραχθέντα. καὶ ἀντιστρόφως, γράφω σε

τοῖς πολίταις. Διαγράφω σε τοῦ τάγματος, ἀλλ' αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. τὸ δὲ περιγράφω σε, μόνη αἰτιατικῇ. καὶ παθητικῶς, γράφομαί σε ἀδικίας, ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦ. Παραγράφομαί σε, καὶ ἀπογράφομαί σε, μόνη αἰτιατικῇ. Δείκνυμί σοι τὸν ἄνθρωπον. ὁμοίως καὶ τὸ δηλῶ, καὶ παραδηλῶ, καὶ ἐμφανίζω, καὶ φανερῶ, καὶ σημαίνω. Σημαίνω δὲ τὸ ἄρχω, καθ' Ὅμηρον γενικῇ μόνῃ. ὁμοίως καὶ φαίνω, καὶ ἐκφαίνω σοι τὰ κεκρυμμένα. Ἀποφαίνομαι δὲ τόδε, μόνη αἰτιατικῇ. Ἐκπολεμῶ σοι τὸν ἀδελφόν, ἑτοιμάζω σοι δεῖπνον. Εὐαγγελίζομαί σοι χαρὰν καὶ νίκην. Ζεύγνυω σοι τόνδε, καὶ ὅσα τῆς αὐτῆς ἐστι διανοίας. Μίγνυμι λίθοις ξύλα, καὶ ἑνῶ, καὶ συνάπτω, καὶ ἁρμόζω. Κοινοῦμαι σοι τὴν βουλήν. Προσέχω τοῖς λόγοις τὸν νοῦν. Θύω τῷ θεῷ ἑκατόμβην θυσίαν. Λαγχάνω σοι δίκην. Ὀφείλω σοι χρήματα. Σπένδω τῷ τεθνεῶτι χοάς. Σπένδομαί σοι δέ, ἀντὶ τοῦ καταλλάττομαι, μόνη δοτικῇ. Συνάπτω σοι μάχην. Στέλλω, καὶ ἀποστέλλω σοι τὸν ὑπηρέτην. Ἀναστέλλω σε δὲ τῆς ὁρμῆς, ὡς τὸ κωλύω, καὶ διαστέλλω, τὸ διαχωρίζω. Συστέλλω δέ, καὶ καταστέλλω, καὶ περιστέλλω, καὶ παθητικῶς μεταστέλλομαι, μόνη αἰτιατικῇ.

Συνοῖδα

Συνοῖδά σοι φόνον. Ὑποβάλλω σοι τόδε, ἀντὶ τοῦ ὑποτίθημι. Ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ. Σαθιδρύω τῶν θεῶν ναόν. Συνίστημί σοι τὸν ἄνθρωπον.

Τὰ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν.

Ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος, θαυμάζω σε τῆς συνέσεως, καὶ ἐκπλήττομαι, καὶ ἐπαινῶ. ἐγκωμιάζω, καὶ ζηλῶ, καὶ ὀλβιάζω, καὶ εὐδαιμονῶ, καὶ φιλῶ, καὶ ἀγαπῶ, καὶ ἀποδέχομαι. ὁμοίως καὶ μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, καὶ συγῶ, καὶ βδελύττομαι, καὶ ἀποστρέφομαι, καὶ ταλανίζω, καὶ κακίζω, καὶ μέμφομαι. νοεῖται γὰρ ἐν ἅπασι τούτοις τὸ ἕνεκα. οἷον ἄγαμαί σε ἕνεκα τοῦ φρονήματος. τοιοῦτον δέ καὶ τὸ αἰτιῶμαί σε τῆς ζημίας. καὶ ἐλεῶ, καὶ οἰκτείρω σε τῆς ταλαιπωρίας, καὶ θρηνῶ, καὶ κλαίω, καὶ ὀλοφύρομαί σε τῆς συμφορᾶς. καὶ δακρύω σε τῆς ἀναισθησίας. ταῦτα δὲ πάντα καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν συντάσσεται. οἷον ἄγαμαί σου τὸ σῶφρον. καὶ θαυμάζω, καὶ ἀποδέχομαί σου τὸ γενναῖον. τὸ δὲ αἱροῦμαι, καὶ προαιροῦμαι ζωὴν θανάτου, καὶ ἀλλάττομαι χρύσεια χαλκοῦ, οὐκ ἀντιστρέφονται. τὸ δὲ ἐξαιροῦμαί σε τοῦ θανάτου, καὶ κωλύω σε τοῦ δεσμοῦ, καὶ ἀπολύω σε τοῦ δεσμοῦ, καὶ λύω σε τοῦ δε-

σμοῦ καὶ ἀπολύω σε τῆς ἀρχῆς καὶ ἀμβλύνω σε τῆς ὁρμῆς, καὶ διώκω σε τῆς οἰκίας, καὶ ἐκδιώκω, καὶ ἀποδιώκω σε τῆς χώρας, καὶ παύω καὶ ἀνακόπτω, καὶ ἀναχαιτίζω, καὶ ἀναστέλλω, καὶ ἐπέχω, καὶ εἴργω σε τῆς πορείας, καὶ ἐλαύνω, καὶ ἀπωθοῦμαι, καὶ ἐξελαύνω σε τῆς χώρας, καὶ ἀπελαύνω σε τῆς πόλεως, καὶ ἀποπέμπω, καὶ ἐκκλείω σε τῆς οἰκίας, καὶ ἐλαφρύνω, καὶ κουφίζω σε τοῦ βάρους, καὶ ἐλευθερῶ σε τῆς δουλείας, καὶ αἰρύνομαι ἢ λυποῦμαι, καὶ ἀπαλλάττω, καὶ μακρύνω σε τῆς πόλεως, καὶ ἁρπάζω σε τοῦ πυρός. καὶ ἐγείρω, καὶ ἐξεγείρω σε τοῦ ὕπνου, καὶ ἰῶμαί σε τοῦ νοσήματος. καὶ καθαίρω σε τοῦ ῥύπου, καὶ κρεμῶ σε τοῦ ποδός, καὶ μετεωρίζω σε τῆς ὀργῆς. ταῦτα δὲ τὴν, ἐξ, καὶ, ἀπό, πρόθεσιν ἔξωθεν ἔχουσι λαμβανομένην. οἷον καθαίρω σε ἀπὸ τοῦ ῥύπου, καὶ κρεμῶ σε ἀπὸ τοῦ ποδός. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτερα ῥήματα, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ὁμοίως συντασσόμενα, ἐν οἷς οὔτε τὸ ἕνεκα, οὔτε τις πρόθεσις ἔξωθεν λαμβάνεται, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ῥήματα εἰς ὄνομα καὶ ῥῆμα διαλύονται. οἷον ἀξιῶ σε τιμῆς, τουτέστιν ἄξιόν σε κρίνω τιμῆς. γυμνῶ σε τῆς ἀρχῆς, ἀντὶ τοῦ γυμνόν σε ποιῶ τῆς ἀρχῆς. ἐλαττῶ σε τοῦ ἑταίρου, ἀντὶ τοῦ ἐλάττονά σε ποιῶ τοῦ ἑταί-

ρυ. ἀθωῶ σε τοῦ ἐγκλήματος, ἀντὶ τοῦ ἀθῶον σε ποιῶ. κενῶ σε τοῦ πλούτου, ἀντὶ τοῦ κενόν σε ποιῶ. τὸ δὲ γεμίζω τὸ πλοῖον σίτου, καὶ κορέννυμί σε τροφῆς, καὶ ἐμπιπλῶ σε ἀγαθῶν, καὶ πληρῶ τὸν οἶκον εὐωδίας, φύσει τὴν τοιαύτην σύνταξιν κέκτηνται. τὸ δὲ ἐπριάμην δοῦλον εἴκοσι μνῶν, καὶ ὠνοῦμαι οἶνον σίτου, καὶ πωλῶ, καὶ πιπράσκω, τὴν, διὰ, πρόθεσιν ἔχουσιν ἔξωθεν λαμβανομένην.

Τὰ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν, ταῦτα.

Αμείβομαί σε δώροις. Δεξιοῦμαί σε βαπτίζη. Ἐθίζω σε τῇ γεωργίᾳ. Ἀξιῶ σε τῷ Ἡρακλεῖ. Ὁμοιῶ σε τῷ Ἡρακλεῖ. ἡ δὲ τοιαύτη σύνταξις, σχεδὸν ἡ αὐτή ἐστι τῇ προῤῥηθείσῃ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. καὶ γὰρ κἀκεῖ δυνάμεθα προστιθέντες τὴν αἰτιατικὴν, εἶτα ἐπιφέρειν τὴν δοτικήν.

Ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ταῦτα.

Γυμνάζω σε τὸν πόλεμον. Διδάσκω σε γραμματικήν. Παιδεύω σε στρατείαν. Νουθετῶ. Ἐνδύω, καὶ ἐκδύω, καὶ ἀποδύω, καὶ περιδύω σε τὰ ἱμάτια, Ἐρωτῶ σε τὰ πεπραγμένα.

Ζημιῶ σε χρυσίου. τοῦτο δὲ καὶ εἰς δοτικήν, οἷον ζημιῶ σε χρυσίῳ. κλέπτω σε τὰ χρήματα, καὶ κρύπτω σε τὴν ἐμαυτοῦ βουλήν. Μυῶ καὶ τελῶ σε τὰ ἀπόρρητα. Πείθω σε τόδε τὸ πρᾶγμα. Ποτίζω σε οἶνον. Πράττομαι, καὶ εἰσπράττομαί σε τὸν φόρον. Στερῶ, καὶ ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα. τοῦτο δὲ καὶ εἰς γενικήν. οἷον ἀποστερῶ σε τῶν χρημάτων.

Τὰ εἰς ἀπαρέμφατον ποιοῦντα τὴν μετάβασιν.

Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα ῥήματα ἃ οὐκ εἰς ὄνομα, ἀλλ' εἰς ἀπαρέμφατον τὴν σύνταξιν ἀποδιδόασιν. οἷον ἀδυνατῶ γράφειν. αἰδοῦμαι γυμνὸς βαδίζειν, καὶ αἰσχύνομαι, καὶ ἐρυθριῶ. ἀκούω, καὶ πυνθάνομαί σε νοεῖν. Ἀναγκάζω σε τρέχειν. Βιάζομαί σε παρὰ γνώμην τοῦτο ποιεῖν. Ἀξιῶ σε ἐλθεῖν. Διισχυρίζομαι τοῦθ' οὕτως ἔχειν. Ἀρῶμαι, καὶ εὔχομαι τῷ θεῷ εὐφορίαν γενέσθαι. Ἀρκῶ, καὶ αὐταρκῶ μόνος διαιτᾶσθαι. συνέβη γενέσθαι τόδε. Βραδύνω ἐλθεῖν. δεῖ βραδίζειν, ὁμοίως καὶ χρὴ εἶναι. ἐνδέχεται περιπατοῦντα προσπταίειν. Δοκῶ σε χαίρειν, καὶ ἡγοῦμαι, καὶ νομίζω, καὶ λογίζομαι, καὶ ὑποτοπάζω, καὶ οἶμαι. Δύναμαι

μαι τρέχειν, καὶ εὐπορῶ, καὶ εὐχρῶ, καὶ ἔχω καὶ ἰσχύω, καὶ ἀπολῶ. εἵμαρται, καὶ πέπρωταί μοι εὐτυχεῖν. ἐπισκήπτω σοι ἠρεμεῖν, καὶ ἐντέλλομαι, καὶ προστάσσω, καὶ κελεύω. ἔοικας μηδὲν ἐμοῦ φροντίζειν. κατεπείγω σε ἐργάζεσθαι. Ἕπεταί μοι σιγᾶν. Ἀφίημι, καὶ ἐῶ σε βαδίζειν. Κινδυνεύω ἀποθανεῖν. Μεριμνῶ θρέψαι λαόν. Κελεύω σοι πρᾶξαι τόδε. κελεύω σε λαὸν διδάξαι, καὶ ὁρμῶ πλεῦσαι.

Τὰ δὲ, ποτὲ μὲν εἰς ὄνομα, ποτὲ δὲ εἰς ἀπαρέμφατον ποιοῦντα τὴν μετάβασιν.

Εἰσὶ δὲ καὶ τινα ῥήματα, ἃ ποτὲ μὲν εἰς ὄνομα, ποτὲ δὲ εἰς ἀπαρέμφατον ποιοῦντα τὴν μετάβασιν. οἷον αἱροῦμαι καὶ προαιροῦμαι ζωὴν θανάτου, καὶ αἱροῦμαι ἀναγινώσκειν μᾶλλον, ἢ γράφειν. Ἀναίνομαι, καὶ ἀρνοῦμαι τὴν στρατείαν, καὶ ἀρνοῦμαι στρατεύειν. ἁρμόζει μοι ἡ δεσποτεία, καὶ ἁρμόζει μοι δεσπόζειν. Ἄρχομαι τῆς γραφῆς, καὶ ἄρχομαι γράφειν. Βούλομαι, καὶ θέλω τὰ τοιαῦτα, καὶ βούλομαι πλεῦσαι. Χρήζω τοῦ πλούτου, καὶ χρήζω πλουτεῖν. Συμβουλεύω σοι ἡσυχίαν, καὶ συμβουλεύω σοι εὐτυχεῖν, ἢ ἡσυχάζειν. Γινώσκω τὴν γραφὴν, καὶ

οἶδα

οἶδα καὶ ἐπίσταμαι, ἀντὶ τοῦ τέχνην ἔχω, καὶ γινώσκω γράφειν. ὅταν δὲ τὸ ἁπλῶς εἰδέναι σημαίνει, πρὸς μετοχὴν ἡ σύνταξις γίνεται. οἷον οἶδά σε γράφοντα. Γινώσκω σε χρηστὸν ὄντα. Γλίχομαι, ἢ ἐπιθυμῶ, καὶ ἱμείρομαι, καὶ ὀρέγομαι ἡγεμονίας, καὶ γλίχομαι ἡγεμονεῦσαι, καὶ ὀκνῶ, καὶ φρίττω, καὶ φυλάττομαι. ὡσαύτως καὶ δέδοικα, καὶ φυλάττομαι τὴν θάλατταν. Διδάσκω, ἢ νουθετῶ σε τὴν ταπεινοφροσύνην, καὶ διδάσκω σε ταπεινοφρονεῖν. Δίδωμί σοι θάῤῥος, καὶ δίδωμί σοι θαῤῥεῖν. Εἴργω καὶ κωλύω, καὶ ἐπέχω σε τῆς μάχης, καὶ εἴργω σε μάχεσθαι. Ζητῶ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ζητῶ φιλοσοφεῖν. Κρίνω καὶ διακρίνω τόδε, καὶ κρίνω μηδένα ἐχθρὸν ἔχειν. Λήγω ἢ παύομαι τῆς γραφῆς, καὶ παύομαι γράφειν, καὶ ἔτι παύομαι γράφων εἰς μετοχήν. Μανθάνω τὴν γεωργίαν, καὶ μανθάνω γεωργεῖν. Μαντεύομαι τὰ μέλλοντα, καὶ μαντεύομαι δεινὸν ἔσεσθαι τὸν πόλεμον. Ὀφείλω πολὺ χρυσίον, καὶ ὀφείλω τὰ δίκαια ποιεῖν. Πειρῶμαι τῶν πολεμίων, καὶ πειρῶμαι νικῆσαι τοὺς ἐχθρούς μου. Πλάττομαι καὶ ὑποκρίνομαι τὸν φίλον, καὶ πλάττομαι φίλος εἶναι. Στέγω σε, καὶ ἀνέχω σε, καὶ ἀνέχομαί σου. καὶ στέγω τὰ τοιαῦτα ἀ-

κούειν,

κούειν, καὶ ἔτι ἀνέχομαι ἀκούων, εἰς μετοχήν. Συμφέρει μοι ἡ ἀπραγμοσύνη, καὶ συμφέρει μοι μηδὲν πολυπραγμονεῖν. Ἀπαγγέλλομαι, καὶ ὑπισχνοῦμαι, καὶ ὁμολογῶ, καὶ ἀπειλῶ σοι φόνον, καὶ ἀπειλῶ φονεῦσαι τὸν ἐχθρόν.

Τὰ δὲ εἰς ἓν ὄνομα μόνον ποιούμενα τὴν μετάβασιν, οὐκ ἄνευ μέντοι μέσης προθέσεως, ταῦτα.

Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτερα ῥήματα, ἅπερ εἰς ὄνομα ποιοῦντα τὴν μετάβασιν, οὐκ ἄνευ μέντοι μέσης προθέσεως. οἷον ἀμφιβάλλω, καὶ διστάζω, καὶ ἐνδοιάζω περὶ τοῦδε. Κάθημαι ἐπὶ θρόνου. Ἀπαντῶ πρὸς τὸ δικαστήριον. Αὐτομολῶ, πρὸς τοὺς πολεμίους. Ἀφικνοῦμαι καὶ βαδίζω πρὸς τὴν πόλιν. καὶ ὅσα τὴν αὐτὴν ἔχοντα σημασίαν. οἷον πορεύομαι, φοιτῶ, ἔρχομαι, παραγίνομαι, τρέχω, ὁρμῶ. Ἐκκλησιάζομαι περὶ εἰρήνης. ἐγκρατεύομαι ἀπὸ οἴνου. Θαμίζω περὶ τὴν ἀγοράν. Θρασύνομαι ἐπὶ τοῦδε, μεριμνῶ περὶ τροφῆς. Μετοικῶ, καὶ μεταναστεύω ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως εἰς ἑτέραν εὐτυχεστέραν. Μικρολογοῦμαι περὶ φαύλων. Νοστῶ καὶ παλινοστῶ, καὶ ἀπονοστῶ, ἢ ἐπ' οἶκον, ἢ ἐπ' οἴκου. Οἰκῶ ἐν τῷ ἀγρῷ, οἰκίζω δὲ ἕτερον. Ἐξώκειλεν ἡ ναῦς εἰς τὰς ῥαχίας. Ὀχοῦμαι ἐφ' ἵππου.

προοινῶ εἰς τοὺς συμπότας. Ῥέπω πρὸς ναυτι-
λίαν. Σαλεύει ἡ ναῦς περὶ τὰς ἀγκύρας. Ὑβρίζω,
καὶ ἐξυβρίζω εἰς τὴν ἀρχήν. Χωρῶ πρὸς ἔργον.
καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ἰστέον ὅτι πάντα τὰ ῥήμα-
τα καὶ μεταβατικὰ καὶ ἀμετάβατα τῇ, σὺν,
προθέσει συναπτόμενα, καὶ ἕτερον πρόσω-
πον προσλαμβάνουσι, κατὰ δοτικῆς ἐκφερόμε-
να. καὶ μεταβατικὰ μὲν, οἷον συναδικῶ σοι τὸν
δεῖνα, συναθῶ, συνθρηνῶ. ἀμετάβατα δὲ.
οἷον συναθλῶ σοι, συμπαίζω σοι, συνακμά-
ζω σοι. ὅτι πάντα τὰ ἀμετάβατα ῥήματα, ὅ-
σα τῇ, ἀντὶ, προθέσει συνάπτονται, μεταβα-
τικὰ γίνονται, καὶ δοτικῇ συντάσσονται. οἷον
ἀντίκειμαί σοι, ἀντιρητορεύω σοι. ὅτι πάντα τὰ
ῥήματα καὶ μεταβατικὰ καὶ ἀμετάβατα, προ-
σηγορικοῖς ὀνόμασι συντασσόμενα, ἐξ αὐτῶν
τῶν ῥημάτων παραγομένοις, αἰτιατικῇ προσφε-
ρόμενα, ὅπερ αὐτὸ ὄνομα ἔχουσι, προσλαμβανο-
μένων δηλονότι τοῖς τοιούτοις προσηγορικοῖς,
καὶ ἐπιθέτων. καὶ μεταβατικὰ μὲν, οἷον ἀδι-
κῶ σε ἀδικίαν μεγάλην. ἐρῶ σου ἔρωτα δρι-
μύν. ἰδοὺ γὰρ ἡ μὲν ἀδικία προσηγορικὸν, ἡ
δὲ μεγάλη, ἐπίθετον. Ἀπειθῶ σοι ἀπείθειαν
μεγάλην ἀθεράπευτον. Ἀμελοῦμαι ἀμέλειαν

οὐ

τὸ μικρόν. Ἀδικοῦμαι ἀδικίαν περιφανῆ. Ἀμετάβατα δὲ, οἷον γηρῶ γῆρας ταλαίπωρον. Δυσυχῶ δυσυχίαν ἀνήκεστον. Βιῶ βίον φιλόσοφον. εἰ δὲ ὡς ὀργάνῳ χρώμεθα περὶ τοιούτῳ προσηγορικῷ, ἐπὶ δοτικὴν αὐτὸ τότε προφέρομεν. οἷον ῥάβδῳ ῥαβδίζω, ὅπλοις ὁπλίζομαι.

Ἔτι πάντα τὰ ῥήματα καὶ μεταβατικὰ καὶ ἀμετάβατα, ὧν αἱ ἐνέργειαι ὀργάνοις τισὶ γίνονται, ἐάν περ καὶ τὰ ὄργανα ἔχωσιν ἐν τῇ συντάξει, δοτικὴν αὐτὰ ἔχουσι προφερόμενα. μεταβατικὰ μὲν, οἷον Βλέπω σε τοῖς ὀφθαλμοῖς. Τύπτω σε τῇ χειρὶ, ἢ τύπτω σε ῥάβδῳ. Ἰατρεύω σε φαρμάκοις. ἀμετάβατα δὲ, οἷον ἀγάλλομαι τῇ ψυχῇ. Ἀστράπτω πυρί. Μεθύω οἴνῳ. ἔτι πάντα τὰ ῥήματα μεταβατικὰ, τὰ παθητικὴν σημασίαν ἔχοντα, δοτικῇ προφερόμενον, ἔχει τὸ πρόσωπον τὸ τὴν ἐνέργειαν ποιοῦν, νοουμένης τῆς δοτικῆς ἀντὶ γενικῆς μετὰ τῆς, ὑπὸ, προθέσεως. οἷον τύπτομαί σοι, ἀντὶ τοῦ τύπτομαι ὑπὸ σοῦ. φιλοῦμαί σοι, ἀντὶ τοῦ φιλοῦμαι ὑπὸ σοῦ. Γέγραπται περὶ Συνεσίῳ λόγος, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Συνεσίου. ἔτι πάντα τὰ ῥήματα, καὶ μεταβατικὰ καὶ ἀμετάβατα, ὅταν ἔξωθεν ἐμφαίνηται πρόσωπον, οὗ τινος προσχωρεῖ ἡ ἐνέργεια τοῦ

ῥήματος γίνεται. δοτικῇ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο ἐκφέρεται. καὶ μεταβατικὰ μὲν, οἷον τύπτω σοι τὸν ἐχθρὸν, τουτέστι τύπτω τὸν ἐχθρὸν χάριν σήν.

Ἀρδεύω σοι τὸν κῆπον, ἤγουν χάριν σὴν ἀρδεύω τὸν κῆπον. Ἅπτω σοι πῦρ. Ἀμετάβατα δὲ, ὡς ὅταν λέγομεν, καὶ ἥλιος ἡμῖν ἀνατέλλει, καὶ ἄνεμοι ἡμῖν πνέουσι, τουτέστι χάριν ἡμῶν πνέουσιν οἱ ἄνεμοι. Εὔχομαι πλούσιος εἶναι, τουτέστιν ἐγὼ εὔχομαι, ἀμεταβάτως. καὶ εὔχομαι πλούσιον εἶναι ἕτερον, μεταβατικῶς, αἰτιατικῇ συνταττόμενον. Ἐνδέχεται αὔριον βρέξαι, τουτέστιν ἵνα βρέξῃ, ἢ καὶ οὔ.

ΤΕΛΟΣ.

ΛΕΞΙ-

ΛΕΞΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙ̂ΟΝ, ΠΕΡΙΈΧΟΝ

τὰ κοινῶς γραφόμενα ῥήματα, ἐν ᾧ δείκνυται τίνα μὲν αὐτῶν εἰσὶν ἀμετάβατα, τίνα δὲ μεταβατικά, καὶ τούτων τίνι συντάσσεται ἕκαστον, καὶ τί δηλοῖ, καὶ μετὰ πόσων προθέσεων συνάπτεται. ἐφ' ἑνὶ δὲ ἑκάστῳ στοιχείῳ, πρῶτον μὲν κεῖνται τὰ ἀμετάβατα ῥήματα. μετὰ ταῦτα δὲ τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν, καὶ καθεξῆς τὰ εἰς δοτικήν, καὶ οὕτω συμπληροῦνται τὰ εἰκοσιτέσσαρα στοιχεῖα. Ἀρχὴ τοῦ Α, τὰ ἀμετάβατα.

Ἀγάλλομαι, τὸ χαίρω. ἀγάλλω δὲ τὸ τιμῶ ἕτερον, ὅθεν καὶ ἄγαλμα, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. ὡσαύτως, καὶ τὸ ἀγάλλομαι τῇ ψυχῇ, εἰς δοτικήν. Ἀγαλλιῶμαι, τὸ αὐτό. Ἀγανακτῶ, ἐνίοτε δὲ τοῦτο, καὶ μεταβατικὸν εἰς δοτικήν, διὰ μέσης προθέσεως. οἷον ἀγανακτῶ ἐπὶ τοῖς γινομένοις. Ἀγνωμονῶ. Ἁγνεύω, τὸ καθαρεύω. Ἀγοράζω, τὸ

εἰς ἀγορὰν διατρίβω. Ἀγοράζω δὲ ἄρθρῳ, ἀντὶ τοῦ ὠνοῦμαι, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν.

Ἀγορανομῶ, τὸ περὶ τὴν ἀγορὰν διοικῶ. Ἀγραυλῶ, τὸ ἐπὶ ἀγροῦ αὐλίζομαι. Ἀδειαίνω. Ἀγρυπνῶ. Ἀγροικίζομαι, ἀντὶ τοῦ ἄγροικός εἰμι, καὶ ἀμαθής. Ἀγρώσσω, τὸ ἀγρεύω, κυρίως ἐπὶ ἰχθύων. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Ἀγωνίζομαι. καταγωνίζομαι δὲ, τὸ νικῶ. καὶ ἀνταγωνίζομαι. τὸ προποῦμαι, μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν. τὸ μέν τοι ἀνταγωνίζομαι τὸ ἁμιλλῶμαι, μεταβατικὸν καὶ αὐτὸ εἰς δοτικήν. Ἀγωνοθετῶ, τὸ διατίθημι ἀγῶνα. Ἀγωνιῶ, τὸ φοβοῦμαι. Ἀδημονῶ, τὸ λυποῦμαι. Ἀδηφαγῶ. Ἀδοξῶ, τὸ ἀτίμως ἔχω. Ἀδολεσχῶ, τὸ φιλοσοφῶ, τὸ φλυαρῶ, τὸ παίζω, καὶ ὀλιγωρῶ. ἀδολεσχῶ δέ σου, ἀντὶ καταφλυαρῶ, μεταβατικὸν εἰς γενικήν. Ἀδυνατῶ, τοῦτο δὲ ὡς μεταβατικὸν εἰς ἀπαρέμφατον, οἷον ἀδυνατῶ λέγειν. Ἄδω, τὸ ψάλλω, καὶ ἐπάδω. ἄδω δὲ τὸν θεῷ ὕμνον, ἤγουν ἀνάδω αὐτῷ, καὶ προσάδω, μεταβατικὰ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. ἄδω δὲ τὴν πόλιν, ἤγουν τὴν γῆν, ὅταν αὐτῇ ποιήσω ᾠδήν, καὶ παρᾴδω, τὸ παραλλάξω,

λῶ, εἰς αἰτιατικὴν μόνην. τὸ μὲν τοι συνᾴδω τὸ συμφωνῶ, καὶ ἀπᾴδω, τὸ ἐναντίον τούτῳ, εἰς δοτικὴν μόνην. τὸ δὲ κατᾴδω, καὶ κατεπᾴδω, εἰς γενικήν. Ἀεροβατῶ, τὸ εἰς ἀέρα περιπατῶ. Ἀθυμῶ, τὸ λυποῦμαι. Αἱρετίζομαι, τὸ βούλομαι, καὶ προκρίνω, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικὴν καὶ ἀπαρέμφατον. Αἰωνίζω, τὸ ἀκολάστως ἔχω. Ἀκκίζομαι, τὸ προσποιοῦμαι μὴ ἐθέλειν, ὅπερ ἐθέλω. σημαίνει καὶ τὸ γυναικίζομαι, ἢ μωραίνω. Ἀκρατίζομαι, τὸ ἄκρατον πίνω. Ἀλαζονεύομαι, τὸ ἐπαίρομαι. Ἀλαλάζω, τὸ ὀξείᾳ φωνῇ καὶ ἐμμελεῖ εὔχομαι.

Ἀλγῶ, τὸ λυποῦμαι. ἀλγῶ δὲ τὴν κεφαλήν, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Ἀληθίζω, καὶ ἀληθίζομαι, τὸ αὐτὸ παρ' Ἡροδότῳ. Ἅλλομαι, τὸ πηδῶ. ἐφάλλομαι δὲ, μεταβατικὸν εἰς δοτικήν. Ἀλύω, τὸ ἀδημονῶ. εὕρηται δὲ τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ χαίρομαι. Ἀλιτῶ, τὸ ἁμαρτάνω. Ἁμαρτάνω, τὸ ἁμαρτίαν ποιῶ, καὶ ἐξαμαρτάνω. Ἁμαρτάνω δὲ τοῦ σκοποῦ, καὶ διαμαρτάνω, τὸ ἀποτυγχάνω, μεταβατικὸν εἰς γενικήν. Ἀμβλίσκει ἡ γυνή, ἤγουν διαφθείρει τὸ κύημα. Ἀμαθαίνω, τὸ ἀμαθὴς εἰμί. Ἀμηχανῶ, τὸ ἀπορῶ καὶ οὐχ εὑρίσκω μηχανήν.

Ἀμηχανῶ δὲ, τὸ ἀτυγχάνω παρ᾽ Ἡροδότῳ, μεταβατικὸν εἰς γενικήν. Ἀναδύομαι, ἀνακωχεύειν ἐπὶ νηῶν, ἤγουν τὸ ἐν πελάγει ἠρεμεῖν. Ἀνδρίζομαι, τὸ τὰ τῶν ἀνδρῶν πράττειν. ἀνίσχει ἡ βοτάνη, ἤγουν ἀναδίδοται· ἀνίσχει δὲ ἡ γῆ βοτάνας, ἤγουν ἀναδίδωσι, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Ἀνδραγαθῶ, ἀνθρωπίζω, τὸ τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ. Ἀπανθῶ, τὸ μαραίνομαι. Ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. Ἀνατέλλει δὲ ὁ θεὸς τὸν ἥλιον, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Ἐπιτέλλει ὁ ἀστήρ. ἐπιτέλλω δὲ καὶ ἐντέλλομαι τὸ προστάσσω, μεταβατικὰ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. οἷον ἐπιτέλλω σοι γράφειν. Ἀνοηταίνω, τὸ μωραίνω. Ἀργῶ.

Ἀριστῶ, τὸ γεύομαι. Ἀριστεύω, τὸ τροπαιουχῶ. Ἀροτριῶ. ἀροτριῶ δὲ τὸ χωρίον, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Ἀρτιάζειν τὸ παίζειν, καὶ ἐρωτᾶν ἄρτια, ἢ περιττά. Ἀρρωστῶ. Ἀσελγαίνω, τὸ ἀκολασταίνω. Ἀσθενῶ, τὸ ἀδυνατῶ. Ἀσκωλιάζω, τὸ ἐφ᾽ ἑνὸς ποδὸς ἅλλομαι. Ἀσπαίρω, τὸ ψυχορραγῶ.

Ἀστράπτω, καὶ ἀστράπτω τινὶ, μετὰ δοτικῆς. περιαστράπτω δὲ, καὶ καταστράπτω ἕτερον, μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν. Ἀστρονομῶ.

Ἀσχαλ-

Ἀχθόμαι, τὸ λυποῦμαι. Ἄτακτῶ. Ἀτμίζω, ἀτονῶ. Ἀτρεμίζω, τὸ ἠρεμῶ, ἀτροφῶ. Αὐλῶ. καταυλῶ δὲ ἑτέρου, εἰς αἰτιατικήν. Αὐξαίνω, τὸ αὔξησιν λαμβάνω. Αὐθαδίζομαι, καὶ ἀπαυθαδίζομαι, τὸ ἀλαζονεύομαι. Ἀφωσιάζω, τὸ ςασιάζω. Ἀφοδεύω, τὸ ἀποπατῶ, καὶ ἀποσκυβαλίζω. Ἀχθοφορῶ. Ἄχθομαι, τὸ λυποῦμαι. Ἄχθομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ βαροῦμαι, μεταβατικὸν εἰς δοτικήν, οἷον ἄχθομαί σοι.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

Ἄγαμαι, τὸ θαυμάζω. ἔστι δὲ καὶ εἰς αἰτιατικήν, καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς γενικήν, καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Ἀκούω τινός, ἀντὶ τοῦ ἀκροατὴς εἰμί. καὶ ἀκούω τοῦ δεῖνος. ἔστι δὲ καὶ εἰς αἰτιατικήν, καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς γενικήν, καὶ ἔτι εἰς ἀπαρέμφατον. ἀντακούω, τὸ ἐξ ἐναντίας ἀκούω. εὕρηται δὲ ἔστι καὶ εἰς αἰτιατικήν. καὶ παρακούω, τὸ παρανοῶ, καὶ τὸ παρέργως ἀκούω, καὶ μὴ μετὰ σπουδῆς. καὶ ἐπακούω, καὶ εἰσακούω, τὸ μέντοι ὑπακούω εἰς δοτικήν. Ἀλογῶ, τὸ ἀφροντιςῶ, καὶ καταφρονῶ. Ἀμελῶ, καὶ καταμελῶ. Ἀμνημονῶ, τοῦ δὲ καὶ εἰς αἰτιατικήν. Ἀπορῶ τροφῆς,

φῆς, ἀντὶ τοῦ χρείαν ἔχω. καὶ ἀπορῶ, ἀντὶ τοῦ μηχανῶ. Ἀπολαύω, τὸ κατατρυφῶ, καὶ παραπολαύω, καὶ ἐπαπολαύω. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἄρχω, τὸ ἐξουσιάζω, καὶ τὸ προηγοῦμαι, καὶ ἄρχομαι, τὸ ἀρχὴν ποιοῦμαι. ἔστι δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Ἀστοχῶ τοῦ σκοποῦ. Ἀφειδῶ, τὸ ἀμελῶ. Ἀφροντιστῶ, τὸ ἀφροντίστως ἔχω.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Ἀκολουθῶ, ἢ κατακολουθῶ, καὶ παρακολουθῶ. Ἁμιλλῶμαι, τὸ ἐρίζω. Ἀμύνω ἢ ἐπαμύνω, τὸ βοηθῶ, καὶ ἐκδικῶ. ἀμύνομαι δὲ τὸ κολάζω, εἰς αἰτιατικήν. Ἀπειθῶ, τὸ οὐ πείθομαι. Ἀπεχθάνομαι, τὸ μισῶ. Ἀπαντῶ, τὸ συναντῶ, καὶ ὑπαντῶ, τὸ αὐτό. Ἀπαντῶ δὲ τὸ ἔρχομαι, εἰς αἰτιατικήν, διὰ μέσης προθέσεως. Ἀρέσκω, ἀντὶ τοῦ ἀρεστὸς φαίνομαι. ἀττικῶς δὲ καὶ εἰς αἰτιατικήν, ὡς παρὰ Πλάτωνι. ἀλλ᾽ εἰ μὴ αὖ σε ταῦτα ἀρέσκομαι, τὸ ἐναντίον. Ἀρῶμαι, τὸ εὔχομαι. ἔστι δὲ ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν, καὶ εἰς ἀπαρέμφατον.

Ἁρμόζω, ὃ καὶ ἁρμόττω γράφεται, καὶ ἐφαρμόζω, τὸ ἁρμοδίως εἰμί. Ἀχολοῦμαι, καὶ ἐγχολοῦ-

χολοῦμαι. Ἀσμενίζω, καὶ γνασμενίζω. Ἀφοσιοῦμαι, τὸ εἰκὸς ἀποδίδωμι. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον.

Τὰ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Ἀγγέλλω, τὸ μηνύω, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. ὡσαύτως καὶ τὸ ἐπαγγέλλομαι, τὸ ὑπισχνοῦμαι. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. καὶ ἀναγγέλλω, τὸ μηνύω, καὶ ἀπαγγέλλω, τὸ τὰ παρ᾽ ἑτέρων εἰρημένα, ἢ γεγραμμένα ἀπὸ στόματος λέγω, ἢ φράζω, ἅπερ εἶδον καὶ γινώσκω. καὶ ἐπαγγέλλω, παρὰ Σωυσίῳ, τὸ οἱονεὶ παραγγέλλω, καὶ αὐτὸ τὸ παραγγέλλω. ἐπαγγέλλω δὲ τὸ ζητῶ, εἰς αἰτιατικήν. τὸ μέντοι παραγγέλλω ὃ σημαίνει τὸ πλησιάζω, εἰς δοτικήν. ὡσαύτως καὶ τὸ ἀπειλῶ τῶν ἀπειλῆς. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Ἀπειλῶ δὲ, ἀντὶ μεγαλαυχοῦμαι παρ᾽ Ἀρισοφάνει, ἀμετάβατον.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Ἀγαθύνω. Ἀγαπῶ, τὸ φιλῶ. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. καὶ ὑπεραγαπῶ, τὸ εἰς ὑπερβολὴν ἀγαπῶ. Ἀγαπῶ δὲ τὸ ἀρκοῦμαι, εἰς δοτικήν. Ἀγείρω

τὸ συναθροίζω. Ἁγνίζω, τὸ καθαίρω, τὸ ἀπανίζω, καὶ τὸ καθιερῶ. Ἀγορεύω, ἀγορεύω, τὸ δημηγορῶ, καὶ τὸ ἁπλῶς λέγω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Προσαγορεύω, τὸ χαιρετίζω. Ἀγορεύω, τὸ ἐνδίδωμι, καὶ τὸ ἀπελπίζω, καὶ τὸ ἀποπέμπομαι. Ἀπαγορεύω σοι τήνδε τὴν τροφήν, ἀντὶ τοῦ ἀπείργω σε ταύτης, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Τὸ μέντοι συναγορεύω, τὸ διαλόγου βοηθῶ. Καὶ διαγορεύω, τὸ ἐναντίον, εἰς αἰτιατικὴν μόνην.

Ἄγχω τὸ πνίγω, τὸ κλῶ, τὸ φέρω. λέγεται δὲ ἐπὶ ἐμψύχων. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν διὰ μέσης προθέσεως.

Μετὰ προθέσεως.

Ἄγεται ὁ ἀνὴρ γυναῖκα, ἤγουν λαμβάνει. ἐνάγω τὸ ἐμβιβάζω, καὶ τὸ προτρέπομαι. ἐπανάγω τὸ αὖθις φέρω. Ἀντεισάγω, τὸ ἀντὶ ἑτέρου ἐκβληθέντος εἰσάγω ἕτερον. ἐπεισάγω, τὸ ἐπεισφέρω τι ἐναντίως. ἐξάγω τὸ ἐκβάλλω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Ἀνάγω, τὸ ἀναφέρω, ὡς τό, ἀνάγεται ἡ ναῦς ἐκ τοῦ λιμένος, ὅταν ἐξ αὐτοῦ ἔρχηται. κατάγεται δέ, ὅταν ἐντὸς τούτου εἰσέρχηται. κατάγω, τὸ ἐναντίον τοῦ ἀνάγω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ

τὸ

τὸ καταχλῶ, καὶ συντρίβω. Ἐπάγω, τὸ ἐπιφέρω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ἐπάγομαι, τὸ μετ᾽ ἐμαυτοῦ ἐπιφέρω τινά. παράγω, τὸ ἀπατῶ, καὶ μεταπείθω. καὶ τὸ εἰς μέσον ἄγω. ἀπάγω δὲ τὸ ἀφίσταμαι, εἰς γενικήν. προσάγω δὲ, τὸ προσφέρω, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ἀθανατίζω, καὶ ἀπαθανατίζω. Ἀθρῶ, τὸ βλέπω. Ἀθῳῶ, καὶ ἀθῳῶ σε τοῦ ἐγκλήματος, ἀντὶ τοῦ ἀθῷον ποιῶ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Ἀθερίζω, τὸ ἐξευτελίζω. Αἰδοῦμαι, τὸ ἐντρέπομαι. τοῦτο ἢ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Αἰνῶ, τὸ διὰ λόγου ἐπαινῶ, καὶ ἀποδέχομαι. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀντιστρόφως. Αἱμάσσω. Αἰνίττομαι, τὸ συμβολικῶς δηλῶ, ἤγουν αἰνιγματωδῶς. Αἴρω, τὸ ἐπαίρω, τὸ ὑψῶ, τὸ ἀφανίζω. Ἐξαίρω, τὸ ὡς ἐξαίρετον ἄγω, τὸ ἀνατρέπω, καὶ τὸ ὑπερβάλλω. Ἐπαίρω τὸ ἐγείρω, καὶ ἀναπείθω, καὶ ἐπαίρομαι τὸ βαστάζω, εἰς παθητικὸν παρακείμενον, ὡς τὸ, ὕλην ἐπηρμένος παρὰ Ἀριστείδῃ. συναίρομαι δὲ, τὸ βοηθῶ, καὶ ἀνταίρω, τὸ φιλονεικῶ. Αἱρῶ, τὸ κρατῶ καὶ καταβάλλω. αἱροῦμαι τὸ βούλομαι καὶ προκρίνω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς

γενι-

γενικὴν, καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. ὁμοίως καὶ τὸ περιαιροῦμαι, ὅπερ δηλοῖ ὅταν δύο προκειμένων, τὸ ἓν προτιμῶ. ἀναιρῶ, τὸ φονεύω καὶ τὸ ἐκβάλλω, καὶ τὸ μαντεύομαι παρὰ Πλάτωνι. περιαιρῶ, τὸ ἐκβάλλω. διαιρῶ, τὸ οἰκονομῶ. καὶ τὸ διαχωρίζω, καὶ παραιροῦμαι, τὸ ἀφαιρῶ. τὸ μέντοι ἀφαιρῶ καὶ ἀφαιροῦμαι, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Αἰσθάνομαι, τὸ νοῶ. τοῦτο δὲ καὶ εἰς μετοχήν. Αἰσχύνομαι, καὶ καταισχύνω ἕτερον, καὶ αἰσχύνομαι, τὸ ἐντρέπομαι. τοῦτο δὲ εἰς ἀπαρέμφατον. Αἰτῶ τὸ ζητῶ, ὃ καὶ αἰνοῦμαι παρά τισιν. Αἰτῶμαι, τὸ μέμφομαι. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀντιστρόφως. οἷον αἰτιῶμαι τόδε τοῦδε, ἤγουν αἴτιον νομίζω. Ἀκριβῶ τήνδε τὴν τέχνην, ἤγουν ἀκριβῶς ἐπίσταμαι. Ἀλεείνω τὸ ἐκφεύγω. Ἁλίσκω τὸ ἀγρεύω, καὶ τὸ νικῶ. Ἀλληγορῶ, τὸ ἀναβιβάζω, καὶ ἐναλλάττω. Ἀλοῶ, τὸ συντρίβω, καὶ ἀπὸ τῶν ἅλων πατῶ τοὺς στάχυας. Ἀμαυρῶ, ὃ καὶ ἀμαυρύνω λέγεται. σημαίνει δὲ τὸ ἀφανίζω.

Ἀμφισβητῶ, καὶ ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, ἤγουν

ἤγουν περὶ τῆς ἀρχῆς, ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν.

Ἀμείβω, παραμείβω, τὸ παρέρχομαι. Ἀμείβομαι δὲ, τὸ ἀποκρίνομαι, εἰς δοτικήν. Ἀέλγω. λέγεται δὲ κυρίως τὸ ἀποσπῶν ἀώρους τοὺς καρποὺς παρὰ τὸν προσήκοντα καιρόν. Ἀναχαιτίζω, τὸ ἀναποδίζω καὶ ἐκκόπτω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Ἀνδραποδίζομαι, καὶ ἐξανδραποδίζομαι, τὸ δουλοποιῶ.

Ἀνασειράζω τὸν ἵππον, ἤγουν ἀναχαιτίζω.

Ἀναίνομαι, τὸ ἀρνοῦμαι. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Ἀναπεμπάζομαι, τὸ ἀναλογίζομαι. Ἀναπολῶ, τὸ αὐτό. Ἀναλῶ, τὸ ἀφανίζω, καὶ τὸ ἀναιρῶ παρὰ Θουκυδίδῃ. Ἀξιῶ, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ τιμῶ. ἐπὶ τῆς πρώτης δὲ σημασίας καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Ἀξιῶ δὲ, τὸ ἄξιον κρίνω, καὶ ἀπαξιῶ, τὸ οὐ κρίνω ἄξιον, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Ἀπατῶ, καὶ ἐξαπατῶ. Ἀποκναίω, τὸ λυπῶ. ἅπτω, καὶ ἀνάπτω πῦρ. Ἅπτω δὲ πῦρ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ἅπτω βρόχον. Ἀπόλλυμι. Ἀπολογοῦμαι, τὰ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀποσκιάζομαι. Ἀποσομίζω, τὸ ἀποφθέγγομαι. Ἀποφαυλίζομαι. τὸ ἐξουτελίζω. Ἄρδω, τὸ ποτίζω καὶ ἀρδεύω, τὸ αὐτό.

τό. Ἀριθμῶ, καὶ ἐξαριθμῶ, ὃ καὶ ἐξαριθμοῦμαι γράφεται. Ἀρθρῶ, καὶ ἐξαρθρῶ, καὶ διαρθρῶ. Ἀρτύομαι, τὸ κατασκευάζω, καὶ ἐξαρτύομαι, τὸ αὐτό. Ἀσκῶ, τὸ κοσμῶ, καὶ μετὰ ἐπιμελείας ποιῶ. Ἀσπάζομαι, ὅπερ ποτὲ μὲν δηλοῖ τὴν φιλικὴν διάθεσιν, ποτὲ δὲ τὴν σωματικὴν ἐνέργειαν. Ἀσφαλίζομαι, τὸ φυλάττω. Αὐγάζω, καὶ καταυγάζω. Αὐχενίζω, τὸ τὸν αὐχένα κόπτω. Αὐτουργῶ, τὸ οἰκείαις χερσὶν ἐργάζομαι. Αὐτοσχεδιάζω, τὸ διαλέγομαι, καὶ τὸ ψεύδομαι. Ἀφανίζω, τὸ ἀπόλλυμι καὶ φθείρω παντελῶς. Ἀφυπνίζω, καὶ διυπνίζω, τὸ αὐτό. Ἀχρειῶ.

Τὰ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν μετὰ προθέσεως.

Ἀλλάττομαι, καὶ ἀνταλλάττομαι, καὶ καταλλάττομαι, τὸ ἀνθ᾽ ἑτέρου ἕτερον λαμβάνω, καὶ ἀπαλλάττω, τὸ ἐλευθερῶ. ἀπαλλάττω δὲ τὸ διάγω, ἀμετάβατον. ἀπαλλάττω δὲ τὸ ἀποστῆναί τινα πείθω, καὶ παραλλάττω, τὸ ἐναλλάττω, καὶ τὸ παρέρχομαι παρὰ Συνεσίῳ. ἐναλλάττομαι, καὶ συναλλάττομαι παρὰ Θουκυδίδῃ. τὸ διαλλάττομαι, καὶ αὐτὸ τὸ διαλλάττομαι, καὶ καταλλάττομαι, εἰς δοτικήν.

τὸ

τὸ μὲν τοι ἀπαλλάττομαι, τὸ ἀφίσαμαι, καὶ διαλλάττω τὸ διαφέρω, εἰς γενικήν.

ἈΡΧῊ ΤΟῦ Β.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Αδίζω, τὸ ἁπλῶς περιπατῶ, καὶ βαδίζω εἰς τὴν πόλιν, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικὴν, διὰ μέσης προθέσεως.

Βαίνω τὸ ἵσαμαι, ἐξ οὗ καὶ βάσις. καὶ βαίνω τὸ πορεύομαι, ἐξ οὗ καὶ ποδῶν βήματα. διαβαίνω δὲ καὶ ὑπερβαίνω, καὶ καταβαίνω, μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν. τὸ δὲ καταβαίνω, καὶ εἰς αἰτιατικήν. Ἀναβαίνω δὲ ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ ἐκβαίνω καὶ ἐμβαίνω εἰς τὴν ναῦν, μεταβατικὰ καὶ αὐτὰ εἰς αἰτιατικὴν, διὰ μέσων προθέσεων. ἐπιβαίνω δὲ νεὼς καὶ ἀποβαίνω ἵππου, εἰς γενικήν. Βαΐζει τὰ σκυλάκια. Βακχεύω, τὸ μαίνομαι. Βαττολογῶ. Βιώσκω, τὸ ζῶ, καὶ ἀναβιώσκω, τὸ ἀναζῶ. Βλύζει τὸ ὕδωρ ἐπὶ πηγῆς, καὶ ἀναβλύζει. Βομβῶ, τὸ ἠχῶ, κυρίως ἐπὶ μελισσῶν. Βουβωνιῶ, τὸ φλεγμαίνω περὶ βουβῶνας. Βουκολῶ, ἀντὶ τοῦ βουκόλος εἰμί. Βουκολῶ δὲ τὸ τρέφω, καὶ ἀποβουκολῶ, τὸ ἀποπλανῶ, καὶ διαβουκολῶ, τὸ ἀπατῶ, μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν. Βυλιμῶ, τὸ μεγάλως πινῶ.

Βράζει

Βράζει τὸ ὕδωρ θερμαινόμενον. Βρέμει τὸ πῦρ, ἀντὶ τοῦ ἠχεῖ. Βρενθύομαι, τὸ ἐπαίρομαι, ἢ προσποιοῦμαι ὀργίζεσθαι. Βρύθει δὲ, ἀντὶ τοῦ βαρύς ἐστι. Βροντᾷ, ἀπὸ βροντῆς. καταβροντᾷ δὲ, ἀντὶ τοῦ πλήττει ἄλλος ἄλλον, μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν. Βρύχει ὁ λέων, ἤγουν βρυχᾶται. Βρύχει δέ τις σὺν ὀδόντας, ἀντὶ τοῦ πρίει, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Βρωμᾶται ὁ ὄνος, ἤγουν ὀγκᾶται.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

Βασιλεύω, τὸ ἄρχω. βασιλεύω δὲ, τὸ βασιλέα ποιῶ, εἰς αἰτιατικήν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Βασκαίνω, τὸ φθονῶ. βασκαίνω δὲ τὸ μέμφομαι καὶ διαβάλλω, εἰς αἰτιατικήν.

Βοηθῶ. Βρύει τοῖς καρποῖς τὸ δένδρον, ἀντὶ τοῦ ἀνθεῖ, καὶ θάλλει. Βραβεύω δὲ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Βαθύνω. βάλλω λίθον, ἤγουν πέμπω, καὶ βάλλω τὸ τιτρώσκω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. οἷον βάλλω τὸν γεώργιον λίθοις.

Μετὰ

Μετὰ προθέσεων.

Ἐκβάλλω, συμβάλλω, ὃ καὶ συμβάλλομαι γράφεται. σημαίνει δὲ τὸ συνάγω, καὶ τὸ στοχάζομαι. συμβάλλω δὲ, τὸ συμπλέκω. Προβάλλομαι, τὸ προφασίζομαι, προβάλλομαι τινὰ μάρτυρα, ἤγουν βοηθὸν, ἢ πρόβολον ποιοῦμαι. Καταβάλλω, τὸ καθαίρω, καὶ τὸ δίδωμι, ὡς τὸ, κατέβαλε τὸ ἀργύριον. καὶ καταβάλλομαι θεμέλιον, ἢ πίστιν. Διαβάλλω. εὕρηται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξαπατῶ, παρὰ Θουκυδίδῃ. Παραβάλλω δὲ, τὸ ἐξετάζω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικήν. Παραβάλλω δὲ, τὸ πλησιάζω εἰς δοτικήν. τὸ μὲν τοι παραβάλλω ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι. καὶ παραβάλλομαι τὸ ῥιψοκινδύνως τι ποιῶ, ἀμετάβατον, καὶ μεταβατικὸν παρὰ Συνεσίῳ, διὰ μέσης προθέσεως. Βασανίζω, τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζω, ἢ διὰ λόγων, ἢ διὰ τιμωρικῶν ὀργάνων. Βαρύνω. Βδελύττομαι, τὸ μισῶ. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Βιάζομαι δὲ τὸ κινδυνεύω, τὸ δυναστεύω. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Βινῶ, τὸ συνουσιάζω. Βλασφημῶ. Βλέπω, τὸ ὁρῶ, καὶ βλέπω, τὸ θαῤῥῶ, διὰ μέσης προθέσεως τῆς, εἰς. καὶ βλέπω, τὸ προφητεύω, καὶ βλέ-

πω σε τοῖς ὀφθαλμοῖς. ὑποβλέπω, τὸ ταπεινὸν βλέπω. Βούλομαι τὸ θέλω, ὅπερ δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. ὡσαύτως καὶ τὸ συμβούλομαι, καὶ διαβούλομαι τὸ ἀναπείθω, παρὰ Θουκυδίδῃ. Βόσκω, τὸ τρέφω. Βραχύνω, τὸ σμικρύνω, Βρωματίζω. Βύω, τὸ τὰ ὦτα ἀσφαλίζω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ. Γ.

ΤΑ ΑΜΕΤΑΒΑΤΑ.

Γαίω, τὸ διαχέομαι, τὸ γαυροῦμαι, καὶ τὸ λαμπρύνομαι. Γαληνιᾷ ἡ θάλασσα, ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζει. Γαμεῖ τίς, ἀντὶ τοῦ γάμον ἔχει, καὶ γαμεῖ τήνδε, ἀντὶ τοῦ εἰς γάμον λαμβάνει, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Γανοῦμαι, τὸ ἡδονῆς καὶ χαρᾶς πληροῦμαι. Γελῶ, ἐπὶ τοῦ κατὰ φύσιν γέλωτος. Γελῶ δὲ ἕτερον, καὶ ἐγγελῶ, καὶ διαγελῶ, καὶ προσγελῶ, τὸ ἀπατῶ, καὶ διαβάλλω, μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν ὁμοίως καὶ τὸ καταγελῶ, ὅπερ δὲ εἰς γενικήν. Γεωμετρῶ. Γεωργῶ. Γεωργῶ δὲ τὴν γῆν, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Γήθομαι, τὸ χαίρω. Γηρῶ. Γηράσκω, τὸ αὐτό. Γίνομαι. συγγίνομαι δὲ τῶν ἀγαθῶν,

θῷ, μεταβατικὸν εἰς δοτικήν. ὡσαύτως καὶ τὸ προσγίνομαι τόδε, ἤγουν νικῶ, μεταβατικὸν εἰς γενικήν. Γηρύω, τὸ φωνῶ. Γνωσιμαχῶ, τὸ διά τι προσγεγονὸς ἐμαυτῷ μάχομαι, ὅπερ ἐστὶ τὸ εἰργασάμην. Γράφω, τὸ ἁπλῶς γράφω. γράφω τὸ ζωγραφῶ, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. γράφω δέ σοι τὰ πραχθέντα, ἀεὶ μεταβατικὸν ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. ἔστι δὲ καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν λαμβανόμενον, ἀντὶ τοῦ γνωρίζω. οἷον γράφω σε τοῖς πολίταις. ὡσαύτως καὶ τὸ γράφομαι, ὃ σημαίνει τὸ κατηγορῶ, ἐπὶ μόνου τοῦ πρώτου μέσου ἀορίστου.

Μετὰ τῶν προθέσεων.

Καὶ διαγράφω, ὃ σημαίνει τὸ ἀπαλείφω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. οἷον διαγράφω σε τοῦ πταίσματος. σὺν τούτοις καὶ τὸ γράφομαι, τὸ λογίζομαι, καὶ τὸ ὁμολογῶ. Καὶ ἐπιγράφω, τὸ βεβαιῶ. καὶ ἐπιγράφομαι τὸν δεσπότην, ἤγουν ὁμολογῶ. καὶ συγγράφω, ὃ σημαίνει τὸ γραφῇ παραδίδωμί τινα γενόμενα. Γρυλίζει ὁ χοῖρος. Γυμνητεύω. Γυμνοῦμαι. τὸ ὑπὸ ἐμαυτοῦ γυμνάζομαι,

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

Γέμω σοφίας. γεύομαι τοῦ οἴνου. γλίχομαι τὸ ἐπιθυμῶ. ἔστι δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Γειτονῶ. γειτονεύω. γειτνιῶ, τὸ πλησιάζω. γειτνιάζω, τὸ αὐτό.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Γαλουχῶ, τὸ βρέφω. γαμετοστολῶ. γαργαλίζω τὸ ἐρεθίζω διὰ στόματος ὥστε ἐμέσαι, καὶ ἀπὸ τούτου, τὸ εὐφραίνω ἀπατῶν. γεννῶ, ὅπερ λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀνδρῶν. καὶ γεννᾷ ὁ Πλάτων τὸν οὐρανὸν, αὐτὶ τοῦ γενητὸν λέγει. γεραίρω τὸ ὑμνῶ, καὶ τὸ τιμῶ. γεφυρῶ. γεῶ. γηροβοσκῶ, τὸ ἐν γήρᾳ τρέφω τινὰ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοσκομένων ζώων. γινώσκω, τὸ νοῶ, καὶ ἐπίσταμαι. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ εἰς ἀπαρέμφατον, καὶ ἔτι εἰς μετοχήν.

Μετὰ τῶν προθέσεων.

Ἀναγινώσκω, τὸ βιβλίον διέξειμι. καὶ τὸ ἀναγνωρίζω, καὶ ἀναπείθω παρ' Ἡροδότῳ. διαγινώσκω, τὸ ἀκριβῶς καὶ ἐπιστημονικῶς

στημονικῶς ἐπίσταμαι. ὑπεργινώσκω, τὸ κατὰ πολὺ γινώσκω. σὺν τούτοις καὶ τὸ ἀναγινώσκω, καὶ παραγινώσκω. ταῦτα δὲ καὶ εἰς γενικὴν, οἷον ἀναγινώσκω τοῦδε, καὶ παραγινώσκω τοῦ δικαίου, τουτέστι, παρὰ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ πολιτεύομαι. συγγινώσκω δὲ εἰς δοτικὴν, καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. τὸ μέντοι καταγινώσκω, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. Γλυκαίνω. Γλύπτω. Γνάμπτω, τὸ ἀνακάμπτω, καὶ ἀπὸ γναφῆς. Γνωρίζω, τὸ νοῶ, ἐξ οὗ ἀναγνωρίζω. Γνωρίζω δὲ, ἀντὶ τοῦ γνώριμον ποιῶ ἕτερον ἑτέρῳ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Γυμνάζω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν. προσγυμνάζομαι δὲ, εἰς δοτικήν. Γυμνῶ, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ γυμνὸν ποιῶ. τοῦτο δὲ ἔστιν ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ γεμίζω, ἀπὸ αἰτιατικῆς ἀεὶ εἰς γενικήν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

ΤΑ ΑΜΕΤΑΒΑΤΑ.

Ακρύω, τὸ δάκρυα χέω. δακρύω δὲ τὸν ἀποθανόντα, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. ὡσαύτως καὶ τὸ δακρύω περὶ ἀναισθησίας, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς

γενικὴν συντασσόμενον, καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. Δαιμονῶ ἀντὶ τοῦ ὅρας συζυγίας τῶν παθητικῶν, τὸ δαιμονίως κατέχομαι. Δαπανάζω τὸ δαπανῶ. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Δεινάζω, τὸ βλασφημῶ, ἢ κακὰ λέγω. Δεκάζομαι, τὸ δωροδοκῶ. Δέφομαι, τὸ ταῖς χερσὶν ἀσελγαίνω. Δειλαίνω, τὸ δειλός εἰμι, ἤγουν ἄκαρδιος καὶ οὐκ ἀνδρεῖος. Δημηγορῶ. Δηθύνω, τὸ βραδύνω. Διαπρέπω, ἀντὶ τοῦ μάλιστα καὶ πρεπόντως διάγω. Διαπρέπω δὲ παρ' Ἴωσι, ἀντὶ τοῦ καλλωπίζω παρὰ Πλάτωνι, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Δικαιοδοτῶ, τὸ δίκαια δίδωμι. Διψῶ, περὶ δίψης. Διψῶ δὲ σὺν λόγοις, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἔτι εἰς γενικὴν, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμίαν ἔχω λαμβανόμενον.

Δογματίζω, τὸ θεολογῶ, καὶ τὸ νομοθετῶ. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν.

Μετὰ προθέσεων.

Δ Υσαρεστῶ. Δυσαπλοῶ. Δυστυχῶ. Δυσ ὀκνῶ. Δυσφορῶ, τὸ δυσκόλως φέρω. Δύω ὁ ἥλιος, ἤγουν δύνει. τοῦτο δὲ συναπτόμενον προθέσεσι, γίνεται μεταβατικὸν, ἄλλης καὶ ἄλλης σημασίας γινόμενον, οἷον ἐνδύω, ἐκδύω,

διαλύω, περιλύω, καὶ καταλύω τὸ καταποντί-
ζω, ἄλλα εἰς αἰτιατικὴν μεταβαίνει, καὶ ἀπὸ αἰ-
τιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ἄνευ τοῦ καταλύω.
τοῦτο γὰρ εἰς αἰτιατικὴν μόνην. σὺν τούτοις καὶ
ἀπολύω, τὸ ὑπεξέρχομαι, εἰς δοτικὴν μετα-
βαῖνον. τὸ μέντοι ἐνδιαλύομαι, καὶ ἀπολύομαι,
τὸ ἐναντίον τούτου, καὶ ἀναλύομαι, ὅπερ λέγε-
ται ἐπὶ τῶν ἀπεκδυσαμένων, καὶ εἰς ἀγῶνα ὁρ-
μησάντων, εἶτα διὰ δέος ὑποφυγόντων τὸν
ἀγῶνα, καὶ ἐνδυσαμένων. ὅτε μὲν εἰσὶν ἀμε-
τάβατα, ὅτε δὲ εἰς αἰτιατικὴν μεταβαίνουσιν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς
γενικήν.

Ωροδοκῶ, τὸ δῶρα δέχομαι. Δεσπό-
ζω σου, ἡγοῦμαι κυριεύω σου. Δράττο-
μαι. Δισάζω δὲ καὶ ἐνδισάζω, διὰ μέσης
προθέσεως τῆς, περί. οἷον δισάζω περὶ τοῦδε
τοῦ πράγματος.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Εικνύω, καὶ δείκνυμι τὸ αὐτὸ, τὸ δὲ
καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. ἐ-
πιδεικνύω δὲ, τὸ παρρησιάζω, καὶ δεικνύω ἐ-
μαυτὸν, εἰς αἰτιατικήν. Δασμοφορῶ. Δια-
κονῶ, ὃ καὶ διακονοῦμαι γράφεται. Διαπληκτί-

ζομαι. Δυλδύω. Δυσαρεστοῦμαι. Δυσκολαίνω. Δυσχαιρεγύω, τὸ λυποῦμαι. Δωροφορῶ.

Τὰ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Δ Ανείζω. Δηλῶ, τὸ παραδηλῶ. Δωροῦμαι. τοῦτο δὲ καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικήν. Δίδωμι καὶ δίδομαι, τὸ αὐτό.

Μετὰ προθέσεων.

Π Ροδίδωμι, καὶ καταπροδίδωμι, ἐπὶ προδοσίας. Ἀποδίδωμι, καὶ ἀνταποδίδωμι, ὅταν τινὸς προκατέχω τὶ ἀποδώσω. Ἐπιδίδωμι δὲ, τὸ αὔξησιν λαμβάνω, καὶ συνδίδωμι, τὸ ὑποχαλῶ. Ἀναδίδωσι δὲ ἡ γῆ βοτάνας, ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνει, καὶ ἀναπέμπει. καὶ ἀναδίδομαι, τὸ ἀναλαμβάνω, εἰς μόνην αἰτιατικήν. τὸ μὲν τοι μεταδίδωμι ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Δ Αίνυμαι, τὸ δυωχοῦμαι. Δαίρω, τὸ τύπτω. Δαιδρεύω, τὸ μαστιγρεύω. Δάκνω, τὸ λυπῶ. Δαίω, τὸ ἐπίσταμαι, καὶ μερίζω, καὶ διωχῶ, καὶ καίω. Δαμάζω, τὸ πληγαῖς μαλάσσω.

Δαπανῶ,

Δαπανῶ, δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ καταναλίσκω, καὶ τὸ εἰς μεγάλα ἀναλώματα ἐμβάλλω τινά, παρὰ Θουκυδίδῃ.

Δασμολογῶ. Δεδίττομαι, τὸ ἐκφοβῶ ἕτερον. Δεκατεύω, τὸ τὴν δεκάτην ἐκλέγω, ἢ δίδωμι. Δεξιοῦμαι, τὸ ξενοδοχῶ, καὶ φιλοφρονοῦμαι. Δελεάζω τοὺς ἰχθύας, ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ, ἀφ' οὗ καὶ τό, τὴν Εὔαν ἐδελέασεν. Δέρω, τὸ ἐκδέρω. Δεσμῶ, δεσμεύω. Δέχομαι.

Μετὰ προθέσεων.

Ἐκδέχομαι, τὸ ἀναδέχομαι, καὶ ἀναλαμβάνω. τίθεται δὲ καὶ εἰς αἰτιατικὴν παρὰ Δημοσθένει. ἐκδέχομαι, τὸ ὑπομένω, καὶ προσδοκῶ. τίθεται δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Ἀναδέχομαι, τὸ ἀναλαμβάνω. Δέω, καὶ καταδέω, τὸ δεσμῶ. Δέω δέ, τὸ λείπομαι, καὶ δέομαι τὸ παρακαλῶ, καὶ δέομαι τὸ χρείαν ἔχω, εἰς γενικήν. Δημοσιεύω καὶ δημεύω, τὸ αὐτό. Δηῶ, τὸ ἀγρὸς ἀφανίζω. Διαβαφῶ, τὸ βαφιζω. τίθεται καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Διέπω, τὸ διοικῶ. Δίζομαι ποιητικῶς, τὸ ψηλαφῶ. διφῶ, τὸ αὐτό. Διαίνω, τὸ βρέχω, καὶ ὑγραίνω. Διεκωλύσατό τις παρθένον, ἀντὶ τοῦ ἔφθειρεν. Διαρτίζω, τὸ τελῶ. Διδάσκω, ὃ καὶ διδάσκομαι

σημαίνει παρὰ Λουκιανῷ. τοῦ δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν. Διυπνίζω, τὸ ἐξανιστῶ. Διώκω, τὸ ἀπωθοῦμαι, καὶ τὸ ζητῶ. Δοκιμάζω, τὸ πείρομαι, καὶ τὸ δόκιμον κρίνω. καὶ ἀποδοκιμάζω, τὸ ἀδόκιμον κρίνας ἀπορρίπτω.

Δοξάζω τὸ ὑπολαμβάνω, καὶ δοξάζω, τὸ τιμῶ. Δορυφορῶ, τὸ μεθ' ὅπλων προπέμπω τινά. Δοκῶ, τὸ νομίζω καὶ τὸ φαίνομαι, καὶ προσδοκῶ, τὸ αὐτό. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ καλοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ κακοῦ. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. ἔτι δὲ τὸ μὲν δοκῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ δὲ προσδοκῶ, δευτέρας.

Δραπετεύω, τὸ φεύγω. Δρωπακίζω, τὸ συνάγω καὶ τὸ ξυρῶ. Δρῶ, τὸ πράττω. Δροσίζω. Δυναστεύω. Δυσφημῶ. Δυναμῶ, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ ἐνδυναμῶ. Δυσχεραίνω, τὸ λυποῦμαι. Δεξιοῦμαι, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικήν. Δύναμαι δὲ, εἰς ἀπαρέμφατον. οἷον οὐδὲν ἄλλο δύναμαι ποιεῖν, εἰ μὴ ὑμνεῖν τὸν θεόν.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Ε.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Ἐθελοκακῶ. Ἐθελοκωφῶ. Εἰμὶ, τὸ ὑπάρχω.

Μετὰ τῶν προθέσεων.

ΠΆρειμι, ἀντὶ τοῦ παρών εἰμι, καὶ περίειμι, ἀντὶ τοῦ ἔτι ζῶ. ὁμοίως καὶ τὸ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, καὶ πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρών ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ παροῦσα ἐστὶ, καὶ ἀντὶ τοῦ παρόν ἐστι. ταῦτα δὲ καὶ μεταβατικὰ εἰς δοτικήν. σὺν τούτοις καὶ τὸ περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ἔτι ζῇ, καὶ ἄπεστιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστι, καὶ ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστι, καὶ ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι, καὶ ἔπεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστὶ, καὶ πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις ἐστὶν, ἀεὶ μεταβατικὰ εἰς δοτικὴν καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. ὡσαύτως καὶ τὸ σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει καὶ ὁμιλεῖ, καὶ διαλέγεται, καὶ συντυγχάνει, εἰς δοτικὴν μόνην. τὸ μέντοι μέτεστι, καὶ περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐκ περιουσίας ἐστὶν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. Εἴδομαι, τὸ φαίνομαι. Εἰλαπινάζω, τὸ εὐωχοῦμαι. Ἑλληνίζω, τὸ ἑλληνικῶς φθέγγομαι.

Ἑλληνίζω δὲ ἕτερον, ἀντὶ τοῦ ἑλληνικὸν αὐτὸν ἔχειν ποιῶ, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Ἐαρίζω, τὸ ἔαρ ποῦ διάγω. Ἐνθουσιῶ, τὸ ὑπὸ θεοῦ κατέχομαι πνεύματος. Ἑορτάζω, τὸ ἁπλῶς ἑορτὴν ἄγω. ἑορτάζω δὲ τοῦ παιδὸς γάμους, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Ἐπιορκῶ, τὸ ἐπάνω τῶν ὅρκων γίνομαι. Ἐπιχωριάζω, τὸ ἐπί τινος χώρου διατρίβω. Ἐρέσσω τὸ κωπηλατῶ. Ἐρεύγο

μαι, λέγεται ἢ τοῦ μετὰ τῆς πεφλῶ. Ἐρυθριῶ. τὸ βάπτομαι τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου αἰδούμενος. καὶ ἀπερυθριῶ, τὸ ἐναντίον τούτου. ταῦτα δὲ καὶ μεταβατικὰ εἰς ἀπαρέμφατον. Ἐρεσχελῶ, τὸ φλυαρῶ, καὶ τὸ πολυλογῶ, καὶ τὸ ἐρίζω. Ἐσθίω, τὸ τρώγω. ἐσθίω δὲ ἄρτον, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Εὐδοξῶ, τὸ καλὴν δόξαν ἔχω. Εὕδω, καὶ καθεύδω, τὸ κοιμῶμαι, καὶ τὸ ἠρεμῶ. Εὐθυνῶ, τὸ πλουτῶ. Εὐδοκιμῶ, τὸ καλῶς εἰμι δόκιμος, τουτέστιν εὐδόκιμος. Παρευδοκιμῶ, τὸ νικῶ, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Εὐπλοῶ, τὸ καλῶς πλέω. Εὐνομοῦμαι, καὶ ἐννομοῦμαι, τὸ κατὰ νόμους πολιτεύεσθαι καὶ διάγειν. Εὐπαθῶ. Εὐπραγῶ. Εὐφορῶ. Εὐροῶ. Εὐρωστῶ. Εὐσεβῶ. Εὐσωματῶ. Εὐωχοῦμαι, τὸ ἐσθίω. Ἐχεμυθῶ, τὸ τὰ ἀπόρρητα σιωπῶ.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

Ἐξουσιάζω σοῦ. Ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμέλομαι, τὸ αὐτό. Ἐπιθυμῶ. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Ἐνδοιάζω δὲ διὰ μέσης προθέσεως τῆς, περί. Ἐγκρατεύομαι, διὰ μέσης προθέσεως καὶ αὐτὸ τῆς, ἀπό.

Τὰ

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Ἐγγίζω, τὸ πλησιάζω. Ἐγχείρομαι, τὸ αὐτό. Ἐγκοτῶ. Εἴκω, τὸ ὑποτάσσομαι. Ἐκαλῶ ποιητικῶς, τὸ αὐτό.

Μετὰ προθέσεων.

Ἐμβριμῶμαι. Ἐνεδρεύω, Συνεδρεύω, Παρεδρεύω, προσεδρεύω. Εἰπεῖν, τὸ δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Ἐπειπεῖν δὲ, τὸ μετὰ τὸν λόγον ἕτερον εἰπεῖν λόγον. καὶ προσεπειπεῖν, τὸ μετὰ δεύτερον λόγον καὶ τρίτον εἰπεῖν. καὶ ἀνειπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀναγορεῦσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναβοῆσαι παρὰ Θουκυδίδου. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐπανειπεῖν, ἀντὶ τοῦ κηρύξαι, παρὰ τῷ αὐτῷ εἰς αἰτιατικήν. Ἐναντιοῦμαι. Ἕπομαι, τὸ ἀκολουθῶ. Ἐπηρεάζω, τὸ ἐνοχλῶ καὶ βλάπτω. Ἐπιπολάζω, τὸ ὑπερπλέω. Ἐποφθαλμίζω. Ἐρίζω, τὸ φιλονεικῶ. Εὐαγγελίζω, τὸ εὐαγγελίζομαι. τοῦτο δὲ καὶ εἰς αἰτιατικήν. Εὔχομαι τῷ ἀνθρώπῳ, ἤγουν ὑπὲρ αὐτοῦ εὔχομαι, καὶ εὔχομαι τὸ καταρῶμαι, ταῦτα δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον.

Μετὰ προθέσεων.

Κατεύχομαι δέ σου, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι. καὶ ὑπερεύχομαι, τὸ ὑπέρ τινος εὔχομαι, εἰς γενικήν. τὸ μέντοι ἀπεύχομαι, εἰς αἰτιατικήν. Ἐφεδρεύω, τὸ ἐπικάθημαι. Ἐχθαίρω, τὸ μισῶ. Ἐχθραίνω, τὸ ἐχθρὸν ποιῶ. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν,

Τὰ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Ἐνεγκεῖν. εἰσενεγκεῖν, καὶ προσενεγκεῖν. τὸ δὲ ἐνεγκεῖν, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν, διὰ μέσης προθέσεως. τὸ μέντοι ὑπενεγκεῖν, ἀντὶ τοῦ ὑπομεῖναι, καὶ κατενεγκεῖν, ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι, καὶ ἀπενεγκεῖν, ἀντὶ τοῦ κομίσαι, εἰς αἰτιατικήν. τὸ δὲ συνενεγκεῖν, ἀντὶ τοῦ συμφερόντως γενέσθαι, εἰς δοτικὴν μόνην. Ἐνοσογνῶ, τὸ μιγνύω. Ἐμφανίζω, τὸ φανερῶ. Ἑρμηνεύω. Ἑτοιμάζω. Εὐαγγελίζομαι. Εἵμαρτό μοι τυχεῖν, ἀντὶ τοῦ πέπρωται, ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Ἐγγυῶμαι τόνδε, τουτέστιν ἔγγυσιν ὑπὲρ αὐτοῦ δίδωμι. Ἐγγυῶμαι, τὸ γυναῖκα λαμβάνω, ὡς τὸ ἑτέρου ἐγγυάσθω γυναῖκα, παρὰ Λιβανίῳ.

Ἐγγυῶ-

Ἐγγυῶμαι δὲ σοι τὴν δεῖνα, καὶ ἐγγυῶ, καὶ καλεγγυῶ, παρ' Εὐριπίδῃ, τὸ δίδωμι τινὶ τὴν γυναῖκα, καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Ἐγγυῶμαι δὲ, τὸ ὑπισχνοῦμαι, εἰς ἀπαρέμφατον. Ἐγείρω, καὶ διεγείρω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Ἐδήδοκα, ἀντὶ τοῦ ἔφαγον. Ἐδράζω. Ἐδραιῶ, τὸ στηρίζω. Εἰκονίζω, τὸ χαρακτηρίζω. Εἰκάζω, τὸ στοχάζομαι. Εἶδον, ἀντὶ τοῦ ἐθεασάμην. καὶ μεθ' ὅσων συνάπτεται προθέσεων. οἷον κατεῖδον προεῖδον, ἀντὶ τοῦ προέβλεψα, καὶ ἀντὶ τοῦ καταφρόνησα. Παρεῖδον, ἀντὶ τοῦ παρέβλεψα. Ὑπερεῖδον δὲ μόνον, ἀντὶ κατεφρόνησα, εἰς γενικήν. Εἱλῶ, τὸ συστρέφω. Εἰνῶ, τὸ καλύπτω. Εἴρω καὶ συνείρω, τὸ συμπλέκω. Ἐκνευρίζω, τὸ ἀδυνάτους τινὰς καθιστῶ. Ἀνελεῖν, ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ μαντεῦσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκβαλεῖν. παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ ἀντὶ τοῦ λαβεῖν. ἀνελέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀναλαβέσθαι, προελεῖν, ἀντὶ τοῦ λῦσαι. καὶ ἐξελεῖν, ἀντὶ τοῦ πορθῆσαι. ἐξελεῖν δὲ, τὸ ὡς ἐξαίρετον δοῦναι, παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. τὸ μὲν τοι παρελέσθαι καὶ ἀφελέσθαι, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ἐλέγχω,

χω, τὸ κεκρυμμένον ἀτόπημα εἰς φῶς ἄγω, καὶ ἁπλῶς τὸ ἀληθὲς φανερῶ. τὸ ἐξελέγχω, καὶ διελέγχω. Ἐλλεβορίζω, τὸ ἐλλέβορον ποτίζω.

Ἕλκω, τὸ σύρω. Ἐλπίζω, τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω, καὶ τὸ προσδοκῶ. Ἐμπυρίζω. Ἐνθειάζω, τὸ ἐνθουσιάζω.

Ἐνδοιάζω, τὸ ἀμφιβάλλω. Ἐξουδενῶ, τὸ ἀντὶ οὐδενὸς λογίζομαι. Ἐξοστρακίζω, τὸ ἐξαλείφω. Ἐπισομάζω, τὸ ἐμποδίζω.

Ἐπιτροπεύω, τοῦτο δὴ καὶ εἰς γενικὴν ἅπαξ. Ἐρείδω, τὸ προσάπτω. Ἐρεθίζω, καὶ διερεθίζω, τὸ παρακινῶ, καὶ διεγείρω. Ἐρείπω, τὸ καταβάλλω. Ἐρευνῶ ὃ καὶ ἐρευνῶμαι γράφεται.

Ἑρμηνεύω, τὸ δηλῶ καὶ φράζω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ἐρωτῶ, τὸ ὑπὸ τῇ ἐρωτήσει, ἐρωτήσει ἄλλου χρῶμαι. Ἐξεργάζομαι, τὸ δι' ὅλου ἐργάζομαι, καὶ τὸ φονεύω παρ' Εὐριπίδῃ. Περιεργάζομαι, τὸ ἀκριβῶς σκοπῶ, καὶ περιφυῶς ἐργάζομαι. Εὐλαβοῦμαι, τὸ φοβοῦμαι, καὶ τὸ φυλάττομαι. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Εὐαγγελίζομαι. τοῦτο δὲ καὶ εἰς δοτικὴν, καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Εὐρύνω, τὸ πλατύνω. Ἐφοδιάζω. Εὐφημῶ, τὸ ἐπαινῶ, τοῦτο δὲ ἐνίοτε καὶ ἀμετάβατον

βατὸν ὄξιν, ὡς τὸ εὐφήμει, ἀντὶ τοῦ ἐσιώπα. Εὐωχῶ. Εὐωδιάζω. Ἔχω, τὸ κέκτημαι, καὶ τὸ φορῶ, καὶ τὸ κρατῶ. ἔχω δὲ ἀντὶ τοῦ δύναμαι, εἰς ἀπαρέμφατον. ἔχω δὲ ἀντὶ τοῦ διάκειμαι, εἰς ἐπίῤῥημα. οἷον καλῶς ἔχω τοῦ σώματος.

Μετὰ προθέσεων.

Συνέχω καὶ κατέχω, καὶ ἀνέχω, τὸ βαστάζω, καὶ κρατῶ, καὶ τὸ σώζω, παρὰ Θουκυδίδῃ. καὶ ἀνέχω τὰς χεῖρας, περὶ εὐχῆς. Ἀνέχω δὲ, τὸ ἄνω ἵσαμαι, καὶ τὸ ἀναφύω, καὶ ἀνακύπτομαι, ἀμετάβατον. Ἀπέχομαι δὲ βρωμάτων παθητικῶς, ἢ πομάτων, καὶ τῶν ὁμοίων. καὶ ἀνέχομαι, τὸ ἀντιποιοῦμαι. Προσέχω δὲ, καὶ προσέχομαι, τὸ προσπέφυκα, καὶ προσκολλῶμαι, καὶ ἀνέχομαι τὸ ἀκολουθῶ, καὶ τὸ ἔνοχός εἰμι, καὶ ἐπέχω τὸ ἐφίστημι, παρὰ Λουκιανῷ, εἰς δοτικὴν μόνην. Ἐπέχω δὲ τὸ κωλύω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. Ἐῶ, τὸ καταλιμπάνω. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον.

Τὰ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν.

Ἐγκωμιάζω, τοῦτο δὲ καὶ ἀντισρόφως ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. Εἴργω τὸ κωλύω. καὶ ἀνείργω, τὸ αὐτὸ, καὶ ἀντισρόφως ἀπὸ γενι-

κῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἔτι εἰς ἀπαρέμφατον. Ἐλαύνω, καὶ ἐξελαύνω, ἀπελαύνω, τὸ διώκω. Ἐλῶ, καὶ ἐξελῶ, τὸ ἀπελαύνω. Εὐδαιμονίζω. Ἐμπιπλῶ, τὸ γεμίζω. Ἐθίζω δὲ καὶ συνεθίζω, ἀντὶ τοῦ ἐθάδα ποιῶ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικήν.

Διὰ μέσης προθέσεως.

Ἔρχομαι δὲ, ἀεὶ διὰ μέσης προθέσεως εἰς αἰτιατικὴν μεταβαίνει. οἷον ἔρχομαι πρὸς τόδε, καὶ εἰς τὴν πόλιν. καὶ εἰς μέλλοντα μετοχήν. οἷον ἔρχομαι ποιήσων τόδε. καὶ μετέρχομαι, τὸ ἐργάζομαι, καὶ περιέρχομαι, τὸ κύκλῳ ἔρχομαι, καὶ τὸ ἐξαπατῶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς. καὶ διεξέρχομαι, τὸ λεπτολογῶ, ἄνευ μέσης προθέσεως, εἰς αἰτιατικήν. ὁμοίως καὶ τὸ ἐπεξέρχομαι, εἰς δοτικήν. Εἶμι τὸ πορεύομαι, διὰ μέσης προθέσεως, καὶ αὐτὸ εἰς αἰτιατικήν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

ΤΑ ΑΜΕΤΑΒΑΤΑ.

Ζέω, τὸ βράζω. καὶ ὑπερζέω. Ζωοθυτῶ. Ζῶ καὶ ἀναζῶ, τὸ βεβιασμένως ζῶ. Ζωπυρῶ, τὸ πυρὸς τι ὑποκρύπτω. καὶ ζωπυρῶ, τὸ ἀναθάλπω, μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν.

κόμ. Ζυγομαχῶ, τὸ στασιάζω, καὶ διχογνωμονῶ.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Ζεύγνύω, καὶ ζεύγνυμι. ὅπερ δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν, καὶ ἀναζεύγνυμι ἐπ' οἴκου, ἢ ἐπ' οἶκον. Ζηλῶ, τὸ μακαρίζω, τὸ μιμοῦμαι, τὸ ζηλωτυπῶ. Ζηλοπῶ, τὸ εἰς ἀπέχθειαν πολλὴν καθίσταμαι τινί. Ζητῶ, ὅπερ δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Ζυτῶ, τὸ ζεύγνυμι. Ζυγῶ, καὶ ἀναζυγῶ, τὸ ἔξωθεν ἀνοίγω τὴν θύραν. καὶ ὑποζυγῶ δὲ, ὑποσφαλίζω παρὰ Συνεσίῳ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ζυγιστατῶ. Ζυμῶ. Ζωγραφῶ. Ζωγρῶ, τὸ ζῶντα λαμβάνω. Ζώννυμι. Ζωοποιῶ. Ζωογονῶ.

Ζημιῶ δὲ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν. οἷον ζημιῶ σε χρυσίον. καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικήν. οἷον ζημιῶ σε χρυσίῳ.

ἈΡΧΗ͂ ΤΟΥ͂ Η.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Ἡβῶ καὶ ἀνηβῶ, τὸ ἀκμάζω καὶ σφριγῶ. Ἡβάσκω, τὸ αὐτό. Ἥδομαι, τὸ εὐφραίνομαι. Ἥδομαι δὲ τῷδε τῷ πράγματι. καὶ ἐφήδομαι, τὸ ἐπιχαίρω, ἐπὶ κακοῦ λέγεται) καὶ συνήδομαι, τὸ συγχαίρω

ὤν καλοῦ τιθέμενον, μεταβατικὰ εἰς δοτικήν.

Ἥκω, ἀντὶ τοῦ ἦλθον, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικὴν, διὰ μέσης προθέσεως. οἷον ἥκω εἰς τὴν πόλιν, ἢ πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς μετοχήν. οἷον ἥκω ποιήσων τόδε. ὡσαύτως καὶ τὸ ἀνήκω, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι καὶ ἀναφέρομαι, καὶ ἐπανήκω, τὸ ἐπανέρχομαι, εἰς αἰτιατικὴν καὶ αὐτὰ, διὰ μέσων προθέσεων. διήκει δέ μοι ὁ χρόνος, ἀντὶ τοῦ διήνυσαι. καὶ καθήκει, ἀντὶ τοῦ πρέπει, καὶ ἁρμόττει, καὶ προσήκει, τὸ αὐτὸ εἰς δοτικήν. προσήκει δέ μοι τοῦδε, ἀντὶ τοῦ μετοχή μοι τούτου ἐστὶν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς δοτικήν. Ἡμωδιῶ, τὸ αἱμωδιῶ. Ἠρεμῶ, τὸ ἡσυχάζω. Ἠχῶ, καὶ αὐτηχῶ δὲ, μεταβατικὸν εἰς δοτικήν. ὡσαύτως καὶ τὸ ὑποβρυχῶ, καὶ περιηχῶ, εἰς αἰτιατικήν. καὶ τὸ κατηχῶ, εἰς γενικήν. Ἡπῶ, τὸ ῥάπτω, τοῦτο δὲ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Ἡγοῦμαι, τὸ νομίζω, τοῦτο δὲ ἐστὶν εἰς ἀπαρέμφατον. Ἡγοῦμαι δὲ, τὸ ἄρχω, καὶ διηγοῦμαι ποιητικῶς, τὸ αὐτὸ, εἰς γενικήν. Ἐξηγοῦμαι δὲ τὰ παρ' ἑτέροις γεγραμμένα καὶ εἰρημένα,

να,

να. Ἑρμηνεύω καὶ ἐπαγγέλλω, εἰς αἰτιατικήν. Ἡγοῦμαι δὲ σὺν τῷ ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ προηγοῦμαι, τὸ αὐτό. καὶ ἡγοῦμαι τὸ διδάσκω, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. σὺν τούτοις τὸ ὑφηγοῦμαι, τὸ παραινῶ, καὶ εἰσηγοῦμαι τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ συμβουλεύω, ἅτινα καὶ εἰς ἀπαρέμφατον μεταβαίνουσιν. Ἡδύνω, τὸ εὐφραίνω, καὶ τὸ ἀρτύω. Ἠλυγάζω, καὶ ἐπηλυγάζω, τὸ ἀποκρύπτω. Ἡμερῶ, καὶ ἐξημερῶ, τὸ ἥμερον ποιῶ. Ἡμύω, τὸ καμύω, τὸ κλινω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

ΤΑ ΑΜΕΤΑΒΑΤΑ.

Θάλλω, λέγεται μὲν κυρίως ἐπὶ δενδρων. Θαλαβοκοπῶ, τὸ ματαιολογῶ. Θανατῶ, δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἤγουν τὸ ὀρέγομαι ἀποθανεῖν. Θανατῶ δὲ ἕτερον, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. Θαῤῥῶ, τὸ ἐλπίζω, τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς δοτικήν. Θέω τὸ τρέχω, ἀναθέω, τὸ ἀνέρχομαι. Καταθέω, τὸ κατέρχομαι. ταῦτα δὲ καὶ μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικὴν, διὰ μέσης προθέσεως. τὸ μὲν τοι καταθέω τὸ κατατρέχω, μεταβατικὸν καὶ αὐτὸ εἰς αἰτιατικὴν, ἄνευ μέσης προθέσεως. Ἐπιθέω δὲ, τὸ

ἐπάνω τινὸς τρέχω, ὡς ἐπιθεῖ τοῖς κύμασιν ἡ ναῦς, μεταβατικὸν εἰς δοτικήν. Θεείζω, τὸ θέρος ἔν τινι τόπῳ διάγω. Θνήσκω. Θορῶ, τὸ πηδῶ. τοῦτο δὲ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Θρησκεύω, τὸ θεοσεβῶ. Θρύπτω ἀρτον, ἀντὶ τοῦ εἰς λεπτότατον διαιρῶ, ἐξ οὗ καὶ θρύφος, τὸ τοῦ ἄρτου τεμμάχιον, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Θύω, τὸ ἁπλῶς θυσίαν ποιῶ. ἔτι θύω, τὸ σφοδρῶς καὶ δίκην μαινομένου ὁρμῶ, ὃ καὶ θυίω λέγεται. Θύω δὲ τῷ θεῷ, καὶ θύομαι, τὸ αὐτὸ παρὰ Θουκυδίδῃ, μεταβατικὸν εἰς δοτικήν. καὶ ἀναθύω, τὸ ἀναλαμβάνω διὰ χρόνου. οὕτω Φερεκράτης.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

Θιγγάνω, τὸ ψαύω, καὶ προσεγγίζω. Θίγω, τὸ αὐτό.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Θητεύω, τὸ ἐπὶ μισθῷ δουλεύω. Θυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι δὲ, εἰς αἰτιατικήν. τὸ μέντοι ἐπιθυμῶ, εἰς γενικήν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Θανατῶ, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ ἀποθανεῖν τινὰ ποιῶ. Θάλπω,

πω, τὸ ζωογονῶ. Θαυμάζω, τὸ διὰ θαύματος ἄγω. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν.

Θαυμάζω δὲ, τὸ κατηγορῶ, εἰς γενικήν.

Θαρσύνω. Θάπτω. Θεάζω, τὸ ἐνθουσιῶ.

Θέλω, ἔστι δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Θεμελιῶ. Θεῶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ θεότητος μεταδίδωμι. καὶ ἀθλεύω.

Θεῶμαι, κυρίως τὸ βλέπω τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, ἢ παγκράτιον, ἢ ἄλλο τι. Θεορῶ, τὸ τὰ θεῖα ὁρῶ, καὶ τὸ σκέπτομαι. κυρίως δὲ ἐπὶ ψυχῆς ἡ λέξις. Θήγω, τὸ ἀκονῶ. καὶ ἐπιθήγω, τὸ παρορμῶ. Θηλύνω, τὸ χαυνῶ. Θηρεύω, τὸ ἀγρεύω. Θησαυρίζω. Θλίβω, τὸ ἐκπιέζω. Θλῶ, τὸ συντρίβω. Θλάττω, τὸ αὐτό. Θολῶ. Θράττω τὸ ταράττω, καὶ τὸ ἐκφοβῶ. Θραύω λέγεται κυρίως ἐπὶ ξύλου. Θριαμβεύω, τὸ δημοσιεύω.

Θρηνῶ, τὸ περιφράττω. Θροῶ, τὸ ἐκπλήττω, καὶ ποιητικῶς τὸ λέγω. Θρυλλῶ, τὸ διαφημίζω. Θωπεύω, τὸ κολακεύω.

Θωρήσσω, τὸ καθοπλίζω. Θαμίζω δὲ, διὰ μέσης προθέσεως, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. οἷον θαμίζω περὶ τὴν ἀγοράν.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Ι.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Ἰαύω, τὸ ἀγρυπνῶ. Ἰδιωτεύω, τὸ τὰ ἴδια πράττω. Ἰδίω, τὸ κοπιῶ. Ἱδρῶ. Ἱεροπρακτῶ. Ἱζάνω, καὶ καθιζάνω, καὶ ἀφανίζω, τὸ ἀπανίσταμαι τῆς καθέδρας. Ἰλάζω, τὸ ὑπὸ δίφρου κάθημαι. Ἰλίσσεται καὶ ἰλυσπᾶται σκώληξ.

Τὰ εἰς γενικήν.

Ἱππάζομαι, τὸ ἐφ' ἑνὸς ἵππου ὀχοῦμαι. Ἱππεύω, τὸ αὐτό. Ἵπταμαι, τὸ πέτομαι, τὸ ἱμείρω, καὶ ἱμείρομαι, γενικῇ.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικὴν, καὶ εἰς αἰτιατικὴν ὁμοῦ.

Ἰατρεύω. Ἱδρεύω. Ἰδιοῦμαι, τὸ ἰδιοποιοῦμαι. Ἱδρύω, καὶ καθιδρύω περὶ θεῶν ναὸν, ἤγουν θεμελιῶ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ἰθύνω, τὸ κατευθύνω. Ἰκμάζω, καὶ ἐξικμάζω, τὸ ξηραίνω. Ἱλαρύνω. Ἰλεοῦμαι, τὸ ἐξευμενίζω. Ἱμάσσω, τὸ μαστίζω. Ἰνδάλλομαι, τὸ φαντάζομαι, ἀφ' οὗ καὶ ἴνδαλμα. Ἰξεύω. Ἱδρῶ, καὶ καθιδρῶ, ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων. Ἱδρῶμαι δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰς ἱδρῶτας τελῶ ἀμετάβατον.

βάθρον. Ἱδρύω τῷ θεῷ, ἢ τὸ θύω, τὸ καὶ ἱδρατεύω λέγεται. Ἵημι καὶ ἀφίημι, τὸ πέμπω.

Μετὰ προθέσεων.

Ἀφίημι δὲ, τὸ ἀπολύω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. οἷον ἀφίημί σε τοῦ χρέους. Ἀφίημι δὲ καὶ διαφίημι, τὸ δωροῦμαι. Ἐφίεμαι δὲ, εἰς γενικήν. Μεθίεμαι δὲ, εἰς γενικήν. Παρίημι, τὸ καταλιμπάνω. καὶ προΐεμαι, τὸ αὐτό. καὶ ἐφίεμαι, τὸ πέμπω παρὰ Θουκυδίδῃ. ἐφίεμαι δὲ τὸ ἐπιθυμῶ, εἰς γενικήν. Ἰσοφαρίζω, τὸ ἐξισοῦμαι. Ἰσοῦμαι, καὶ ἐξισοῦμαι, τὸ ἴσος εἰμί. Ἱστορῶ, τὸ τὰ γεγονότα διηγοῦμαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐρωτῶ, καὶ τὸ ζητῶ, κατὰ τοὺς τραγικούς. Ἵστημι τὸ κινούμενον, καὶ ζυγοστατῶ, παρὰ Λουκιανῷ. Μεθίστημι, τὸ μετακινῶ. Ἀνίστημι, τὸ ἀνεγείρω, καὶ ἀνοικοδομῶ. Καθίστημι καὶ καθίσταμαι, τὸ οἰκονομῶ. Ἀφίσταμαι δὲ, ἀντὶ τοῦ κεχώρισμαι. Προσίσταμαι δὲ, καὶ ἀνθίσταμαι, τὸ ἐναντιοῦμαι. τὸ μέντοι διΐσταμαι εἰς γενικήν. Ἰσχναίνω, τὸ λεπτύνω. Ἴσχω, τὸ κρατῶ. Ἀνίσχει δὲ ὁ ἥλιος, ἀμετάβατον. ἀνίσχει δὲ ἡ γῆ βοτάνας, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Ἰσχύω, τὸ δύναμαι. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον, εὕρηται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἰσχυρὸν ἕτερον

ποιῶ, παρ᾽ Ἀριςείδῃ. Ἰσχυρίζομαι, καὶ ἀπισχυρί ζομαι, καὶ διϊσχυρίζομαι, τὸ αὐθίσαμαι, καὶ τὸ βεβαιῶ. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπόφασιν. Ἰχνεύω, τὸ ἐρευνῶ. Ἰῶμαι, τὸ θεραπεύω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ̑ Κ.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Ανθαρίζω, τὸ τρέμω. Καγχλάζω, τὸ γελῶ. Καθίζω, τὸ κάθημαι. καθίζω δὲ ἕτερον, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Κακοπραγῶ, τὸ δυσυχῶ. Κατηγορῶ, τὸ κακὰ ἀγορεύω. Κατηφῶ. Καγχλάζει τὸ ὕδωρ θερμαινόμενον. Κελαδῶ, τὸ ἠχῶ. Κέρκω, τὸ αὐτό. Κεῖμαι.

Μετὰ προθέσεων.

Ἐγκειμαι, τὸ βαρέως κεῖμαι, καὶ τὸ πλησίον τινὸς κεῖμαι. καὶ πρόσκειμαι, ἀντὶ τοῦ οἰκείως ἔχω, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπίκειμαι, μεταβατικὰ εἰς δοτικήν. Καὶ ὑπόκειμαι, τὸ ὑποκάτω κεῖμαι. Καὶ παράκειμαι, τὸ πλησίον κεῖμαι. Κελαρύζω, καὶ ἠχῶ. Κηρυκεύω, καὶ ἐπικηρυκεύω, καὶ ἐπικηρυκεύομαι, τὸ διὰ κήρυκος λέγω, καὶ τὸ διὰ κήρυκος συνθήκας τινὰς, ἢ πρεσβείας ποιοῦμαι.

μαι. Κιθαρίζω, τῇ κιθάρᾳ χρῶμαι. Κισσῶ, ἐπὶ γυναικὸς, ἤγουν μεθ' ἡδονῆς συλλαμβάνει.

Κλαίω, ὃ καὶ κλάω ἀττικῶς λέγεται. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀντιστρόφως. τὸ δὲ ἀνακλαίομαι, εἰς μόνην αἰτιατικήν. Κνῶμαι, τὸ γαργαλίζομαι. Κοιμῶμαι. Κολυμβῶ.

Κομῶ, τὸ κόμην τρέφω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τρυφῶ, καὶ τὸ γαυροῦμαι, καὶ τὸ θάλλω. Κυαιῶ, τὸ κρυβδύομαι. Κραιπαλῶ. Κτυπῶ, τὸ κομπάζω. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικὴν, ἀντὶ τοῦ κρούω λαμβανόμενον. Κυβδύω, τοῖς κύβοις χρῶμαι. Κυλοιδιῶ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀζογκοῦμαι. Κύπτω, τὸ ἐπικάμπτομαι τῷ σώματι, καὶ παρακύπτω. Κωμάζω, καὶ ἐσκωμάζω, τὸ ἐρωτικῶς, ἢ μεθύων ἔρχομαι. ταῦτα δὲ καὶ μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικὴν, διὰ μέσης προθέσεως. ἐπεισκωμάζω δὲ, μεταβατικὸν καὶ αὐτὸ εἰς δοτικὴν, καὶ εἰς αἰτιατικήν. Κωκύω τὸ θρηνῶ, ἀμετάβατον. Κωκύω δὲ τὸν τεθνεῶτα, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν.

Τὰ

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς
γενικήν.

Κατηγορῶ, ὃ καὶ κατηγοροῦμαι γράφεται παρὰ Πλάτωνι. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. Κήδομαι, τὸ φροντίζω. Κήδω δὲ, τὸ λυπῶ, εἰς αἰτιατικήν. Κληρονομῶ, τοῦτο δὲ εἰς αἰτιατικὴν ἅπαξ. Κυριεύω, τὸ ἐξουσιάζω.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς
δοτικήν.

Κελεύω, τὸ προστάσσω. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Κολλῶμαι, τὸ ἑνοῦμαι. ὡς τὸ, ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἓν σῶμα ἐστί. Κυρῶ, συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων. τὸ περιτυγχάνω, ἀντὶ δὲ τοῦ ὑπάρχω παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἀμετάβατον.

Τὰ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Κοινοῦμαι, καὶ ἀνακοινοῦμαι. Κοινωνῶ, τὸ συμμετέχω, καὶ τὸ μεταδίδωμι, παρὰ Πλάτωνι. Κοινωνῶ δὲ τὸ μετέχω, εἰς γενικήν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Καίω, καὶ κάω, τὸ πυρὶ ἀναλίσκω. Καινοτομῶ, τὸ καινουργῶ. Καίνω, τὸ τέμνω,

μνώ, καὶ τὸ φονεύω. καὶ κατακαίνω, τὸ αὐτό.
Κακίζω, τὸ ψέγω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀντιστρόφως. Κακῶ, τὸ βλάπτω. Κακίνω, τὸ κακίαν ἐμποιῶ. Κακολογῶ. Κακουργῶ. Κακουχῶ. Καλλιώω, τὸ καλλωπίζω. Καλῶ, τὸ κράζω, καὶ τὸ ὀνομάζω.

Μετὰ προθέσεων.

Παρακαλῶ, τὸ παρακινῶ, σημαίνει παρακαλῶ, ἤγουν σοῦ δέομαι, δεῖνι, καὶ τὸν δεῖνα παρακινῶ. Ἐκκαλοῦμαι, καὶ προσκαλοῦμαι, τὸ ἔξω ἕλκω. Ἀνακαλοῦμαι, τὸ ἀντακτῶμαι. Καὶ ἐπικαλοῦμαι, τὸ πρὸς βοήθειαν τινὰ παρακαλῶ. Καλύπτω. συγκαλύπτομαι δὲ ἐγὼ, καὶ ἐγκαλύπτομαι, τὸ αἰσχύνομαι, ἀμετάβατα. Κάμπτω, τὸ κλίνω. Καστορῶ. Καρπώω, τὸ καρπώω, καὶ ἡδύνω. Καρατομῶ, τὸ τὴν κεφαλὴν τέμνω. Κεραΐζω, τὸ διαφθείρω. Κείρω, τὸ κόπτω. Κενῶ, τὸ κενὸν ποιῶ. Κερδαίνω. Κερτομῶ, τὸ λοιδορῶ. Κεύθω, τὸ κρύπτω. Κεφαλαιῶ. Κηκάζω, τὸ λοιδορῶ. Κηλιδῶ, τὸ μολύνω. Κηρύττω, καὶ ἀνακηρύττω. Ἐπικηρύττω, τὸ διαπρυσίως βοῶ. Κιβδηλεύω, τὸ νοθεύω. Κινῶ, τὸ ταράσσω, καὶ ἁπλῶς, τὸ ἱστάμενον οὐκ ἐῶ ἱστᾶσθαι, καὶ τὸ ἐγείρω,

καὶ

καὶ περακινῶ, τὸ αὐτὸ, ἤγουν τὸ διεγείρω. καὶ μετακινῶ, τὸ μεταβάλλω. Κίρνημι, τὸ κιρνῶ. Κιχρῶ, τὸ δανείζω. Κιχῶ, τὸ καταλαμβάνω. Κλῶ, τὸ συντρίβω. λέγεται δὲ κυρίως ἐπὶ ὀστῶν. Κλώζω, τὸ διὰ ψόφον τινὸς χλευάζω, ἀπὸ τῶν κολοιῶν πεποιημένον. τὸ γὰρ κλώζειν, κυρίως ἐπὶ τῆς φωνῆς αὐτῶν λέγεται.

Κλείω, τὸ ἀσφαλίζω, καὶ κατακλείω, τὸ αὐτό. Κλέζω, τὸ δοξάζω. Κλίνω, τὸ ῥέπω, κυρίως ἐπὶ τάξεως, ὡς τὸ ἔκλινας ἀμαλῆ καὶ ὁλοὸν ἄγριος. Κλαδῶ τὰς ἀμπέλους. Κνήθω. Κνίζω, τὸ ἐρωτικῶς λυπῶ. Κοιασυρῶ, τὸ καλωπίζω. Κολάζω, τὸ τιμωροῦμαι. Κολοβῶ. Κολλούω, τὸ κολοβῶ, καὶ ταπεινῶ. Κομίζομαι, τὸ λαμβάνω. Κονιῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, τὸ ἀσβέστῳ τοίχους χρίω.

Κόπτω τὸ τέμνω, καὶ τὸ κρούω. καὶ κόπτομαι τὸ στῆθος.

Μετὰ προθέσεων.

Ἐκκόπτω, ἐπικόπτω, τὸ ἀφανίζω. ἐκκόπτω σοῦ ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐχθροῦ, ἤγουν τυφλῶ αὐτόν. Προσκόπτω δὲ, τὸ προσκρούω, εἰς δοτικήν. Κορυφῶ τὸ ὑψῶ, καὶ συγκορυφῶ, καὶ ἐκκορυφῶ. Κρατῶ, τὸ ἐξουσιάζω, ἀεὶ εἰς γενικήν.

κὴν. Κρεμῶ, τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, οἷον κρεμῶ σε τοῦ ποδός. Κρίνω, τὸ δικάζω, καὶ τὸ δοκιμάζω, καὶ τὸ χωρίζω.

Μετὰ προθέσεων.

Ἐκκρίνω, τὸ αὐτό. διακρίνω, τὸ διαχωρίζω. ἀποκρίνω τὸ φίλον, καὶ φίλος ἐστὶν, εἰς ἀπέμφασιν. Προκρίνω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ὑποκρίνω, τὸ ἀπατῶ, καὶ ἀφορίζω. Ἀποκρίνομαι δέ σοι ἐρωτώμενος, εἰς δοτικήν. Ἀντικρίνω δὲ, τὸ ἀντεξετάζω.

Κροτῶ. καὶ ἀνακροτῶ, τὸ ὑμνῶ. Κτῶμαι, τὸ συνάγω. Καὶ ἀνακτῶμαι, τὸ ἀνορθῶ, καὶ θεραπεύω. Κτείνω, καὶ ἀποκτείνω, τὸ φονεύω. Κτένω, καὶ ἐκτένω, τὸ ἐξαπλῶ. Κτίζω. Κιννύω, καὶ κτίννυμι, καὶ ἀποκτίννυμι, τὸ φονεύω. Κυβερνῶ. Κυδαίνω, τὸ δοξάζω. Κυκῶ, τὸ ταράσσω, τὸ καὶ ἀνακυκῶ λέγεται, καὶ συγκυκῶ. Κυκλῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ συστρέφω. Κυκλῶ, τρίτης, τὸ περιλαμβάνω. Κυλίω. Κυνηγῶ. Κωδωνίζω, καὶ διακωδωνίζω, τὸ δοκιμάζω. Κωτίλλω τὸ ὑβρίζω, καὶ ἀπατῶ. Κωμῳδῶ, τὸ σκώπτω.

Τὰ

Τὰ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν.

Κορέννυμι. Κωλύω, τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. οἷον κωλύω σε γράφειν. Κουφίζω σε τοῦ βάρους.

Τὰ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Κλέπτω. τὸ δὲ παρακλέπτω, εἰς αἰτιατικὴν μόνην. Κρύπτω. τὸ δὲ ἀποκρύπτω, τὸ σημαίνει τὸ ἀφανίζω, εἰς αἰτιατικὴν μόνην.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Λ.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Αβρογορῶ, τὸ σφοδρῶς δημηγορῶ. Λακτίζει ὁ ἵππος. λακτίζει δὲ τὸν ἐχθρόν μου, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Λάμπω, καὶ ἐκλάμπω, ἀμετάβατον. καταλάμπω δὲ ἕτερον, καὶ περιλάμπει ὁ ἥλιος τὸν Ἰωάννην, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Λειποψυχῶ. Ληρῶ, τὸ φλυαρῶ. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Ληρωδῶ. τὸ αὐτό. Λειφαιμῶ, τὸ αἵματος λείπομαι. Λιμώττω, τὸ πεινῶ. Λιχνεύομαι, τὸ λιχνώδης εἰμί. Λογοποιῶ, τὸ ψευδεῖς λόγους πλάττω.

τω. λοχεύει ἢ γυνή. λύζω, ἐπὶ δὲ κοινῶς λεγομένων κλώζω, κατέχομαι. λυττῶ, τὸ μαίνομαι.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

ΛΑιλοφᾷ τὸ πάθος, ἀμεταβάτως. λέγεται δὲ κυρίως τὸ λωφαῖν, ἐπὶ ὑποζυγίων, ὅταν ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαγορεύσαντα περισσῶς ἀσθμαίνοντα, καὶ ἀπὸ τούτου μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἀπαγορεύσαντες παύσωνταί τινος ἐργασίας. λωφῶ δὲ μεταβατικὸν εἰς γενικήν, σημαίνει δὲ τὸ παύω. λέγεται δὲ κυρίως ἐπὶ λύπης. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ θυμοῦ, καὶ νόσου. λήγω, τὸ παύομαι. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον, καὶ εἰς μετοχήν.

Τὰ εἰς δοτικήν.

ΛΑτρεύω, τοῦτο δὲ πολλάκις καὶ εἰς αἰτιατικήν. λαλῶ, καὶ ἐκλαλῶ. ταῦτα δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Μετὰ προθέσεων.

ΚΑταλαλῶ δὲ, εἰς γενικήν. τὸ μέντοι περιλαλῶ, εἰς αἰτιατικήν. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἀντιλέγω, ἤγουν τὸ ἐναντίως λέγω, καὶ τὸ ἴσα λέγω, καὶ τὸ διαλέγομαι. καταλέγω,

τὸ ἐγκαταριθμῶ, ἀφ' οὗ καὶ κατάλογος, ἡ ἀπαρίθμησις. Ἐγκαταλέγω, καὶ προλέγω, ἀεὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ἄνευ μέντοι τοῦ προλέγω. τοῦτο γὰρ καὶ εἰς αἰτιατικὴν μόνην, καὶ ἔτι εἰς ἀπαρέμφατον. Διαλέγω δὲ, τὸ διορύττω, παρὰ Θουκυδίδῃ. Συλλέγω, τὸ συναθροίζω. καὶ ἀπαλέγω, τὸ ἀπαγορεύω. καὶ ἀπολέγομαι, τὸ παραιτοῦμαι, εἰς αἰτιατικήν. Λιπῶ, καὶ προσλιπῶ, τὸ προσμένω. Ἐκλιπῶ δὲ, εἰς αἰτιατικήν. Λυσιτελῶ, τὸ ὠφελῶ.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Λαγχάνω, ὅπερ δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Λαμβάνω, λαμβάνομαι δὲ τὸ ἅπτομαι, εἰς γενικήν.

Μετὰ προθέσεων.

Ἐγκαταλαμβάνω, τὸ προφθάνω. Ἐκλαμβάνω. Προσλαμβάνω, ἀνταπολαμβάνω. Καταλαμβάνω. Διαλαμβάνω, τὸ ὑπομνηματίζω, καὶ τὸ ὑπονοῶ. Μεταλαμβάνω δὲ, τὸ μετέχω, εἰς γενικήν. Καὶ ἀντιλαμβάνω, τὸ ἀνθ' ἑτέρου ἕτερον λαμβάνω. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, τὸ βοηθῶ. Συλλαμβάνει ἡ γυνὴ παιδίον, ἀντὶ τοῦ σὺν ἑαυτῇ ἕτερον λαμβάνει. Λαμπρύνω,

πρωΐω. Λανθαίνω, λαξεύω, λεκλατῶ. Λεαίνω, τὸ ὁμαλίζω. Λείπω, τὸ καταλιμπάνω, ἐκλείπω. Καταλείπω. Ἐγκαταλείπω. Ἀπολείπω, τὸ ἀφίημι, καὶ ὑπολείπω. Λεπτύνω. Λευκαίνω. Ληΐζομαι, τὸ λαφυραγωγῶ. Ληστεύω. Λιθάζω τὸ λίθοις βάλλω. Λικμῶ, ὑπὲρ καρποῦ, καὶ ἀπὸ φυτοῦ ὑπὲρ πάντων τῶν εἰς ἀθέρα χεομένων. Λιμοκτονῶ. Λιτάζομαι, τὸ ἱκετεύω ποιητικῶς. Λογίζομαι, τὸ ἐνθυμοῦμαι. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Παραλογίζομαι, τὸ ἀπατῶ. Λοιδορῶ. Λοιδοροῦμαι καὶ διαλοιδοροῦμαι, τὸ αὐτό. τοῦτο δὲ καὶ εἰς δοτικήν, ὅπερ καὶ κρεῖττον. Λυγίζω, τὸ κάμπτω. Λυπῶ. Λυποῦμαι δὲ ἐγὼ, ἀμετάβατον. Λύω τὸ δεδεμένον, ὃ καὶ λύομαι παρὰ Πλάτωνι. τὸ λυτροῦμαι. καὶ λύω τὴν ἀπορίαν.

Μετὰ προθέσεων.

ΑΝαλύω, τὸ τὰ συντεθειμένα εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν διαιρῶ. Ἀναλύω δὲ τὸ ἐπανέρχομαι, διὰ μέσης προθέσεως. Καταλύω, ὃ καὶ καταλύομαι λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ ἀφανίζω. Καταλύει δέ τις ἐν πανδοχείῳ. Διαλύω τὰ ἡνωμένα. Ἐκλύω, καὶ παραλύω, τὸ χαῦνον ποιῶ. καὶ ἀπολύω, ὅπερ κατέχω. Ἀπολύω δέ τινα τῆς κατηγορίας. καὶ ἀπολύομαι, τὸ αὐτό, ἀλλὰ

αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Λωβῶμαι, τὸ βλάπτω. λῶ, τὸ θέλω. Λωποδυτῶ, τὸ κλέπτω. Λωπίζω, τὸ ἐκδύω.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Μ.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Μαθητιῶ, τὸ μαθητὴς γενέσθαι ἐπιθυμῶ. Μαζῶ, τὸ ζυφῶ. Μαίνομαι, τὸ τὸν νοῦν ἔχω βεβλαμμένον, καὶ μὴ καθεστηκότα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐνθουσιῶ, καὶ τὸ διχα νόσου ἁπλῶς μωραίνω. Ἐκμαίνω δὲ καὶ ἐκμαίνομαι, τὸ ἐκταράσσω ἕτερον, καὶ παροξύνω, μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν. Μαιμάσσω, τὸ δίκην μαινομένου ὁρμῶ. ἀκροθυμῶ. Ματαιάζω. Μεγαλαυχοῦμαι, τὸ καταπαίρομαι. Μεγαληγορῶ. Μεθύω. Μεθύσκομαι. Μεθύσκω δὲ ἕτερον, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Μειδιῶ, τὸ ἠρέμα γελῶ. Μένω, καὶ συμμένω, τὸ διαρκῶ. Μετριάζω, τὸ ταπεινὰ φρονῶ, ἤγουν μέτρια κηρύζειν, τὸ μακρυκᾶσθαι. Μικροψυχῶ. Μινύρομαι, τὸ κλαυθμυρίζω. Μοχθῶ, τὸ κοπιῶ. Μοχθίζω ποιητικῶς, τὸ αὐτό. Μύρομαι, τὸ θρηνῶ. Μομμολῶ, τὸ θρηνῶ. ταῦτα δὲ ἀμφότερα, καὶ μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

Μέμνημαι, ποτὲ δὲ καὶ εἰς αἰτιατικὴν ἅπαξ. Μνημονεύω, ποτὲ δὲ ἐνίοτε μὲν καὶ εἰς αἰτιατικήν. Ἀπομνημονεύω δὲ, τὸ ἀκριβέστερον τῆς μνήμης μετ. καὶ διαμνημονεύω, τὸ ἐναντίον τούτου, εἰς αἰτιατικήν. Μιμνήσκομαι, καὶ ἀναμιμνήσκομαι. ταῦτα δὲ ἐνίοτε καὶ εἰς αἰτιατικήν. Ἀναμιμνήσκω δὲ ἕτερον, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνάμνησιν ἄγω, εἰς μόνην αἰτιατικὴν, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, ὃ καὶ κρεῖττον.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Μαθητεύω, τὸ μαθητής εἰμι. Μαρτυρῶ, καὶ συμμαρτυρῶ. μαρτυρῶ δὲ τὸν θεὸν, ἀντὶ τοῦ μάρτυρα καλῶ. Τὸ μέντοι καταμαρτυρῶ, εἰς γενικήν. Μάχομαι καὶ ἀπομάχομαι, τὸ αὐτό. Προσμάχομαι, καὶ ὑπερμάχομαι εἰς γενικήν. Ἀναμαχοῦμαι δὲ, εἰς αἰτιατικήν. Μεγαίρω, τὸ φθονῶ, καὶ μεγαίρω παρὰ ποιηταῖς, τὸ ὑμνῶ. Μεσιτεύω, τὸ ἀνὰ μέσον κεῖμαι. Μηνίω, τὸ μνησικακῶ.

Τὰ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Μηνύω σοι λόγον, ἤγουν δηλῶ σοι. Μίγνυμι καὶ ἀναμίγνυμι, τὸ ἑνῶ. Μέλλω, τὸ φροντίζω, ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀπὸ δο-

τικῆς εἰς εὐθεῖαν ἰωνικῶς. Μεταμέλομαι δὲ, καὶ ἐπιμέλομαι, τὸ ἐπιμελοῦμαι, εἰς γενικὴν μόνην.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

ΜΑθεῖν, τὸ διδαχθῆναι. Ἀπομαθεῖν, τὸ ἀποβαλεῖν ὃ ἔμαθέ τις. Ἐκμαθεῖν, τὸ εἰς τέλος μαθεῖν. καὶ καταμαθεῖν, τὸ γνωρίσαι ἁπλῶς. Μαλθακίζω τὸ χαυνῶ. καὶ μαλθακίζομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ χαυνοῦμαι, ἀμετάβατον. Μανθάνω, τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Μαραίνω.

Μαστιγῶ. Μαστροπεύω, τὸ ἀπατῶ, καὶ πλανῶ. Μάττω, τὸ ζυμῶ, καὶ ἐκμάττω, τὸ ἀποσπογγίζω, καὶ ἀπομάττω, τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ ἀνατυπῶ. Μεγαλύνω. Μελετῶ, καὶ ἐκμελετῶ, τὸ μανθάνω. Μελῳδῶ. Μελίζω, ἐπὶ μελῳδίας, ἤγουν μέλος καὶ ῥυθμὸν ἁρμόζω. Μερίζω, καὶ διαμερίζω. Μερίζομαι καὶ διαμερίζομαι, τὸ εἰς μοῖραν λαμβάνω, καὶ ὡς οἰκεῖον δέχομαι. Μεταναστεύω ἐκ τῆς πόλεως εἰς ἑτέραν. Μηχανῶμαι. Μινθῶ, τὸ δυσωσμίας πληρῶ. Μιαίνω, τὸ μολύνω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μιγνύω, καὶ τὸ βλάπτω. Μισῶ, τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀντιστρόφως. Μισθοῦμαι, τὸ ἐπὶ μισθῷ λαμβάνω. Μνηστεύομαι, ἐπὶ συμφωνίας γάμου. Μορμολύττομαι, τὸ φοβῶ. Μορφῶ, τὸ σχηματίζω. Μοχθῶ. Μοχλεύω, καὶ ἀναμοχλεύω.

μοχλεύω.. Μύζω, τὸ θηλάζω καὶ λείχω. Μυκτηρίζω, τὸ ἐξουθενῶ, καὶ χλευάζω. Μυσταγωγῶ, τὸ τὰ μυστήρια διδάσκω. Μύω, ὅπερ λέγεται ἐπὶ πασῶν ὁμοῦ τῶν αἰσθήσεων. Καταμύω, ἐπὶ ὀφθαλμῶν μόνον. καὶ συμμύω, ἐπὶ στόματος. καὶ ἀναμύω, τὸ ἀναβλέπω. Μυῶ δὲ, τὸ διδάσκω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν. Μωκῶμαι.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Ν.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Αἰω, τὸ οἰκῶ. καὶ νέομαι, τὸ πορεύομαι. Ναυαρχῶ. Ναυπηγῶ. Ναυλοχῶ, τὸ τὰς ναῦς ἐνεδρεύω. Ναυμαχῶ. Ναυλῶ. Ναυτίλλομαι, τὸ μετὰ νεὼς θάλατταν πλέω. Νεάζω. Νεανιεύομαι, τὸ νέα ἔργα ποιῶ. Νείφει, ἀντὶ τοῦ βρέχει. καὶ νίφει μετὰ τοῦ ι τὸ νι, ἀντὶ τοῦ χιονίζει. Νέω, τὸ κολυμβῶ χωρὶς νεώς. Ναίω ἕτερον, τὸ κατοικῶ. Νεωτερίζω. Νήφω, τὸ ἐκτὸς μέθης εἰμί. καὶ ἀνανήφω, τὸ ἀπὸ μέθης ἀναλαμβάνω τὴν ἐμαυτοῦ αἴσθησιν. Νήχομαι, τὸ κολυμβῶ, ὅπερ κυρίως ἐπὶ ἰχθύων λέγεται. Νομοθετῶ, τὸ νόμους τίθημι. τοῦτο καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν, καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Νυστάζω.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Νεμεσῶ, τὸ μέμφομαι. Νεύω, καὶ κατανεύω, ἀνανεύω, τὸ ἐναντίον τούτου. ταῦτα δὲ ἔστιν εἰς ἀπαρέμφατον. Ἀπονεύω δὲ, τὸ ἀποκλίνω, εἰς αἰτιατικήν

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Νέμω, τὸ μερίζω, καὶ τὸ διοικῶ. καὶ νέμομαι, τὸ βόσκω. Νέμω σοι τόδε, ἀντὶ τοῦ δίδωμι. Νεκρῶ. Νεῶ τὴν γῆν. ἔστιν ἀνανεῶ, τὸ αὖθις νέον ποιῶ, ὃ καὶ ἀνανεοῦμαι παρὰ τοῖς ἀκριβεστέροις. Νευρῶ, τὸ ἰσχύω. Νίπτω, τὸ διὰ ὕδατος καθαίρω. Νικῶ, τὸ περιγίνομαι. Νοῶ, καὶ μεθ' ὅσων προθέσεων συντάσσεται, οἷον γινώσκω. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Προνοῶ, τὸ ἁπλῶς πρότερον νοῶ κτί. Προνοοῦμαι δὲ, ἀντὶ τοῦ προμηθοῦμαι, εἰς γενικήν. Κατανοῶ. Παρανοῶ. Ἐπινοῶ, καὶ ὑπονοῶ, τὸ ὑπολογίζομαι. ταῦτα δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Μετανοῶ δέ σοι, εἰς δοτικήν. Νοσφίζομαι, τὸ στερίσκω, καὶ τὸ χωρίζω. ταῦτα δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν, ἴσως ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. καὶ νοσφίζομαι τὸ ἰδιοποιοῦμαι. Νοθεύω, τὸ κιβδηλεύω. Νοτίζω, τὸ ὑγραίνω. Νομῶ τὸ κινῶ, καὶ τὸ σκοπῶ. Νύττω, τὸ τιτρώσκω.

ἈΡΧΗ

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Ξ.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Ξενίζω, τὸ ξένῃ διαλέκτῳ χρῶμαι, ἢ μᾶλλον τὸ ξένῃ διαλέκτῳ διατρίβω, ἤγουν ἐν ξένῃ χώρᾳ. Ξενίζω δὲ, καὶ τὸ ὑποδέχομαι ξένον, καὶ τὸ ἐκπλήττω, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Ξενηλατῶ, τὸ ξένους ἐλαύνω. Ξυλίζομαι, τὸ ξύλα συλλέγω.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Ξανθίζομαι, τὸ τὰς τρίχας κομῶ, ἀμετάβατον. Ξαίνω, τῶν ἐρίων, τὸ διαλύω. καὶ ξένω, τὸ μαστίζω. Ξέω, καὶ περιξέω τοῦ ξύλου, ὅταν αὐτὸ ξέωσιν εἰς κάλλος. Ξηραίνω. Ξύω τοῦ ξύλου, καὶ τοῦ σαρκός. Ξυρῶ, δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον ξυρῶ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸν πώγωνα. εὕρηται δὲ τοῦτο καὶ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων παρ' Ἀριστείδῃ, ὃ καὶ κρεῖττον.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Ο.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Ὀδύνω, τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν, διὰ μέσης προθέσεως, ἤγουν ὀδύνω εἰς τὴν σύγκλητον ψηφίζων.

ὀδοιπορῶ. ὀδύρομαι, τὸ θρηνῶ. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. ὀδυνῶμαι, τὸ ἀλγῶ. ὄζω τὸ δυσωδιάζω, καὶ τὸ βρωμῶ. τὸ μὲν ὄζω τὸ δυσωδιάζω, μεταβατικὸν εἰς γενικήν, οἷον ὄζω μύρων. οἰκουρῶ. οἰμώζω, τὸ θρηνῶ. καὶ οἰμώττω, τὸ αὐτό. οἰνοφλυγῶ, τὸ οἴνῳ πολλῷ χρῶμαι. οἰνόζω, τὸ οἶνον ἀγοράζω. οἴχομαι, τὸ φθείρομαι. καὶ οἴχομαι τὸ πορεύομαι, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικὴν διὰ μέσης προθέσεως. οἰωνίζομαι, τὸ δι' οἰωνῶν μαντεύομαι. ὀκνῶ, τὸ φοβοῦμαι, καὶ τὸ ὀκνηρός εἰμι. ὀκλάζω, τὸ ὑποχαλῶ.

ὀλολύζειν, ἐπὶ γυναικῶν, ὅτε ὑψοῦσι τὴν φωνὴν θρηνοῦσαι. ὁμηρίζω, τοῖς τοῦ Ὁμήρου ποιήμασι χρῶμαι. ὀξυδορκῶ, τὸ ὀξέως βλέπω. ὀργῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ ὁρμῶ. ὀργάω, τὸ αὐτό. ὀρθεύω, καὶ ὀρθεύομαι γράφεται παρὰ Λουκιανῷ.

ὁρμῶ, ἐπὶ τῆς καθ' ὁρμὴν κινήσεως. καὶ ἐξορμῶ, τὸ ἐξέρχομαι. ὀρχοῦμαι, καὶ ἐξορχοῦμαι, τὸ αὐτό. ταῦτα δὲ καὶ μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν. ὀφθαλμιῶ, δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσῶ. εὕρηται δὲ καὶ ἀδίκοις ὀφθαλμοῖς γυναῖκα ὁρᾶν,

ρᾶν, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. ὀχοῦμαι.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς
γενικήν.

Ὄθομαι, τὸ ἐπιστρέφομαι. ὄναμαι, καὶ ἀπόναμαι, ἐξ ὧν τὸ ὠνάμην, καὶ ἀπωνάμην τῶν μαθημάτων. ὀσφρῶ, καὶ ὀσφρομαι, τὸ ὀσφραίνομαι. ὀσφρῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς
δοτικήν.

Ὀδύσσομαι, τὸ ὀργίζομαι. ὀλιγωρῶ, τὸ ἀμελῶ, εἰς γενικήν. ὁμιλῶ τὸ ἐντυγχάνω, καὶ τὸ συνίημι, οἷον ὁμιλῶ συμφοραῖς. ὁμοιοῦμαι. ὁμολογῶ. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν, καὶ εἰς ἀπαρέμφατον.

ὁμοφρονῶ. ὀργίζομαι. ὁσιοῦμαι καὶ ἀφοσιοῦμαι, τὸ, τὸ εἰκὸς ἀποδίδωμι. ἀφοσιῶ δὲ, τὸ ἀποκαθαίρω, καὶ ἀφανίζω παρ' Αἰσχίνῃ, εἰς αἰτιατικήν. ὀφείλω, καὶ ὀφλήσω ἐπὶ δανείου. ταῦτα δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ εἰς ἀπαρέμφατον.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Ὀβελίζω, τὸ διαγράφω. ὀγκῶ, καὶ ἐξογκῶ. οἰκοδομῶ, τὸ κτίζω. καὶ οἰκοδομοῦ-

οἰκοδομοῦμαι,, τὸ οἰκοδομηθῆναι ποιῶ. καὶ ἀποικοδομῶ, τὸ ἀποφράττω. Οἰκονομῶ. Οἰκῶ, τὸ κατοικῶ.

Μετὰ τῶν προθέσεων.

Συνοικῶ δὲ, τὸ συνοικιάζω, καὶ προσοικῶ τῶν ἐμψύχων, εἰς δοτικήν. Παροικῶ. καὶ ἐξοικῶ, τὸ ἔξω οἰκῶ. καὶ ἀποικῶ, τὸ μακρὰν οἴκω, εἰς γενικήν. τὸ μέν τοι μετοικῶ, ἀμετάβατον. Οἶδα, ἀντὶ τοῦ γινώσκω. Οἰκτείρω καὶ κατοικτείρω, τὸ ἐλεῶ. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀντιστρόφως. Οἰκίζω τόνδε τὸν ἄνθρωπον, ἀντὶ τοῦ οἰκεῖσθαι ποιῶ, καὶ οἰκίζω τινὰ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. Ὀλῶ, τὸ φθείρω. ὁ μέλλων ὀλέσω. Ὀλλύω καὶ ἀπολλύω, τὸ αὐτό. Ὁμαλίζω. Ὄμνυμι τὸν θεόν, ἤγουν ὀμνύω. καὶ ὀμνυμί σοι τὸν θεόν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ὀνειροπολῶ, τὸ φαντάζομαι. Ὀνειδίζω. Ὀνομάζω. Ὀπτῶ κρέας. Ὁπλίζω, καὶ ἀφοπλίζω, τὸ ἐναντίον τούτου. Ὁρῶ, τὸ βλέπω, κυρίως ἐπὶ σώματος, καὶ μεθ' ὅσων συντάττεται προθέσεων, οἷον καθορῶ. Παρορῶ. Ἀφορῶ. περιορῶ, τὸ καταφρονῶ. καὶ περιορῶμαι, τὸ αὐτό. σημαίνει δὲ καὶ τὸ περισκοπῶ παρὰ Θουκυδίδῃ.

κυλίδιν, καὶ ἀντὶ τοῦ φροντίζω, περὶ τοῦ αὐτῶν, εἰς γενικήν. Ἐφορῶ. Προορῶ, τὸ βλέπω. Ὀρέγω, τὸ ἐκτείνω. Ὀρέγομαι, τὸ ἐπιθυμῶ, εἰς γενικὴν καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Ὀρθοῦ ἵνα, ἀντὶ τοῦ ὀρθὸν ἵστημι. καὶ ἀνορθῶ, τὸν πεσόντα αὖθις, καὶ εἰς ἣν εἶχεν ὀρθότητα ἀποκαθιστῶ. Διορθῶ, ἐπὶ δοράτων, καὶ ὀβελίσκων, καὶ λόγων.

Ἐπανορθῶ, ὃ καὶ ἐπανορθοῦμαι παρὰ Πλάτωνι, ἐπὶ λόγων μόνων. καὶ κατορθῶ, ἐπὶ πολέμου, καὶ τῶν τοιούτων. Ὁρίζω, καὶ διορίζω. καὶ ἀφορίζω, τὸ διαχωρίζω. Ὁρκίζω, τὸ δὲ ὅρκου διασφαλίζομαι. Ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι.

Ὀρύσσω, τὸ κατορύσσω. Ὁρμίζω τὴν ναῦν. καθορμίζω δὲ ἐγώ, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν λιμένα κατέρχομαι, ἀμετάβατον. Οὐτάζω ποιητικῶς, τὸ τιτρώσκω. Ὀφέλλω ποιητικῶς, τὸ αὔξω.

Ὀχλῶ, καὶ ἐνοχλῶ. ὧν δὲ ἐνίοτε καὶ εἰς δοτικήν. Ὀχυρῶ. Ὄψομαι, ἀντὶ τοῦ θεάσομαι.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Π.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Αγκρατιάζω. Παιανίζω, τὸ ᾄδω τὸν παιᾶνα. Παίζω, καὶ παίζω τὰ πράγματα, καὶ διαπαίζω ὁμοίως.

Παλαίω,

Παλαίω, καὶ καταπαλαίω, τὸ ἔξω τοῦ πρέποντος παλαίω. Πάσχω. Παφλάζει τὸ ὕδωρ θερμαινόμενον. Πεζεύω, τὸ πεζῇ πορεύεσθαι. Πέλω, τὸ ὑπάρχω. Πεινῶ, τὸ φαγεῖν ἐπιθυμῶ. Πέρδω. Περιπατεύω. Ἐκπεσεῖν δὲ, τὸ στερηθῆναι, καὶ ἁπλῶς τὸ φυγεῖν, καὶ τὸ ἔξω τοῦ πρέποντος πεσεῖν. τὸ μὲν τοι εἰσπεσεῖν, ἀντὶ τοῦ εἰσελθεῖν, διὰ μέσης προθέσεως εἰς αἰτιατικήν. Πέτομαι. Πηδῶ, ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος. Πηδῶ δὲ τὸν τάφρον. καὶ ὑπερπηδῶ. Πίπτω, καὶ πίπτω μεταβατικὸν εἰς γενικήν.

Μετὰ προθέσεων.

Ἀναπίπτω, τὸ ῥαθυμῶ. Καταπίπτω. Συμπίπτει τὰ πράγματα. Περιπίπτω δὲ καὶ ἀντιπίπτω, τὸ ἀνθίσταμαι, καὶ προσπίπτω, μεταβατικὸν εἰς δοτικήν. ὡσαύτως καὶ τὸ ἐκπίπτω, εἰς γενικήν. Πλαγιάζω. Πλέω. Ἀναπλέω. Ἀποπλέω, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρω. Πλημμελῶ, ἀντὶ τοῦ ὀξυβρίζω, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Πλεονεκτῶ. Πλουτῶ. Πλεονάζω. Πνέω, καὶ ἀναπνέω. πνέω δὲ μάχην, αἰτιατικῇ. Πολιτεύω. Πονῶ, καὶ πονοῦμαι, τὸ κοπιῶ. καὶ διαπονοῦμαι, τὸ περί τι

καταγί-

καταγίνομαι. ταῦτα δὲ μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικὴν, διὰ μέσης προθέσεως. Πορνεύω. Πονηρεύομαι, αὐτὶ τοῦ πονηρός εἰμί. Ποτῶμαι, τὸ πέτομαι. Πρωτεύω, τὸ πρῶτος εἰμί. πρωτεύω δὲ τοῦ δήμου, μεταβατικὸν εἰς γενικήν.

Πτύω, καὶ καταπτύω. τὸ μὲν πτύω ἀμετάβατον, τὸ δὲ καταπτύω, μεταβατικὸν εἰς γενικήν. Πτώσσω, ὅθεν καὶ πεπτωχὼς ὁ πυρέττων. Πτήσσω, τὸ φοβοῦμαι, ὅθεν καὶ τὸ καταπτηκυῖαι, καὶ τὸ καταπεπτηχώς. Πυκτεύω, τὸ ἀγωνίζομαι τὸν τῆς πυγμῆς ἀγῶνα, καὶ ἀπὸ τούτου καταχρηστικῶς καὶ πυρέττω.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

Παύομαι, τοῦτο καὶ εἰς μετοχήν. παύω δὲ καὶ διαπαύω, καὶ ἀναπαύω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Πολυωρῶ, τὸ πολλὴν ὤραν καὶ φροντίδα ἔχω. Προθυμοῦμαι. Προξενῶ, τὸ ξενοδοχῶ. Πυνθάνομαι, τὸ ἐρωτῶ. Πυνθάνομαι δὲ τὸ ἀκούω, εἰς αἰτιατικὴν, καὶ εἰς ἀπαρέμφατον.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Πειθαρχῶ, τὸ πείθομαι. Πελάζω, τὸ πλησιάζω, καὶ προσπελάζω, καὶ ὑποπελάζω.

ζω. Πέποιθα, τὸ θαῤῥῶ, καὶ πέποιθα ὑπὲρ σοί. Πισεύω περὶ θεῶ, καὶ πισεύω εἰς θεόν. Πλησιάζω. Πολεμίζω, ποιητικῶς. Πολεμῶ, γίνοτε δὲ ὥσπερ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Πρέπει, ἀντὶ τοῦ δεῖ, ὥσπερ δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. καὶ διαπρέπει τὶς, ἀντὶ τοῦ μάλιστα καὶ πρεπόντως διάγει, ὡς τὸ διέπρεπε τῇ ἀρχῇ.

Διαπρέπω δὲ, τὸ καλωπίζω παρὰ Πλάτωνι, εἰς αἰτιατικήν. Προασπίζω καὶ ὑπερασπίζω, εἰς γενικὴν μόνον. τὸ συνασπίζω, εἰς δοτικήν.

Τὰ ἀπὸ δοτικῆς εἰς
αἰτιατικήν.

Πέμπω. Προπέμπω, τὸ ἐρωτικῶς μηνύω. Ἐκπέμπω, τὸ ἀποστέλλω τινὰ πρός τινα. Ἐκπέμπω δὲ, τὸ ἀποδιώκω, καὶ ἀπεμβάλλω. καὶ συνεκπέμπω. καὶ παραπέμπω, τὸ ἀκολουθῶ δι᾽ ὅλου τινὶ, καὶ δορυφορῶ. καὶ προπέμπω, τὸ συνακολουθῶ τινὶ ἐξιόντι ὑπὲρ τοῦ συντάξασθαι. καὶ μεταπέμπομαι, τὸ μετακαλῶ. Πιπράσκω, τὸ πωλῶ. ὥσπερ ἢ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. οἷον πιπράσκω σε δηναρίων. Πορίζω τὸ παρέχω, καὶ ἐκπορίζω.

Πωλῶ, τὸ πιπράσκω. ὥσπερ δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν, οἷον πωλῶ σε χρημάτων.

Τὰ

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Παιδεύω, τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν. Παιδαγωγός. Παίω, τὸ τύπτω.

Μετὰ προθέσεων.

Υπερπαίω, τὸ ὑπερβάλλω, παρὰ Λουκιανῷ. καὶ εἰσπαίω, τὸ εἰσέρχομαι. τοῦτο δὲ καὶ διὰ μέσης προθέσεως. Ἐκπαίω δὲ τὸ ἐξέρχομαι, εἰς γενικήν. Συμπαίω ἤγουν τὸ συγκρούω, εἰς δοτικήν. Παλαιός. Καλλύνω, τὸ λευκαίνω. Πάσσω. Πείθω, τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν. Πείθομαι δὲ, εἰς γενικήν.

Πειρῶ, τὸ σιωνεύω, καὶ τὸ δοκιμάζω, παρὰ Θουκυδίδῃ. Πετῶ, τὸ ὑψῶ, καὶ ἀναπετῶ.

Πέσσω, τὸ χωνεύω. Πεζάζω. Πείρω τὸ σουβλίζω. Περατῶ, τὸ τελειῶ. Περιέπω, τὸ φυλάσσω. Περῶ. Περαιῶ. Πηγάζω.

Πήσσω τὸ πηγνύω. Πημαίνω, τὸ βλάπτω. Πηρῶ, τὸ αὐτό. Πιαίνω, τὸ σιτεύω.

Πικραίνω. Πινῶ, τὸ ῥυπῶ. Πλέκω. Πληθύνω. Πλύνω. Πληρῶ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Πλήττω, καὶ ἐπιπλήττω, τὸ τύπτω.

Πνίγω, καὶ ἀποπνίγω. Ποθῶ, ὅπερ κυρίως

τῶν ἀτόπων. Πορθύω, τὸ βαδίζω, καὶ πορθύεσθαι ποιῶ. Πομπεύω, τὸ ὑβρίζω. Πομπεύω, τὸ δημοσίᾳ προέρχομαι παρὰ Σουΐδᾳ, ἀμετάβατον. Ποιῶ, καὶ ποιοῦμαι, τὸ πράττω.

Μετὰ προθέσεων.

Μεταποιῶ, τὸ μεταβάλλω. Παραποιῶ, τὸ ἔξω τοῦ δέοντος ποιῶ. Ἀποποιοῦμαι, τὸ ἀπ' ἐμαυτὸν ἕλκω, καὶ ὑποκρίνομαι. Προσποιοῦμαι, τὸ ὑποκρίνομαι, καὶ εἰς ἀπὸ ἐμφασιν. Ποικίλλω. Ποιμαίνω, τὸ πρόβατα βόσκω. Πολίζω, τὸ κτίζω πόλιν. Πολυπραγμονῶ. Πορθῶ. Ποντίζω, καὶ καταποντίζω. Πρίζω, τὸ σχίζω. Πρεσβεύω, τὸ τιμῶ. Πρεσβεύω δὲ τὸ παρακαλῶ, εἰς δοτικήν. Πρίω τοὺς ὀδόντας. Προπηλακίζω, τὸ ὑβρίζω. Προνομεύω, τὸ κατατρέχω. Πρυτανεύω, τὸ διοικῶ. Πτίσσω, τὸ τύπτω, ὅπερ κυρίως λέγεται τῶν σίτου, ἀφ' οὗ καὶ πτισάνη τὸ πίτυρον.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ̂ Ρ.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Ῥαθυμῶ, καὶ καταῤῥαθυμῶ. εὕρηται δὲ ταῦτα παρὰ Φιλοστράτῳ, καὶ μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικὴν, ἀντὶ

τῶ

τοῦ ῥαθυμεῖν ποιῶ παραλαμβανόμενα. Ῥαςωνεύω. Ῥαψῳδῶ. καταῤῥαψῳδῶ δὲ, τὸ φλυαρῶ. Ῥέγχω, ὃ καὶ ῥέγκω παρὰ τοῖς ἀττικοῖς. Ῥεῖ τὸ ὕδωρ. Ῥέμβομαι, τὸ ἀμελῶ, ἀφ' οὗ καὶ ῥεμβώδης ὄνομα κοινὸν, ἐπὶ ἄρσενι τοῦ καὶ θηλυκοῦ. Ῥητορεύω. ἀντιῤῥητορεύω δὲ, μεταβατικὸν εἰς δοτικήν. Ῥιγῶ, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἐπὶ ῥίγους. καὶ ῥιγῶ δὲ πρώτης τῶν αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ φρίττω καὶ φοβοῦμαι, ποιητικῶς. Ῥοθοπυΐζειν, τὸ σιμοῦ ποδὶ παίειν τὰ γλουτὰ, καὶ ῥόθιον ἦχον ποιεῖν ἐν τῇ γῇ.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Ῥαβδίζω. Ῥαπίζω. Ῥάπτω. Ῥήγνυμι. Ῥήσσω, τὸ ῥηγνύω, ὃ λέγεται ἐπὶ φωνῆς, καὶ ἐπὶ ἱματίων, ἢ βιότου τινὸς, ὅταν διασπάσῃ τις αὐτά. Ῥιπίζω καὶ ἐκριπίζω. Ῥίπτω, τὸ ἁπλῶς ῥίπτω. Ῥίπτω δὲ καὶ ῥιπτοῦμαι, τὸ μετὰ σφοδρότητος ῥίπτω. Ῥοφῶ, τὸ πίνω, καὶ ἐκροφῶ, ὅταν ἀπλήστως πίνω τι, καὶ οὐκ ἐῶ τι τοῦ πινομένου. Ῥοιβδῶ, καὶ ἀναῤῥοιβδῶ, τὸ μετὰ ἦχους ἀποπέμπω τι.

ῥυθμίζω. Ῥυπῶ, τὸ μολύνω, καὶ ῥυπαίνω, τὸ αὐτὸ σημαίνει, καὶ τὸ ἐξυβρίζω παρὰ Φερεκράτει. Ῥύπτω, τὸ καθαίρω. Ῥωννύω καὶ ῥώννυμι, τὸ ἐνδυναμῶ. Ῥέπω δὲ, διὰ μέσης προθέσεως, οἷον ῥέπω πρὸς τόδε. Ῥύομαι δὲ, τὸ ἐλευθερῶ, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

ΤΑ ΑΜΕΤΑΒΑΤΑ.

Αλεύει ἡ ναῦς, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ἀγκύρας ἐν λιμένι ἵσταται. καὶ ἀκροσαλεύει τὸ αὐτό. Σαλπίζω, διασαλπίζω δὲ τὰ πεπραγμένα, ἀντὶ τοῦ διαφημίζω, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Σείει, ὑπὸ σεισμοῦ. Σείει δὲ ὁ θεὸς τὴν γῆν, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Σιγῶ. Σιωπῶ. Σιωπῶ δὲ τὰ ἀπόρρητα, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Σκάπτω. Σκάπτω δὲ τὴν γῆν, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Σκαίρω, τὸ ἐμμέτρως κινοῦμαι καὶ ὀρχηστικῶς. Σκιρτῶ, τὸ εὐρύθμως κινοῦμαι. Σκοτοδινιῶ. Σκυθρωπάζω. Σολοικίζω. Σοβαρεύομαι. Σοφιστεύω. ἀτακτῶ. Σπεύδω, τὸ ἀγωνίζομαι. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς ἀπαρέμφατον. Σπουδάζω, τὸ

τὸ ἐναντίον τοῦ παίζω. καὶ ἀπασπουδάζω, τὸ παύομαι τῆς σπουδῆς. Σταθεύω, ὃ καὶ σαθεύω παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, τὸ ἱσάμενος φλέγομαι.

Στενάζω, τὸ στεναγμὸν ἀναπέμπω. Στενάζω δὲ τὸν τεθνηκότα, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Στείχω, τὸ πορεύομαι. Στίλβει τὰ λαμπρὰ καὶ λεῖα. Στηρίζει ὁ ἥλιος.

Στηρίζω δὲ ἐγώ τινα, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Στρατοπεδεύω. Στιχίζω, τὸ στίχους πλέκω. Στρατεύω, τὸ στρατιὰν κινῶ. Στρηνιῶ. Στυγνάζω. Στωμύλλομαι, τὸ πολλὰ λέγω. Συρίττω, ἀπὸ συριγμοῦ. Συρίζω, τὸ κατὰ σύρους λέγω, ἢ φρονῶ. Σφριγῶ, τὸ ἀκμάζω. Σφύζω. Σχετλιάζω. Σχολάζω.

Σωφρονῶ, τὸ μὴ κατά τι βλαπτόμενον ἔχω τὸν νοῦν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς
γενικήν.

Σκύζομαι, τὸ ὀργίζομαι, μετὰ ἀγανακτήσεως ἀμυντικῆς. Σπένδομαι, τὸ διαλλάττομαι. Σπένδω ἡ ἀπὸ χοῆς, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Στέρομαι, ἀντὶ τοῦ στεροῦμαι. Σχεδιάζομαι. Στρατηγῶ. Συνῳδῶ, τὸ συμφωνῶ, καὶ τὸ συνεδρεύω, καὶ τὸ συ-

κόσμον ἕτερον προστίθημι. Σκήπτομαι, τὸ προφασίζομαι. Κατασκήπτω, τὸ βιαίως καταφέρομαι, ἐπὶ κεραυνοῦ λεγόμενον. Σκιάζω. Σκοπῶ, καὶ σκοποῦμαι, τὸ αὐτό. καὶ ἀποσκοπῶ, καὶ ἀποσκοποῦμαι. καὶ περισκοπῶ, τὸ κύκλῳ βλέπω. Σκυλεύω. Σκάπτω, καὶ κατασκάπτω, τὸ ἀφανίζω. Σκώπτω, τὸ λοιδορῶ. Σμήχω, τὸ καθαίρω. Σμύχω, τὸ καίω. Σοβῶ, τὸ ταράσσω, καὶ τὸ ἐνοχλῶ. Σοβῶ δὲ, τὸ ἐνθουσιῶ, ἀμετάβατον. Σοφίζω, τὸν μαθητὴν, ἤγουν σοφὸν ποιῶ. καὶ σοφίζομαι, τὸ σοφιστικῶς λέγω. Σπῶ, τὸ λαμβάνω. καὶ ἐπισπῶμαι, τὸ αὐτό. καὶ ἀποσπῶ, τὸ βιαίως λαμβάνω. καὶ ἀνασπῶ, τὸ αὐτὸ ὕδωρ ἀντλῶ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ καταλύω, ὡς τὸ ἀναιρῶ παρὰ Θουκυδίδῃ. Σπαθῶ, καὶ κατασπαθῶ, τὸ καταναλίσκω. Σπαργανῶ. Σπαρχέπτω, τὸ βρεθίζω. Σπέρχω, ἐπισπέρχω, τὸ κατεπείγω. Σπιλῶ, τὸ μολύνω. Στενάζω. Στέγω, τὸ καρτερῶ, καὶ τὸ βαστάζω. τοῦτο δὲ καὶ εἰς γενικὴν, καὶ εἰς ἀπαρέμφατον, καὶ εἰς μετοχήν.

Στέργω, τὸ ἀγαπῶ κυρίως, ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ φίλτρου, καὶ μὴ ῥᾳδίως διαλυομένου. Στέφω, τὸ κοσμῶ. ἐπιστέφω δὲ, τὸ περιτίθημι.

καὶ περιστέφω, τὸ περικυκλῶ. Στεφανῶ. Στηλῶ, καὶ ἀναστηλῶ, τὸ ἀνιστῶ, καὶ ἐν ὑπὲρ φανερῶ τίθημι. Στηλιτεύω, ὅπερ κυρίως ἐπὶ κατηγορίας λέγεται. Στίζω, τὸ κεντῶ. Στιβάζω. Στιλβω. Στρεβλῶ, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. Στρέφω καὶ περιστρέφω, τὸ κύκλῳ βλέπω. Περιστρέφομαι δὲ ἐγὼ, ἀμετάβατον. Ἐπιστρέφω δὲ ἐγὼ ἐκ κακίας εἰς ἀρετὴν, ἀμετάβατον, καὶ ἀποστρέφομαι, τὸ μισῶ. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀντιστρόφως. Στροβῶ. Συμβῶ. Συκοφαντῶ. Συλῶ, τὸ κλέπτω, συνδυάζω. Συμποδίζω. Σφάττω, καὶ σφάζω. Σφάλλω, καὶ σφάλλομαι τῆς ἐλπίδος, εἰς γενικὴν.

Σφενδονῶ, καὶ ἀποσφενδονῶ. Σφηκῶ, τὸ δεσμεύω. Σφίγγω, σφραγίζω, καὶ ἐπισφραγίζομαι, τὸ ἐπιβεβαιῶ. Σχάζω, ἐπὶ κώπης, καὶ σχάζω τὴν φλέβα, ἀντὶ τοῦ τέμνω. Σχεδιάζω, καὶ αὐτοσχεδιάζω, τὸ συντόμως λέγω, ἢ τὸ ψεύδομαι. Σχίζω καὶ ἀποσχίζω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν. Σχηματίζομαι, τὸ προσποιοῦμαι. Σώζω, καὶ διασώζω, ὃ καὶ διασώζομαι λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ. Σωρεύω. Σωφρονίζω.

Τὰ

Τὰ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν.

Στυγῶ, τὸ μισῶ, καὶ ἀντιστρόφως. Ἀποστυγῶ δὲ, εἰς αἰτιατικὴν μόνην. Στορνῶ, καὶ ἀποστερνῶ. ταῦτα δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Τ.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Αλαιπωρῶ, καὶ ταλαιπωροῦμαι. Προσταλαιπωροῦμαι δὲ, μεταβατικὸν εἰς δοτικήν. Ταχύνω, ἐπιταχύνω δὲ τὸ ἔργον, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Τελευτῶ, ἀντὶ τοῦ τέλος λαμβάνω. τελευτῶ δὲ τὸ ἔργον, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Τελῶ, τὸ ὑπάρχω, τελῶ τὸ ποιῶ. καὶ ἐπιτελῶ, τὸ τελειῶ, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. ὡσαύτως καὶ τὸ τελῶ τὸ δίδωμι παρὰ Πλάτωνι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Τένδω, τὸ ἐσθίω, ταῦτα δὲ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Τοξεύω, τὸ ἁπλῶς βέλος πέμπω. Τονθορύζω, τὸ ψιθυρίζω. Τρέχω ἐπὶ δρόμον. Τρέχω δὲ τὸν περὶ ψυχῆς. καὶ παρατρέχω, τὸ παρέρχομαι. καὶ κατατρέχω, τὸ ληΐζω, καὶ πορθῶ, μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν.

ὡσαύτως καὶ τὸ περιτρέχω, καὶ συντρέχω. καὶ ἀποτρέχω, τὸ ὑπέρχομαι. καὶ ἀντιτρέχω, εἰς δοτικὴν, καὶ τὸ ἐκτρέχω, εἰς γενικήν.

Τρέω, τὸ φοβοῦμαι. Τρυφῶ, τὸ ἐν τρυφῇ διάγω. Τρυφῶ δὲ τοὺς λόγους, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. ὡσαύτως καὶ τὸ ἐντρυφῶ, εἰς δοτικήν. καὶ τὸ κατατρυφῶ, εἰς γενικήν.

Τρώγω, τοῦτο δὲ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. οἷον τρώγω ἄρτον. Τροχάζω, τὸ τρέχω.

Τυφλώττω, ἀντὶ τοῦ τυφλός εἰμι.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

Τυγχάνω, καὶ ἐπιτυγχάνω, καὶ ἀποτυγχάνω. ἐντυγχάνω δὲ, καὶ περιτυγχάνω ἔν τινι τόπῳ, καὶ συντυγχάνω τὸ ἐρχόμενος συγκρούω τινὶ ἐρχομένῳ, εἰς δοτικήν. συντυγχάνω δὲ, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω, ἀμετάβατον.

Τυραννῶ, καὶ τυραννεύω.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Τιμωρῶ, τὸ ἐκδικῶ. Ταλανίζω, τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Τιμωροῦμαι δὲ, τὸ κολάζω, εἰς αἰτιατικήν. Τίνω, καὶ ἐκτίνω, τὸ ἀποδίδωμι. καὶ τίω, καὶ ἀποτίω, τὸ αὐτὸ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Τίω δὲ

τὸ

τὸ λιμῶ, καὶ τὸ τιμωροῦμαι, εἰς αἰτιατικήν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Ταινιῶ, τὸ στεφανῶ. Ταλαντεύομαι τῇ γνώμῃ, ἀντὶ τοῦ διστάζω. Ταμιεύω. Ταπεινῶ. Ταράττω. Ταριχεύω. Ταρβῶ ποιητικῶς, τὸ φοβοῦμαι. Τάττω. Ἐντάττω, καὶ συντάττω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικήν.

Τέγγω, τὸ διὰ ὕδατος ἁπαλύνω. Τέθηπα, τὸ θαυμάζω. Τείνω, τὸ τανύω. Τείνω δὲ τὸ ἀφορῶ, διὰ μέσης προθέσεως. οἷον πρὸς τόδε τείνει.

Μετὰ προθέσεων.

Ἐκτείνω, τὸ ἐξαπλῶ. Ἐντείνω, τὸ ὑποδιδῶμι, καὶ τὸ τανύω. Ἐντείνομαι δὲ, τὸ βαστάζω. Ἐπιτείνω, τὸ ἐπαύξω. Παρατείνω. Κατατείνω, τὸ δαμάζω. Διατείνομαι, τὸ διαβεβαιῶ, καὶ τὸ μάχομαι. Τείρω, τὸ δαμάζω. Τεκμαίρομαι. Τειχίζω, καὶ ἀποτειχίζω, τὸ τείχει ἀποκλείω τὰ ἐξόδους. Ἐπιτειχίζω δὲ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικήν. Τεκταίνω, τὸ κατασκευάζω. Τέρπω, τὸ εὐφραίνομαι. Τέμνω, τὸ κόπτω, καὶ τὸ ἀφανίζω, καὶ τὸ κλαδεύω. ὡς τὸ τέμνει τὶς τὰς ἀμπέλους. Ἐκτέμνει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀφανίζει. καὶ κατατέμνω

τὴν

τὴν γῆν, ἤγουν κατασκάπτω, τουτέστιν ἀφανίζω. Τερσαίνω, τὸ ξηραίνω. Τεύχω, τὸ κατασκευάζω, ποιητικῶς. Τεχνῶμαι. Τεχνάζομαι, τὸ πονηρεύομαι. Τεχνίζομαι δὲ, τὸ μετὰ τέχνης ποιῶ. Τήκω, τὸ δαμάζω. Προστέτηκα δὲ τοῖς παθήμασιν, εἰς δοτικήν. Τηρῶ, τὸ φυλάττω. Τιθασσεύω, τὸ ἡμερῶ. Τιθηνῶ, τὸ τρέφω. Τίθημι. τίθεμαι δέ σοι, εἰς δοτικήν.

Μετὰ προθέσεων.

Συντίθημι λόγους, ἤγουν συντάττω, καὶ ποιῶ, καὶ συναρμόζω. Συντίθημι δὲ τὸ συναινῶ, καὶ συντίθεμαι τὸ ὁμολογῶ, εἰς δοτικὴν καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Μετατίθημι, τὸ μεταποιῶ. Ἀποτίθεμαι, τὸ ἐν φυλακῇ τίθεμαί τι, καὶ τὸ παραπέμπω. Προστίθημι, τὸ προκείνω. Ὑπερτίθημι, τὸ ἕνα πολλῶν ὑπεράνω τίθημι, εἴτε ἐπὶ ψόγου, εἴτε ἐπὶ ἐπαίνου. Διατίθημι, τὸ καθιστῶ, καὶ τὸ οἰκονομῶ. καὶ διατίθεμαι, τὸ πωλῶ. λέγεται δὲ ἡ λέξις κυρίως ἐπὶ διαθηκῶν. Ἐπιτίθεμαι δὲ, τὸ ἐπιβουλεύω. καὶ προσίθεμαι δέ σε, ἤγουν μετ' ἐμοῦ σε παραλαμβάνω. καὶ ἀνατίθεμαι, τὸ βαστάζω, καὶ τὸ ἀθετῶ, εἰς αἰτιατικήν. Ἀνατίθημι δὲ, καὶ ἐπιτίθημι τὴν ἐπιστολήν, ἤγουν

παραδί-

παραδίδωμι. καὶ ἀντιπαρατίθημι, τὸ ἀντεπιστέλλω. καὶ ἀντιτίθημι, τὸ ἐξισῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀντίθετον, ἀντὶ τοῦ ἐξισωτόν. καὶ παρατίθημι, τὸ ἀντεξετάζω, ἐξ οὗ τὸ παράθες, ἀντὶ τοῦ ἐξέτασον, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. σὺν τούτοις καὶ τὸ ἀποτίθημι, τὸ εἰς ὑποθήκην τι δίδωμι, καὶ τὸ ὑποβάλλω, καὶ τὸ συμβουλεύω. ἀλλὰ περὶ τρίτης δὲ σημασίας τούτων, καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Τίλλω, τὸ ἀνασπῶ. Τίκτω, τὸ γεννῶ, κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν. τὸ δὲ γεννῶ, κυρίως ἐπὶ ἀνδρῶν. Τιμῶ, τὸ δοξάζω. Τιμῶ δὲ καὶ τιμῶμαι, τὸ τιμωρίαν ἐπιτίθημι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. καὶ τιμῶμαι δὲ τὸ φίλον τοῦ παντός, καὶ προτιμῶ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Προτιμῶ δὲ τὸ φροντίζω, εἰς μόνην γενικήν. Τὸ μέντοι ἐπιτιμῶ, ὃ σημαίνει τὸ μέμφομαι, εἰς δοτικήν. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ δοξάζω, καὶ ἀντὶ τοῦ τιμωρίαν ἐπιτίθημι, εἰς αἰτιατικὴν παρ' Ἡροδότῳ. Τινάσσω. Τιτρώσκω. Τμίγω, τὸ διαχωρίζω. Τα νῦν τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων.

Τρανῶ, καὶ διατρανῶ. Τραυματίζω. Τραχύνω. Τρέπω, καὶ τρέπομαι, τὸ αὐτό.

Μετὰ προθέσεων.

Προτρέπω, τὸ τὴν ἐμὴν γνώμην δίδωμι,

μι, καὶ παρακινῶ τινὰ εἰς τί. καὶ προτρέπομαι τὸν θεὸν, ἀντὶ τοῦ ἱκετεύω. Ἀποτρέπω, τὸ κωλύω. καὶ ἀποτρέπομαι, τὸ ἀπεύχομαι, καὶ ἀποδιοπομποῦμαι. Τρέφω, καὶ ἀνατρέφω. Τρέφομαι δὲ, εἰς δοτικήν. οἷον τρέφομαί σοι, ἤγουν ὑπὸ σοῦ. Τρίβω, καὶ ἀποτρίβομαι. Συντρίβω, τὸ εἰς χοῦν λεπτύνω. Ἐκτρίβω καὶ ἐντρίβω, τὸ ψιμμυθιῶ. τὸ δὲ διατρίβω τὸ καταγίνομαι, διὰ μέσης προθέσεως, εἰς αἰτιατικήν.

Τροποῦμαι, τὸ νικῶ. Τρυπῶ. Τρυγῶ. Τριβωνεύομαι, τὸ τεχνάζω. Τρύχω τὸ δαμάζω. καὶ κατατρύχω, τὸ αὐτό. Τρώγω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπλικῶς εἰς γενικήν. Τιλίπτω, καὶ ἀναλιλίπτω. Τυμβεύω. Τύπτω. Τυπῶ, καὶ ἀνατυπῶ, ὃ καὶ ἀνατυποῦμαι. δηλοῖ δὲ τὸ φαντάζομαι ἃ ἑώρακα, καὶ ἃ μεμάθηκα.

Διατυπῶ, τὸ διατίθεμαι περὶ τὸ βέλτιον. Τυρβάω, τὸ μηχανῶμαι. Τυφλῶ, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. Τυρβάζω κυρίως τὸ ὄχλον ταράττω. Τύφω, τὸ καίω. Τωθάζω, τὸ λοιδορῶ.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

ΤΑ ΑΜΕΤΑΒΑΤΑ.

Υγιαίνω. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς δοτικὴν, καὶ εἰς αἰτιατικήν. οἷον ὑγιαίνω τῷ σώματι, καὶ ὑγιαίνω τὸ σῶμα. ὑδῶ, ποιητικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑμνεῖ. ὑλομανῶ. ὑλακτεῖ ὁ κύων. ὑπνομαχῶ, τὸ τὸν ὕπνον ἀποστρέφομαι. ὑπονομεύω, τὸ ὑπόνομον, ἤγουν ἀγωγὸν ὕδατος ὀρύττω. ὑπνῶ, συζυγίας τρίτης τῶν περισπωμένων, τὸ κοιμῶμαι. ὑπνώττω, τὸ αὐτό. ὑπτιάζω, καὶ ἐξυπτιάζω, τὸ ὕπτιος καὶ ῥάθυμος εἰμὶ, καὶ ὡσανεὶ ῥύπτομαι. ἧπαρ, τὸ σπλάγχνον, καὶ ὕπαρ, ἀντὶ τοῦ φανερῶς.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

Υστερίζω, τὸ μετὰ μίαν ἡμέραν ἔρχομαι. ὑστερῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ αὐτό.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Υπηρετῶ, καὶ ὑπηρετοῦμαι. ὑπουργῶ.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Υβρίζω, τὸ ἄτιμόν τι λέγω ἢ ποιῶ εἴς τινα, καὶ ἐξυβρίζω. ταῦτα δὲ καὶ διὰ μέσης τῆς, εἰς, προθέσεως. ὑγιάζω. ὑγραίνω. υἱοθετῶ. ὑμνῶ. ὑπισχνοῦμαι, τοῦτο δὲ καὶ εἰς

ἀπαρέμ

ἀπὸ ἔμφασιν. ὑποκρίζομαι, τὸ κολακεύω, καὶ τὸ εὐφήμως λέγω, παρὰ Δημοσθένει. ὑποπτεύω, τὸ ὑπονοῶ. ὑποπιάζω. ὑφαίνω. ὕψω, καὶ αὐξύψω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

ΤΑ ΑΜΕΤΑΒΑΤΑ.

Φαίνω, τὸ λάμπω. Φεύγω, ἐπὶ ἐξορίας. Φεύγω δὲ φόνου, ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμαι, μεταβατικὸν εἰς γενικήν. καὶ φεύγω τὴν δίκην τήνδε. καὶ διαφεύγω, ὅταν λαθὼν οὐ κρατηθῶ, καὶ ὅταν κρατηθεὶς διολισθήσω. καὶ ἀποφεύγω, ὅταν νικήσας ἀπολυθῶ τῆς κατηγορίας. καὶ ἐκφεύγω, ὅταν κρατηθεὶς διολισθήσω, μεταβατικὰ εἰς αἰτιατικήν. τὸ μὲν γε προσφεύγω, εἰς δοτικήν. Φθίνω, τὸ φθείρω. Φιλοτιμοῦμαι. Φιλοσοφῶ, τὸ τὴν ἀληθῆ σοφίαν ἀσκῶ. Φιλοσοφῶ δὲ ἐντέλειαν, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Φλεγμαίνω. Φλυαρῶ. Φονῶ, τὸ φονικῶς πνέω. Φορμίζω, τὸ τῇ φόρμιγγι χρῶμαι. Φριμάσσεται ὁ τράγος, ὥσανεὶ παρνυμένος. Φρυάττεται ὁ ἵππος, ἤγουν φυσᾷ. Φρυγανίζομαι, τὸ φρύγανα συλλέγω. Φυσῶ, τὸ σφοδρῶς πνεῦμα πέμπω ἀπὸ τοῦ στόματος, καὶ ἀπὸ τούτου σημαίνει

νει, καὶ τὸ ἐπαίρομαι, καὶ τὸ ὀγκοῦμαι. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. Φωνασκῶ, τὸ παιδεύομαι φωνὴν ἔχειν ἴσχυν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

Φείδομαι, τὸ ἀκριβολογοῦμαι, καὶ τὸ ἐλεῶ. Φροντίζω, καὶ ἐκφροντίζω, τὸ φροντίδα ἔχω. εὕρηται δὲ τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ ἐννοῶ παρὰ Θουκυδίδῃ, εἰς αἰτιατικὴν συντασσόμενον.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Φθονῶ, τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. Φιληδῶ, τὸ πρόσκειμαι. Φιλοῦμαι. Φιλονεικῶ. Φιλοχωρῶ, καὶ ἐμφιλοχωρῶ, τὸ τὴν χώραν ἀγαπῶ. Φοιτῶ, ἀντὶ τοῦ φοιτητής εἰμι. τοῦτο δὲ καὶ διὰ μέσης προθέσεως εἰς αἰτιατικήν. οἷον φοιτῶ πρὸς τὸν διδάσκαλον. Φοιτῶ δὲ, τὸ πορεύομαι, εἰς αἰτιατικὴν διὰ μέσης προθέσεως. οἷον εἰς ᾅδην χριστὲ φοιτήσας, κόσμον ὅλον συνήγειρας. καὶ φοιτῶ, τὸ μαίνομαι, ἀμετάβατον.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Φάσκω τὸ λέγω. καταφάσκω δὲ, τὸ προλέγω καὶ ἐπινεύω, καὶ ἀποφάσκω, τὸ ἀπαγορεύω, ἢ τὸ ἀποφαντικῶς λέγω, εἰς αἰτιατικήν. Φθίνω, τὸ φθαίνω. Φανερῶ. Φθέγγο

καὶ κυρίως τῶν ἀνθρώπων. Φράζω, τὸ λέγω. Φράζομαι δὲ, ποιητικῶς τὸ νοῶ, εἰς μόνην αἰτιατικήν. Φωνῶ, τὸ λαλῶ.

Τὰ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Φ Αγεῖν, ὥσπερ δὲ καὶ εἰς γενικὴν ἀττικῶς. Φαίνω, καὶ ἐμφαίνω, τὸ δείκνυμι. καὶ ἀποφαίνω, τὸ ἀποδεικνύω. ταῦτα δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. καὶ ἀποφαίνομαι, τὴν ἀπόφασιν καὶ ψῆφον ἐκφέρω. Φαιδρύνω, τὸ λάμπω. Φαυλίζω, καὶ ἐκφαυλίζω, τὸ φαῦλον ποιῶ. Φενακίζω, τὸ ἀπατῶ. Φέρω, τὸ βαστάζω, καὶ τὸ ἄγω, καὶ τὸ ὑπομένω. Φέρω δὲ τὸ ἐπάγω, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. φέρομαι, τὸ λαμβάνω καὶ ἔχω.

Μετὰ προθέσεων.

Εἰσφέρω, τὸ περὶ νόμους καταβάλλω. Ὑποφέρω, τὸ ὑπομένω. Ἐκφέρω, τὸ ἐκβάλλω, καὶ τὸ ὡς νεκρὸν ἐκβάλλω, καὶ ἐξάγω, καὶ καταφέρω. Ἐκφέρομαι δὲ, τὸ ἔξω φέρομαι. Καταφέρομαι, εἰς γενικήν. Ἀναφέρω, τὸ βαστάζω, καὶ τὸ ἀνάγω. Ἀναφέρω δὲ τὸ ἐκ πολλῆς ἀθυμίας, εἰς γενικήν. Μεταφέρω, τὸ μετακινῶ. Διαφέρω, τὸ ὑπομένω, καὶ τὸ διανύω, παρὰ Θουκυδίδῃ. Διαφέρω δὲ τὸ ὑπερφέρω, εἰς γενικήν.

κλῶ. διαφέρω δὲ, τὸ ἁρμόζω, καὶ ὠφέλειαν ἔχω. καὶ διαφέρομαι, καὶ ἀντιφέρομαι τὸ ἐναντιοῦμαι. Ὁ προσφέρομαι, καὶ ἐμφέρομαι, καὶ συμφέρομαι, εἰς δοτικήν. ἀποφέρομαι, τὸ πόῤῥω φέρομαι, εἰς γενικήν. Φηλῶ, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ ἐξαπατῶ. φημίζω, ποτὲ δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. καὶ διαφημίζω, καὶ ἐπιφημίζω. Φθάνω, τὸ προλαμβάνω. φθάνω δὲ τὸ καταλαμβάνω, εἰς μετοχήν. οἷον οὐκ ἂν φθάνοις ἰών. φθείρω, τὸ ἀφανίζω, καὶ τὸ μεταβάλλω, καὶ διαφθείρω. Φιλῶ, τὸ ἐρῶ. ποτὲ μὲν δηλοῖ τὴν φιλικὴν διάθεσιν, ποτὲ δὲ τὴν σωματικὴν ἐνέργειαν. ποτὲ δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀντιστρόφως. Φιλοφρονοῦμαι. Φλέγω. Φλογίζω. Φοβῶ, καὶ ἐκφοβῶ ἐστὶ, καὶ φοβοῦμαι ἐγώ. ποτὲ δὲ εἰς ἀπαρέμφατον. Φονεύω. Φοινίσσω, τὸ κοκκίνω, βάπτω. Φορύνω, τὸ μολύνω. Φορτίζω, καὶ ἐπιφορτίζω. Φράττω, ὅθεν φραγμοῦ. καὶ διαφράττω, τὸ ὀχυρὸν ποιῶ. Ἀντιφράττω δὲ, τὸ ἐμποδίζω, παρὰ Συνεσίῳ, εἰς δοτικήν. Φρίττω, ὅθεν φρίκης, ποτὲ δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Φρύττω, τὸ ἐν πυρὶ ξηραίνω. Φρονῶ.

Μετὰ προθέσεων.

Περιφρονῶ, καὶ ὑπερφρονῶ. ποτὲ δὲ καὶ

εἰς γενικήν. καταφρονῶ δὲ, ἀεὶ εἰς γενικὴν, καὶ ἅπαξ εἰς αἰτιατικὴν παρὰ Θουκυδίδῃ. τὸ μὲν δὴ παραφρονῶ, ὃ σημαίνει τὸ μαίνομαι, καὶ τὸ ἀνοηταίνω, ἁπλῶς ἀμετάβατον. Φρουρῶ, τὸ φυλάσσω. Φύω τρίχας, ἢ ὀδόντας. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀμετάβατον, ὡς λέγομεν, αἱ τρίχες φύουσιν. Φυλάττω, τὸ τηρῶ. καὶ φυλάττομαι, ἀντὶ τοῦ φεύγω. ἔστι δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Φιλονεικῶ. φυγαδεύω. Φύρω, τὸ συγχέω, καὶ ἀναμιγνύω. φυτεύω, περὶ φυτῶν. Φυρῶ ἄρτους, ἐξ οὗ καὶ φύραμα. φωνῶ, καὶ ὑπερφωνῶ, καὶ καταφωνῶ. φωρῶ τὸ ὑπονοῶ, καὶ τὸ κλέπτοντα τινὰ καταλαμβάνω. οἷον ἐφωράθη τις κλέπτων, ἢ θάπτων σῶμα νεοσφαγὲς ἐπ' ἐρημίας, καὶ φόνου φεύγει. καὶ καταφωρῶ, τὸ κατάδηλον ποιῶ. Φωτίζω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

ΤΑ ΑΜΕΤΑΒΑΤΑ.

Αίρω, τὸ εὐφραίνομαι. Χαίρω δὲ τῷδε τῷ πράγματι, ἀντὶ τοῦ πρὸς τέθηκα. καὶ ἐπιχαίρω, τὸ ἀπαγγέλω τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. καὶ συγχαίρω, τὸ συνήδομαι τοῖς ἀγαθοῖς, μεταβατικὰ εἰς δοτικήν.

Χαίνω. Χειμάζω. Χειμάζει τὴν πόλιν πᾶς δόλος, ἀντὶ τοῦ ταράττει, μεταβατικὸν

εἰς

εἰς αἰτιατικήν. ὡσαύτως καὶ τὸ χειμάζει τις ἐν τῷδε τῷ τόπῳ, ἤγουν τὸν χειμῶνα διαβιβάζει, εἰς δοτικὴν διὰ μέσης προθέσεως. Χορεύω, καταχορεύω δὲ, τὸ καταγελῶ, μεταβατικὸν εἰς γενικήν. Χρέμπτομαι. Χωλαίνω, ἀντὶ τοῦ χωλός εἰμι. Χωλεύω, τὸ αὐτό. Χωλεύω δὲ τὸν πόδα, μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

Χειραπτῶ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, τὸ κρατῶ. Χρῄζω, τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς δοτικήν.

Χαρίζομαι, τὸ δωροῦμαι, καὶ τὸ χάριν ποιῶ. Χαλεπαίνω. Χολοῦμαι, τὸ ὀργίζομαι. Χορηγῶ δὲ, τὸ ἀπ' ἐμαυτοῦ καὶ χωρὶς ἀνάγκης χρήματα καταβάλλω, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Χρῶ, τὸ μαντείαν δίδωμι. τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. Χρῶ δὲ τὸ δανείζω, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Χρῶμαι, ἐπὶ χρείας. καὶ καταχρῶμαι, καὶ ἀποχρῶμαι. καὶ ἀποχρῶ, τὸ ἀρκῶ. ἰστέον ὅτι τὸ χρηματίζω, ἀντὶ τοῦ διαλέγομαι, ἀπὸ ὑπερέχοντος προσώπου εἰς ἐλάττονα λέγεται. Χρηματίζω, τὸ χρηματισμοὺς δίδωμι, καὶ διαλέγομαι, καὶ τὸ ὑπάρ-

χω. ἢ χρηματίζομαι, τὸ χρήματα συλλέγω. Ταῦτα δὲ καὶ ἀμεταβάτως νοεῖσθαι δύνανται.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

ΧΑλῶ, τὸ ἐνδίδωμι. Χαλινῶ, τὸ χαλινὸν ποιῶ. Χέω, καὶ διαχέω, τὸ διακεχυμένον ποιῶ, ἐξ οὗ διαχέεται ἡ ψυχὴ, ὅταν ἐλευθεριάζῃ, ἤγουν ὅταν χαίρῃ. Περιχέω δὲ, καὶ καταχέω, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. ἔστι δὲ τὸ καταχέω, καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν.

Χειραγωγῶ. Χειρίζω, ἄχρηστον, ἐν χρήσει δὲ μετὰ προθέσεων, οἷον διαχειρίζω, τὸ διοικῶ. διαχειρίζομαι, τὸ φονεύω. προχειρίζομαι, μεταχειρίζομαι, ὃ καὶ μεταχειρίζω, τὸ ἀφεὶς ἕτερον, λαμβάνω εἰς χεῖρας ἕτερον. καὶ ἐγχειρίζω τόδε τὸ πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ εἰς χεῖρας δίδωμι. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Χειροτονῶ.

Χειροῦμαι, τὸ ὑπὸ τὴν χεῖρα μου ποιῶ τι. Ἐγχειρῶ δὲ τὸ ἔργον, ἤγουν τινὸς ἔργου ἅπτομαι, καὶ ἐπιχειρῶ τοῖς πολεμίοις, εἰς δοτικήν. Χηρῶ, τὸ στερίσκω. Χλευάζω, τὸ λοιδορῶ. Χλιαίνω, τὸ μήτε λίαν θερμὸν, μήτε πάλιν ψυχρὸν περιεστῶς ποιῶ. Χραίνω, τὸ μολύνω. Χρίω, τὸ ἀλείφω. καὶ ἐγχρίω, τὸ αὐτό. λέγεται δὲ ἐπὶ σκορπίων, ἢ σφηκῶν, ἢ τοιούτων τινός. Χρώζω, τὸ βάπτω.

πτω. χρωματίζω, τὸ αὐτό. Χρῆ ἀντὶ τοῦ πρέπει, εἰς ἀπαρέμφατον. χωρίζω, καὶ διαχωρίζω, καὶ ἀναχωρίζω, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ποιῶ. Χωρεῖ τὸ ἀγγεῖον τόδε τι. Χωρῶ, τὸ παραγίνομαι, διὰ μὲν τῆς προθέσεως. οἷον, χωρῶ πρὸς τὸ ἔργον. ὡσαύτως καὶ τὸ ἀναχωρῶ, καὶ ἀποχωρῶ. ταῦτα δὲ καὶ εἰς γενικὴν ἀμέσως, ἤγουν χωρὶς προθέσεως. τὸ δὲ ἐξαναχωρῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐκφέρομαι, καὶ τὸ παραβαίνω παρὰ Θουκυδίδῃ, εἰς αἰτιατικήν, καὶ αὐτὸ ἀμέσως. Συγχωρῶ δὲ, τὸ ἀφίημι ἑκών, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. τὸ μέν τοι παραχωρῶ, ὃ σημαίνει τὸ μεθίσταμαι ἄκων, καὶ τὸ ὑποχωρῶ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. τοῦτο δὲ τὸ ὑποχωρῶ, καὶ εἰς ἀπαρέμφατον. τὸ δὲ ἐκχωρῶ, ἀμετάβατον, ἀντὶ τοῦ ἔξω γίνομαι, ἢ πορεύομαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

ΤΑ ΑΜΕΤΑΒΑΤΑ.

Ἄλλω. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς δοτικήν, καὶ εἰς αἰτιατικήν. οἷον ψάλλω τῷ θεῷ μου. καὶ ψάλλω τὴν ᾠδήν. ψεύδομαι. τοῦτο δὲ καὶ μεταβατικὸν εἰς αἰτιατικήν. οἷον ψεύδομαί σε. τὸ δὲ διαψεύδομαι, τὸ ἀποτυγχάνω, καὶ κατα-

ψεύδομαι, ἀεὶ μεταβατικὰ εἰς γενικήν. ὥσπερ δὲ τὸ καταψεύδομαι, καὶ εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ψυχοραγῶ. Ψωριῶ.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς γενικήν.

ΨΑύω, ὥσπερ δὲ καὶ εἰς αἰτιατικήν. ὡσαύτως καὶ τὸ παραψαύω. Προσψαύω δὲ, τὸ οὐκ ἀκριβῶς ψαύω, ἀλλὰ πεφεισμένως, ἤγουν ἀκριβολογουμένως, καὶ οἱονεὶ ἄκροις δακτύλοις, εἰς δοτικήν.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

ΨΈγω. Ψηλαφῶ. Ψηλαφίζω, τὸ λογισμοῦ. καὶ τὸ ψηφίζω, ἀντὶ τοῦ μαρτυρα καλῶ, ἐφ' οἷς λέγω παρὰ Πλάτωνι. καὶ τὸ ψηφίζω, τὸ ἐπικρίνω. Ἐπιψηφίζομαι δὲ, τὸ βεβαιῶ, εἰς δοτικήν. τὸ μὲν γὰρ ἀποψηφίζομαι, καὶ καταψηφίζομαι, εἰς γενικήν. ὥσπερ δὲ τὸ καταψηφίζομαι, καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ψύχω. Ψιλῶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ σημαίνει τὸ γυμνῶ. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Ψύχω, καταψύχω. Ἀποψύχω, τὸ ἀποθνήσκω, ἀμετάβατον. τοῦτο δὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποπέρδω τάττεται. Ψυχαγωγῶ, τὸ παραμυθοῦμαι. Ψυχραίνω. Ψωμίζω τὸ τρέφω. Ψῶ, καὶ καταψῶ, τὸ τῇ χειρὶ ὁμαλίζω.

ἈΡΧΗ͂ ΤΟΥ͂ Ω.

ΤᾺ ἈΜΕΤΆΒΑΤΑ.

Ω Δίνω, τὸ ἐγκυμονῶ. Ὠρακιῶ, τὸ λειποψυχῶ. Ὠρύεται, ὁ λέων. Ὠτακουστῶ, τὸ τὰ κρύφια μανθάνω διὰ πόνων. Ὠχριῶ.

Τὰ μεταβαίνοντα εἰς αἰτιατικήν.

Ω Θῶ, καὶ πτώθω, τὸ χόρσιν ἀπωθῶ. Ὠθῶ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. καὶ ὠθοῦμαι τὸ αὐτό. καὶ ἀπωθοῦμαι, καὶ διωθοῦμαι, τὸ ἀποδιώκω. ταῦτα δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Ὠνοῦμαι, τὸ ἀγοράζω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ὡραιῶ, τὸ ὡραΐζω. Ὡραΐζω τὸ καλλωπίζω. Ὠφελῶ. τοῦτο δὲ καὶ εἰς δοτικὴν ἅπαξ παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ τοῖς ποιηταῖς.

ΤΕΛΟΣ.

DE INCLINATIS ET ENCLITICIS, ET SYNENCLITICIS.

Nclinata dictio dicitur, quæ in fine acutum habet tonũ, quẽ in cõtextu orationis cõuertit in grauem. ut, μηδὲν γὰρ ὑγιὲς ἀδελφός μου ποιεῖ.

Enclitica est, quę præcedentem syllabam grauem acui facit, & tonũ suum in eam reijcit, cui uel potestate, uel natura alia grauis adiacet: potestate, ut δῶμα τέ μοι: natura, ut ἀρκεσίλαός τε.

Synencliticæ uerò, sunt quando plures encliticæ coniunguntur, ut ἤ νύ σέ πού δεός ἴσχει. ubi semper una post aliam acuitur. ἤ propter νύ, νύ propter σέ, σὲ propter πού.

REGVLAE DE ENCLITICIS.

Prima. Enclitica acutũ suum tonum remittit in adiacentem grauem in proparoxy-

paroxytonis & properiſpomenis, ut ἀρκεσίλαός τε, σκῶλόν τε, δῆλόν τε.

Secunda in periſpomenis & oxytonis non habet proprium ſignum toni, ſed amittit, ut μυσῶν τε, ἀδελφός γε.

Tertia in penacutis ſi fuerit trocheꝰ, reijcit tonum in proximam grauem, ut φῦλλά τε. Si autem fuerit ſpondeus, uel iambus, uel pyrrichius, ſicut in oxytonis & circumflexis, ſignum toni ſui non retinet, ſed omnino amittit, niſi ſequatur pronomen, quod incipiat à σφ, tunc enim in pedibus illis tribus habet, ſicut in trochæo, ut ἀρεάδης τε, ἄναξ τε. ὅτι οἱ, ἀτρεάδής σφισι, πολλάκις σφέας.

Differt inclinatū ab enclitico in hoc, quod inclinatum ſuum ipſius tonum acutum in fine mutat in grauē, in contextu orationis. ut, ἀδελφὸς ἀδελφὸν φιλεῖ, Encliticū uerò ſubdit illi cui tonū ꝓpriū & ſuijpſiꝰ inclinat. ut, ἦλθέ τις. ἤκουσά σου. In omnib. partib. orationis inueniunt enclitice dictiones, exceptis articulis, & participijs, & prepoſitionibꝰ.

DE

DE NOMINIBVS.

Ex nominibus unum tantum inuenitur, τίς, cum ſuis obliquis omnibus & æquiualentibus, quando indefinite capitur. ut, εἰ μέν τις ὄνειρον, μή τινος, οὔ τινι κοιμηθεῖσα. οἵτινες. τινὸς æquipollet τεῦ, & τινὶ, τῷ. ut, ἤκουσά του, δέδωκά τῳ. Cum uerò interrogatiue accipitur τίς, nō eſt encliticum, ideò ſemper acuitur in contextu orationis etiam in obliquis.

DE PRONOMINIBVS.

Pronomina quædam ſunt ὀρθοτονούμενα, quædam ἐγκλιματικαί. ὀρθοτονούμενα ſunt quæ non patiūtur enclisim. ἐγκλιματικὰ uerò, quæ enclisim admittunt. ἐγκλιματικῶν aliqua ſemper ſunt enclitica, aliqua uerò non. Semper enclitica ſunt hęc: μεῦ, μου, μοι, σοι, με, μιν, σφιν, σφε, σφωε, niſi cum ponūtur cum ἕνεκα, aut præpoſitione, aut cōiunctione diſiunctiua, tunc ſeruant tonum. ut, ἕνεκα σοῦ, ἕνεκα ἐμοῦ, διὰ σὲ, περὶ σοῦ, κατὰ μὲ, ἢ μὲ, & ἢ ἐμέ. Alia quæ nunc enclitica, nunc ue-

rò

rò minime, sunt hęc: σου, σεο, σε, σου, σοι, σε, εὗ, οἷ, ἕθεν, σφι, σφω, σφισι, σφεας. Enclitica sunt cũ absolute dicunt̃, & non ad aliam personam referuntur. Enclitica autem non sunt, cum per appositionẽ ad aliam personam enunciantur. σφω cum tertiæ est personæ, enclitica est, cũ secundæ, non est enclitica. Pronomina quæ sunt tertiæ personæ singularis uel pluralis numeri, quando solũ uim suam dicunt, sunt enclitica: si autem dicãt & locum, non sunt enclitica. Item, si ex sup̃fluo adijciantur, sunt enclitica.

DE VERBIS.

Ex uerbis εἰμὶ & φημὶ inclinantur. ut, καλός εἰμι. τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι. huius secunda persona φῆς non inclinatur. Ἔστι quando orationẽ incipit, uel negationi subijcit̃, οὐ, οὐκ, uel ὡς, uel τοῦτο, uel εἰ, uel ἀλλὰ, uel καὶ, tum habet tonum super ε, ut ἔστι τοῦτ᾽ ἀληθὲς ὃ λέγεις. οὐκ ἔστιν. ὡς ἔστιν κακὸν ἀμαθία. τοῦτ᾽ ἔστι ἀγαθὸν, quod & per aduerbium dicitur τουτέστι, εἰ ἔστιν οὕτως. ἀλλ᾽ ἔστιν. καὶ ἔστιν. Si uerò subiun-

ſubiungitur dictioni oxytonæ uel periſpomenæ, amittit tonum prorſus. ut, θερμός ἐστι. ἑρμῆς ἐστι. Quod ſi dictioni paroxytonę ſubiungatur, ſiue illa trocheus ſiue iambus, ſiue pyrrichius, ſiue ſpondeus, tunc cadet tonus ſuper poſteriorem ſyllabam ἐστίν. φύλλα ἐστίν, γέλως ἐστίν, πόνος ἐστίν, ἄλως ἐστίν. Si autẽ ἐστι ſequatur dictionem proparoxytonam uel properiſpomenam, tum reijcit tonum in pręcedentem grauem, niſi properiſpomena habeat ultimam longam poſitione, tum tonus cadet ſuper ultimã ἐστί: ut, ἄνθρωπός ἐστι, οἶκός ἐστι, φοῖνιξ ἐστίν, κῆρυξ ἐστί. eadem ratio eſt in condeclineis eius εἰσι, ἐστε.

DE ADVERBIIS.

Ex aduerbijs ſunt encliticæ, πη, πως, πω, πυ, ποθεν, ποθι, ποτε, quando ſcilicet indefinite dicuntur: ut, ἦλθές πη, ἦλθές πως. ἦλθέ πυ, ἦλθές ποθεν, ἔγραψάς ποτε, καί ποθι. quod ſi quæſitiue proferãtur, tum grauantur.

DE CONIVNCTIONIBVS.

Ex coniunctionibus autem encliticæ aliæ copulatiuæ sunt, scilicet κε, κεν, τε: ut, καί κε τὸ βουλοίμεθα, καί κεν ἐλαφρότερος, καί τε θεοὶ ξενόισι. Alię impletiuæ, γε, γαρ, νυ, περ, θην, νυν, πȣ, ρα, quod ab ἄρα deriuatur. ἄρα autem non inclinatur, sicut nec pronomina, quę ε à principio habent, nisi id abijciant.

FINIS.

BASILEAE, PER BALTHASAREM LASIVM, MENSE MARTIO, ANNO M. D. XXXIX.

VITTORIO
BIBLIOTEC

